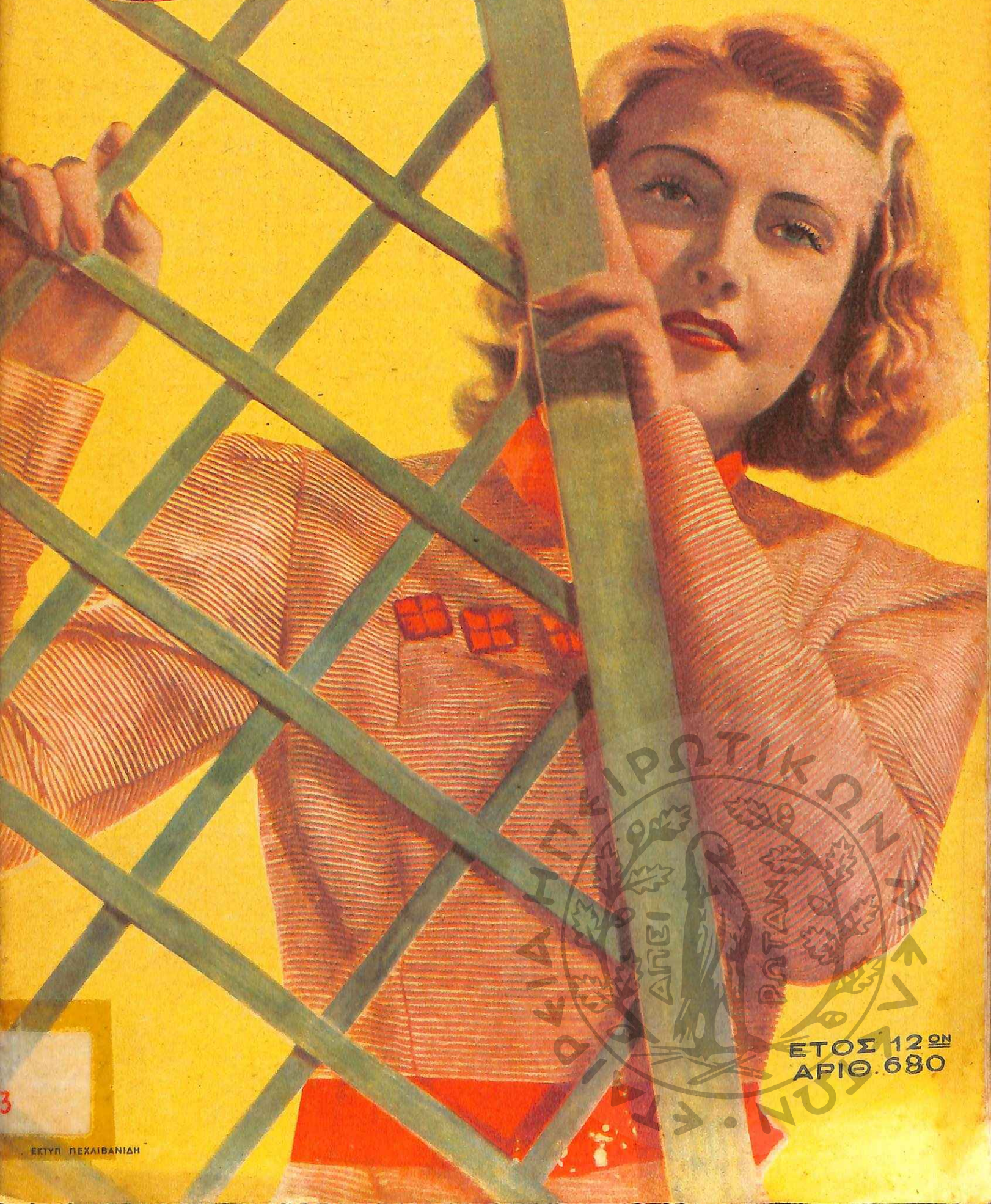

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 680

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΔΙΠΛΗ ΤΙΜΟΡΙΑ

Σ' έναν ηλεκτρικό σταθμό υπάρχει η έξης επιγραφή: «Όποιος άγγίζει τα σύρματα πεθαίνει». Οι παραβάται τιμωρούνται συμφώνως προς τόν νόμον.

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Ο πελάτης.— Ζήτησα δυό αυγά κι' εσύ μου φέρνεις ένα.
Τό γινάργονι.— Συγγνώμη, κύριε! λησμόνησα να τ'α μετρήσω.

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

— Γιατί όσες φορές μπαίνω στο γραφείο σου σε βρίσκω πάντα να μην κάνεις τίποτα;
— Γιατί φορείς λαστιχένια παπούτσια κύριε διευθυντά.

ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΟΝ

— Ο κ. Ίσακ! δεν είναι στενός σας συγγενής, θάαρρώ;
— Ήτανε...
— Γιατί ήτανε! Πέθανε μήπως ό δυστυχισμένος;
— Ω, όχι. Πλούτηνε όμως έν τώ μεταξύ και έγινε τώρα μακρινός συγγενής.

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

— Μά γιατρέ... αφού την αγαπάτε τόσο γιατί δεν την παντρεύεστε;
— Άστειεύστε... Είναι ή καλύτερή μου πελάτις...

ΕΙΧΑΝΕ ΚΑΙΡΟ

— Έχετε τίποτα σπασμένα για κόλλημα;
— Όχι... περάστε σε δυό τρείς μήνες. Είμαστε νεόπατροι ακόμα...

ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

— Έφυγαν άμέσως μετά τό γάμο με τό άεροδυναμικό που τούς χάρισε ό πατέρας της νύφης.
— Και που πέρασαν τόν μήνα του μελιτος;
— Στο νοσοκομείο.

ΗΕΡΕ ΚΑΛΑ!

Ο προϊστάμενος στον υπό πρόσληψη υπάλληλον:
— Εξέρετε την δουλειά σας; Χρηματίσατε ποτέ πωλητής;
— Πώς! Έχω πουλήσει τό σάτι, τό πιάνο, τ'α έπιπλα και τ'α κοσμήματα της γυναίκας μου!

ΕΒΡΑΪΚΟ

— Άβραάμ, γυνίκα μου... μή ξεχνάς πως αύριο παντρεύεσαι. Πρέπει λοιπόν να κάνης μπάνιο.
— Μπα... έχω καιρό... Έπειτα, ποιός ξέρει. Συμβαίνουν τόσα πράγματα στη ζωή... Μπορεί να χαλάση ό γάμος την τελευταία στιγμή!

ΑΝΩΤΕΡΑ ΒΙΑ

Ο έρωτευμένος πόλισμαν.— Ή σιέμεσθε και σ'α φιλώ, ή...
Ή δεσποινίς.— Τί θά μου κάνετε;
Ο πόλισμαν.— Ή σ'α συλλαμβάνω... αντίστασιν κατά της άρχής...

Θέλετε να μάθετε!

— Μιά νέα μέθοδο έκσφενδονίσεως τορπιλών;

★ Σε μερικά αντίτορπιλλικά, οι τορπίλλες έκτοξεύονται με τό στόμα. Με τό μάτια καρφωμένα στον στόχο και τό χέρια στους μοχλούς του έλέγχου ό τορπιλλής θέτει εις ένέργειαν τόν μηχανισμό της έκτοξεύσεως φρασόντας, άπλούστατα, μέσα σ' έναν σωλήνα!

— Πώς συντίθενται οι τίτλοι τών φίλμ στην Άμερική;

★ Άν έξαιρέση κανείς μερικές πασίγνωστες λέξεις που έχουν χρησιμοποιηθή πολλές φορές, έλάχιστα από τ'α 16.200 φίλμ που γυρίσθηκαν στις Ήνωμένες Πολιτείες από τού 1915 και έδώ έχουν τόν ίδιο τίτλο. Αυτό όφειλεται στο γεγονός ότι κάθε κινηματογραφική εταιρία, έχει έναν άλφα-βητικό πίνακα, με όλα τ'α φίλμ που έχουν γίνει στην Άμερική και τόν συμβουλευεται άδιάκοπα για ν' αποφύγη τήν σύμπτωση τών τίτλων.

— Ένα νέο σύστημα παραγωγής ζωγραφικών πινάκων;

★ Στην Σουηδία υπάρχει σήμερα ένα μεγάλο εργοστάσιο παραγωγής... ζωγραφικών πινάκων! Στο εργοστάσιο αυτό χρησιμοποιούν τό σύστημα της άλυσσίδας, χάρις στο όποιο κατορθώνουν να παράγουν κάθε ήμερα γιλιάδες έλαιογραφίες που πωλούνται

άμέσως άπόφθινα. Τό σχέδιο τών πινάκων τυπώνεται πρώτα πάνω σε χαρτόνια, τ'α όποια τοποθετούνται ύστερα πάνω σ' ένα μεταλλινούμενο έπίπεδο. Οι ζωγράφοι κάθονται στην σειρά και περιμένουν να περάση από μπροστά τους τό σχέδιο τού πίνακος. Κάθε ζωγράφος προσθέτει τότε ένα μονάχα χρώμα και ζωγραφίζει μια μονάχα ιδιαίτερη λεπτομέρεια.

— Παράξενες αντίληψεις της κινεζικής Ιατρικής;

★ Ή άρχαιότητα κινεζική Ιατρική επιστήμη διδάσκει ότι κάθε όργανο του ανθρώπινου σώματος έχει διάφορες συγγένειες και σχέσεις. Π. χ. ή καρδιά είναι παιδί τού σπινωτιού, φίλη της σπλήνας και... έχθρος τών νεφρών! Τό εύνοούμενο χρώμα της καρδιάς είναι τό κόκκινο και ή καλύτερη εποχή της τό καλοκαίρι!

— Είνε δυνατός ό προσδιορισμός του γένους τών μελλογεννητών;

★ Μερικοί φύλακες τών ζωολογικών κήπων είναι ικανοί να προσδιορίσουν τό γένος τών μελλογεννητών κροκοδείλων πριν γεννήσουν τ' αυγά τους οι θηλυκοί κροκοδείλοι.

— Πού υπάρχει κυβερνήτης της ήμέρας και κυβερνήτης της νυκτός;

★ Στην περιφέρεια της πόλεως του Πόρτο Νόβη της Δαχομέης (δυτική γαλλική Άφρική) ισχύει ακόμα και σήμερα μια παράξενη μορφή διπλής μοναρχίας. Οι ιθαγενείς φρονούν ότι ό άρχηγός της κυβερνήσεως πρέπει να έξασκή άδιάκοπα τό καθήκοντά του και γι' αυτό εκλέγουν ένα «βασιλέα της ήμέρας», που κυβερνά από την αυγή ως τη δύση και έναν «βασιλέα της νύχτας» που διαδέχεται τόν προηγούμενο μόλις βραδυάση.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ή δασκάλα.— Κότταζε παιδί μου, πόσο άγχιμο είναι όταν χασμάσαι χωρίς να βάζης τό χέρι σου στο στόμα...

ΕΥΤΥΧΙΑ

— Κι' έπειτα σ'α λένε πως τό να περάσης κάτω από σκάλα φέρνει άτυχία!

Μιά Πλοισμένη

Γυναίκα

Πρωτότυπο διήγημα

του κ.

Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ω! ΤΟ ήξερε ή Φανή!... Τό γνώριζε πολύ καλά κι' ας μην είχε στα χέρια της άποδείξεις. Τό διαίθανόταν με τήν λεπτή διαίσθηση που έχει κάθε γυναίκα για ν' αντιλαμβανεται τόν κίνδυνο που τήν περιτριγυρίζει.

Τελείωσε! Αυτό είναι, χωρίς καμιά άμφιβολία. Ο Άνέστης δεν την αγαπά πιά, δεν γυρίζει κοντά της με τήν ίδια λαχτάρα και με τόν ίδιο πόθο. Τ'α μάτια του δεν λάμπουν από έρωτα και δεν καθρεφτίζουν μέσα τους έναν θαύμν έρωτικό παλμό. Όχι! Χίλιες φορές όχι! Δεν την αγαπά πιά ό Άνέστης, δεν μπορεί να την αγαπά. Ή συμπεριφορά του δεν είναι πιά ή ίδια, ό τρόπος του είναι άλλωστε, τ'α λόγια του διαφορετικά.

Ή Φανή, καθώς είναι ξαπλωμένη στην ντορμέζα, κλείνει τ'α μάτια, αφήνει τό θιέλλο που κρατούσε χωρίς να διαβάξη κι' ύστερα θυμάται... Θυμάται τόν Άνέστη πριν έδώ και δυό-τρία χρόνια. Ξαναφέρει κοντά της τ'α λόγια του, στιγμές που σχεδόν τις έχει σβύσει ό χρόνος, μια λεπτομέρεια, κάτι από τ'α περασμένα.

Τόν ξαναβλέπει γεμάτον από τρυφερότητα και περιποίηση στον άποκριτικό εκείνο χορό που τόν γνώρισε.

Ήταν ένα θράδυ που τό πλημμύριζαν οι μουσικές, τ'α άρώματα, ή τρέλλα, Κοπελλίτσα κι' εκείνη άνάμεσα στους δικούς της, θρέθηκε ξαφνικά κοντά σε μια παρέα γνωστών και σε λίγο χόρευε με τόν Άνέστη που της τόν είχαν συστήσει.

— Δεσποινίς... Τί ωραία που χορεύετε...

— Όχι δά!...
Λόγια κοινά, κοινότατα ειπαν και οι δυό εκείνο τό θράδυ. Άρχισαν με τό «χαίρω πολύ» και τελείωσαν με τό «καταγορευμένος». Όστόσο, κατάλαβαν πως πίσω άπ' τ'α λόγια αυτά κάποια άδιόρατα νήματα τούς έφερναν κοντά, τούς έδεσαν.

Τήν ξαναείδε. Αυτό έγινε «τυχαία» έξω από τό Ωδειό που πήγαινε Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο ή Φανή. Περπάτησαν για λίγο μαζί, «τά ειπαν», μίλησαν για χίλια-δυό πράγματα και, χωρίς να τό καταλάβουν, άνοιξαν τόν δρόμο για καινούργιες συναντήσεις.

Έτσι σιγά-σιγά, σαν ένα σιγαλό τραγοδι, άρχισε ή αγάπη τους. Γρήγορα ό Άνέστης κατάλαβε πως τήν αγαπούσε και σύντομα ή Φανή άντελήφθηκε ότι «αυτό» δεν ήταν φλέρτ. Ήταν έρωτας, ένας έρωτας άληθινός και μεγάλος.

Όταν εκείνη τό κατάλαβε για

τάλαβε πως ήταν ισχυρότερη από τις όποιεσδήποτε πεποιθήσεις της και άφέθηκε στο μοιραίο.

Όστόσο δεν ήταν καθόλου μοιραίο, αφού ό Άνέστης σε λίγο τήν ζήτησε. Άρραδωνιάστηκαν, πέρασαν μερικές μήνες άληθινής μέθης κι' ύστερα θρέθηκαν παντρεμένοι σε μια φωλιτσα, κάπου έκει στα Παλάδια Φάληρο. Κατόπιν ή ζωή ξαναπήρε τόν κανονικό δρόμο της. Άνέβηκαν στην Άθήνα, ό Άνέστης έπέστρεψε στο δικηγορικό του γραφείο και ή Φανή τόν πρόσμενε με λαχτάρα.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε. Ίσως άλλοτε, σκέπτεται ή Φανή, τ'α τρία χρόνια να ήταν μικρό διάστημα για τούς έρωτευμένους που διηγούνται τ'α θιέλλια. Μά σήμερα ό κόσμος έχει άλλαξει. Όλα θαδίζουν με πιο γρήγορο ρυθμό, τρέχουν, πετούν και συντρίβουν ό,τι καθυστερημένο άπαντήσουν στο δρόμο τους. Έτσι ή Φανή κατάλαβε πως τ'α τρία χρόνια ήταν αρκετά τουλάχιστον για τόν Άνέστη. Έδώ και τέσσερες μήνες τόν είδε αλλοιωτικό, διαφορετικό. Τίποτα άπ' τήν έξωτερική μορφή της ζωής τους δεν άλλαξε, κι' όμως ή Φανή κάτι κατάλαβε.

Αυτό τό «κάτι» ήταν σίγουρα μια γυναίκα, μια άλλη. Γιατί τίποτ' άλλο, σκεφτόταν, δεν μπορούσε ν' αλλάξει.

Ο Άνέστης τηλεφώνησε για κάποια γράμματα.

λάξη την συμπεριφορά του 'Ανέστη απέναντί της. Οι δουλειές του πήγαιναν περίφημα και το σπιτάκι τους ήταν πάντα μία φωλιτσα γεμάτη τρυφερότητα και γαλήνη.

Δεν τους χώριζε καμιά διαφωνία. Δεν υπήρχε μεταξύ τους εκείνο που το λένε «διαφορά αντίληψεων» ή «ασυμφωνία χαρακτήρων» και — που παίζει τόσο ρόλο στη σύγχρονη οικογένεια.

Οι ξένοι Έλεγαν:

— Τι ταιριασμένο ζευγάρι!...

Κι' όμως η Φανή ήξερε πώς έδω και μερικούς μήνες το ζευγάρι δεν ήταν καθόλου ταιριασμένο, και πώς κάτω απ' την γαλήνη κρυβόταν η θύελλα που έρχόταν. Καταλάβαινε τον ούρανο θαρρύν, μολυβένιο και δεν ήξερε πώς να φυλαχθῇ.

Ξαφνικά, καθώς ήταν ξαπλωμένη στην ντορμέζα, ένοιωσε μίαν αντίδραση εντός της. Αισθάνθηκε κάτι να επαναστατή μέσα της, κάτι να της λήη πώς δεν θα έπρεπε μισοτάς' αυτή την κατάσταση να κάθεται με σταυρωμένα χέρια. 'Ασυνείδητα κατάλαβε πώς έπρεπε ν' αποτινάξῃ την νάρκη, να μη θεωρή τίποτα μοιραίο και να διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της. Θάπρεπε όμως να μάθῃ πρώτα με ποιάν είχε να πολεμήσῃ. 'Εδῶ δεν χωρούσαν ούτε συμβιβασμοί ούτε υποχωρήσεις.

Με σταθερό ὄμμα διευθύνθηκε στο γραφείο του. Δοκίμασε ν' ανοίξῃ τὰ συρτάρια. 'Όλα ήταν ανοιχτά εκτός από ένα. Αυτό περισσότερο απ' ὅλα προεκάλεσε φυσικά την προσοχή της.

Γιατί ὁ 'Ανέστης είχε ὅλα τὰ συρτάρια ανοιχτά κι' αὐτὸ μόνο ήταν κλειστό; Μέσα στὸ σπῆτι δεν ὑπῆρχε κανένας φόβος να τοῦ πάρῃ τὰ χαρτιά κανένας. 'Ό,τι καὶ νὰ εἶχε αὐτὸ τὸ συρτάρι θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀνοικτό, ὅπως ὅλα.

Ἡ ἐνεργητικὴ γυναίκα ποὺ ἐύπνησε μέσα της, πήγε κι' ἔφερε τὰ κλειδιά της. Τὰ δοκίμασε καὶ τὸ συρτάρι ἀνοίξε.

Χαρτιά, ἔγγραφα, φάκελλοι!... Ἡ καρδιά της χτυποῦσε γρήγορα. Ἦταν μέσα στὸ σπῆτι της καὶ ὅμως ἐνοιώθε πὼς ἔκανε μιά κακὴ πράξη... Κτύταξε βαθύτερα. 'Αλλά χαρτιά, μερικὰ ὑπομνήματα, κάποιες σημειώσεις τοῦ 'Ανέστη. Τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐτοιμαζόταν ν' ἀναπνεύσῃ μὲ ἱκανοποίηση ὅταν ἕνας χονδρὸς φάκελλος τῆς τράβηξε τὴν προσοχή. Τὸν πήρε μὲ ἀγωνία καὶ τὸν ἀνοίξε.

Ἦταν γράμματα — τί ἄλλο; — γράμματα ποὺ εἶχαν ἕναν φιλό γυναικεῖο χαρακτήρα, γράμματα ἐρωτικά!

Τὰ μάτια της σκοτείνιασαν, τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν. Μόλις μπόρεσε νὰ διαβάσῃ τὰ πρώτα λόγια ἐνὸς απ' αὐτὰ τὰ γράμματα:

«'Αγαπημένε μου... Εἶμαι μακριὰ σου καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζή-

σῶ... Θυμᾶμαι τὰ χάρδια μας, τὰ φίλια μας, τὸν ἔρωτά μας...».

Θεέ μου! Τί ἄλλο ἤθελε! Χάρδια, φίλια, ἔρωτα!... Δὲν χρειάζονταν ἄλλη ἀπόδειξις γιὰ τὴν προδοσία, γιὰ τὴν ἀπάτη. Δὲν ἦταν καθόλου ἀνάγκη νὰ διαβάσῃ παρακάτω. Ἐφτασε ἡ ὑπογραφή.

Γύρισε τὴν σελίδα καὶ τὴν εἶδε: «Νίνα». Ποιὰ Νίνα ἦταν αὐτή!... Δὲν ἤξερε καμμιὰ Νίνα, δὲν θυμόταν καμμιὰ Νίνα μέσα στὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν της. Ὁ 'Ανέστης θὰ τὴν γνώρισε ἀλλοῦ καὶ θὰ τὴν κράτησε μακριὰ απ' τὸ σπῆτι του. Βέβαια, ἦταν μιά εὐγένεια αὐτὴ, ἀλλὰ δὲν ἐλάττωνε καθόλου τὴν ἐνοχή του.

Ἐκκλῆσε τὸ συρτάρι, ἀφοῦ ἔβαλε σὲ τάξη τὸ περιεχόμενο. 'Υστερα σηκώθηκε ψυχραμένη καὶ ἀποφασισμένη.

Ὅχι! Δὲν θὰ ἔκανε τίποτ' απ' αὐτὰ ποὺ σκέφθηκε. Δὲν θ' ἀμυνόταν, δὲν θὰ πολεμοῦσε. Πρὸς τί ἄλλως τε; Ἐδῶ ὑπάρχει ἕνα μεγάλο αἴσθημα, κάτι ποὺ ἴσως συγκινοῦσε βαθύτατα τὸν 'Ανέστη.

Ἡ σκέψη της τώρα ἦταν καθαρὴ σὰν τὸ κρύσταλλο.

Δὲν ζοῦμε στὴ ζούγκλα. Δὲν εἶμαστε ἀπολίτιστοι καὶ πρωτόγονοι ἄνθρωποι. Δὲν μᾶς κινοῦν τὰ ἐνστικτα, οὔτε μᾶς οδηγοῦν οἱ ὁρέξεις μας.

Τελείωσε! Ἐπρεπε νὰ φερθῇ σὰν πολιτισμένη γυναίκα. Ἐπρεπε νὰ δεχθῇ ἀτάραχα τὸ χτύπημα καὶ νὰ παραμερίσῃ. Ἐπρεπε ν' ἀφήσῃ τὸν τόπο ἀνοικτὸ στὴν ἀγνωστὴ, στὴν μοιραία Νίνα.

Ὁ 'Ανέστης δὲν ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ τίποτα. Ἐκείνη σὲ λίγες μέρες θὰ ἔφευγε καὶ ἕνα γράμμα της θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε τὴν θυσία της. Ἐπειτα θὰ μποροῦσε νὰ κλάψῃ ἐλεύθερα ἡ Φανή μὰ καὶ νὰ εὐτυχίσῃ ὁ 'Ανέστης μὲ τὴν Νίνα.

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τὴν ἐύπνησε. Ἦταν ὁ 'Ανέστης.

Τὴν χαίρετις κι' ὕστερα διευθύνθηκε στὸ γραφείο του. Τηλεφώνησε σὲ κάποιον μέρος. Ἀνάφερε γιὰ κάποια γράμματα.

— Πὼς πέρασε τὴν ὥρα σου; τὴν ρώτησε.

Ἐκείνη τὰράχθηκε ἑλαφρά καὶ ὕστερα ἀφῆσε ἕνα ψεύτικο χαμόγελο ν' ἀνθίσῃ στὰ χεῖλη της:

— Ὁνειροπολοῦσα...

— Τί;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί...

Ἐκεῖνος ἀναφε ἕνα τσιγάρο καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Ἡ Φανή προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα του.

— Ξέρεις τί συμπέρασμα ἔβγαλα; τῆς εἶπε.

— Πὼς θὲς νὰ ξέρω;...

Ἐκεῖνος γέλασε καὶ συνέχισε:

— Ἐβγαλα τὸ συμπέρασμα πὼς οἱ γυναῖκες εἶναι ἀπολίτιστες... Κατὰ βάθος ἔχουν κάτι τὸ ἀπόλυτα πρωτόγονο...

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Θὰ καταλάβῃς...

Ἐκάπνισε τὸ τσιγάρο του καὶ τὴν ρώτησε:

— Σὲ παρακαλῶ, τί θὰ ἔκανες ἂν εὕρισκες ἐσὺ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ ἀπευθύνονται στὸν σύζυγό σου;

Ἡ Φανή τὸν κύτταξε ἡλιθία. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε γοργὰ καὶ ἡ ἀναπνοή της δὲν ἦταν κανονικὴ.

— Τί θὰ ἔκανες λοιπόν; ρώτησε πάλι ὁ 'Ανέστης.

Ἡ Φανή προσπάθησε νὰ δώσῃ μιά ἀπάντησι:

— Δὲν ξέρω... Θὰ ὑποχωροῦσα... Θὰ παραμερίζω... Ὅ, ἀφῆνα τὴν ἄλλη...

Ἦθελε νὰ ξεσπάσῃ, νὰ φωνάξῃ, ἤθελε νὰ τοῦ πῇ:

— Ξέρω γιατί μου τὰ λές αὐτά, 'Ανέστη... Τὰ ξέρω ὅλα. Καταλαβαίνω πὼς βρίσκεσαι σὲ μεγάλη ψυχικὴ ἀγωνία, μὰ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθῶ... Ἀνέστη... Εἶσαι ἐλεύθερος... Πήγαινε μὲ τὴν Νίνα...

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὰ πῇ αὐτὰ, δὲν πρόλαβε, γιατί ὁ ἄλλος τῆς ἔλεγε:

— Κολοκύθια!... Καμμιὰ γυναίκα δὲν κάνει τέτοια αὐτοθυσία... Θὰ ἔκανες κι' ἐσὺ ὅ,τι κάνει ἡ κυρία Νικολάου...

— Ποιὰ κυρία Νικολάου;...

— Ἡ πελατίσά μου... Σκέψου ὅ,τι ἔρῃκε ἕνα φάκελλο μὲ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ ἔστειλε στὸν ἄντρα της κάποια Νίνα.

— Νίνα!... ἐφέλλισε ἡ ἄλλη.

— Ναί!... Δὲν ἔχει σημασία τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν ξέρεις τὴν ἴδια.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτὴ, ἡ κυρία Νικολάου ἔγινε θηρίο. Ἐύπνησε μέσα της ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος... Δὲν ἦρθε στὸ δικηγορικὸ μου γράφειο γιὰ νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου, ποὺ θὰ ἦταν ὑπόθεσις πολιτισμένη. Μοῦφερε τὰ γράμματα καὶ ζητᾷ νὰ γίνῃ μιά δίκη ἐπὶ μοιχείᾳ... Ἀκοῦς ἐκεῖ!...

Ἡ Νίνα τὸν πλησίωσε καὶ βρέθηκε κοντὰ του. Τὸν κύτταξε, τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ τοῦ εἶπε τρυφερά:

— Ἐχεις δίκην ἀγαπημένε μου...

Ἡ κυρία Νικολάου εἶναι μιά πρωτόγονη γυναίκα... Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι μιά πολιτισμένη... Ξέρω τί χρειάζεται σὲ κάτι τέτοιες στιγμές... Ἄν θέλῃς, στείλε μου τὴν κυρία Νικολάου καὶ θὰ δῇς... Θὰ γίνῃ ἀλλοιώτικη...

Ὁ 'Ανέστης τὴν φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ σοῦ τὴν στείλω, Φανή!...

Ἀλλὰ θὰ κοπιᾶς ἄδικα... Γιὰ νὰ καταλάβῃς τί αἰσθάνεται ἡ πελατίσά μου θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκουσιν ἐσὺ γιὰ μιά στιγμή στὴ θέση της.

Ἡ Φανή τὸν κύτταξε ἀπλᾶ:

— Δὲν φαντάζομαι πὼς θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο... τοῦ εἶπε μὲ ἀνακούφισιν.

— Οὔτε κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ 'Ανέστης.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ σύννεφα εἶχαν διαλυθῇ. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀνέφελος καὶ χαρῶπος.

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Αθηναϊκὸ εὐδυμογράφημα

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

(Μιά ἱστορία ἐνοικιάσεως σὲ 4 πράξεις).

Πέτρος.—35 ἐτῶν.

Ἄνδρα.—28 ἐτῶν (ὅπως λέει τοῦλάχιστον).

(30 Σεπτεμβρίου. Ὁ Πέτρος τρέχει ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο, διασπασμένος, νευρικός καὶ ἰδρωμένος γιὰ νὰ βρῇ σπῆτι. Εἶναι ἡ τελευταία μέρα ποὺ τοῦ μένει γιὰ ν' ἀδεύσῃ τὸ σπῆτι ποὺ κάθεται. Ὁρα δέκα παρὰ τέταρτο, πρωί).

Πέτρος.— Νὰ ἕνα ἐνοικιαστήριον. Ἄς δοῦμε τί ἐνοικιάζεται. (Πλησιάζει καὶ διαβάσει). Ἐνοικιάζεται διαμέρισμα ἀποτελούμενον ἀπὸ δύο δωμάτια, χῶλλ, λουτρό, κουζίνα κ.λ.π. Ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Ἄς χτυπήσω τὸ κουδούνι νὰ ἰδῶ τὸ σπῆτι.

(Χτυπάει τὸ κουδούνι. Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται μιά κυρία δημοφῆ στο μισοσκότεινο ἀνοίγμα).

Ἡ Κυρία.— Τί θέλετε κύριε;

Πέτρος.— Μὲ συγχωρεῖτε κυρία μου. Θὰ μπορούσα νὰ ἰδῶ τὸ διαμέρισμα ποὺ ἐνοικιάζεται;

Ἡ Κυρία.— Ὅριστε. Περᾶστε!

(Ὁ Πέτρος μπαίνει στὸ χῶλλ ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τώρα προσέχει τὴν κυρία).

Πέτρος.— Δέλα! Ἐσύ; Μὲ συγχωρεῖς! (Κάνει νὰ φύγῃ).

Ἄνδρα.— Πέτρο μὴ φύγεις. Τὸ ὅτι βρίσκομαι ἐγὼ ἐδῶ, δὲν εἶναι καὶ λόγος νὰ μὴν δῇς τὸ σπῆτι ποὺ σ' ἐνδιαφέρει. Ἄν θέλῃς μάλιστα ἐγὼ κρύβομαι κάπου γιὰ νὰ ἰδῇς τὸ σπῆτι μὲ ὅλη σου τὴν ἡσυχία.

Πέτρος.— Ὅχι. Δέλα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κρυφθῇς. Ἐγὼ ἔλεγα γιὰ σένα. Φοβήθηκα μὴ σὲ στενοχωρήσῃ ἡ παρουσία μου.

Ἄνδρα.— Μπᾶ! Τώρα πιά! Τέσσερα χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὸ διαζυγίό μας; Θὰ ἦταν ἀστείον! Ἐκτός ἂν ἐσύ...

Πέτρος.— Ὁ! Ὅχι. Ἰσα-ἰσα ποὺ ἐμένα μοῦ κάνει εὐχαρίστηση ποὺ σὲ ξαναβλέπω.

Ἄνδρα.— Τότε, λοιπόν, πέρασε νὰ ἰδῇς τὸ διαμέρισμα. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ χῶλλ. Αὐτὸ ἕνα σαλονάκι-τραπέζαρι. Ἐκεῖ εἶναι τὸ μπάνιο. Κι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖ εἶναι ἡ κρεβατοκάμαρά μου. Ὑπάρχει λίγη ἀταξία ἐκεῖ μέσα, μὰ σκέψου πὼς μόλις ἐσχηκώθηκα!

Πέτρος.— Ἡ ἀταξία στὶς κρεβατοκάμαρες εἶναι κάτι ποὺ πάντα μὲ συγγενεῖ... (μπαίνουν) Βλέπω τώρα καὶ μᾶσαι σὲ μόνον κρεβάτι.

Ἄνδρα.— Ναί. Καὶ φαντάζομαι πὼς αὐτὸ σοῦ χαρίζει μιά ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησιν αὐτὴ τὴ στιγμή.

Πέτρος.— Γιατί; Μήπως ἔχεις τὴν ἰδέαν πὼς ἂν οἱ διαστάσεις τοῦ κρε-

βατιοῦ ἦταν μεγαλύτερες. Θὰ δοκίμαζα καμμιὰ στενοχώρια;

Ἄνδρα.— Οὐ! Χωρὶς ἄλλο. Ἐσεῖς οἱ ἄνδρες εἰσαπτε φοβερὰ ἐγωιστικὰ πλάσματα. Ζηλεύετε τὴν γυναῖκα σας καὶ δέκα χρόνια ἀφοῦ τὴ χωρίσατε.

Πέτρος.— Νὰ σοῦ πῶ, δὲν τῶχα μελετήσει αὐτὸ τὸ ζήτημα... Ἀλήθεια, γιατί φεύγεις ἀπὸ δῶ;

Ἄνδρα.— Βαρέθηκα. Κάθομαι. Δὺδ

— Ἐλπίζω πὼς ὁ καφές μου θὰ σ' ἀρέσῃ.

Χρόνια ἐδῶ μέσα καὶ θέλησα λίγη ἀλλαγὴ. Ἐγὼ τὴν ἰδέαν πὼς πρέπει κανεὶς ν' ἀλλάξῃ πότα-πότα σπῆτι.

Πέτρος.— Καμμιὰ φορὰ καὶ ἄντρα.

Ἄνδρα.— Ἰσως. Βλέπεις ὅμως ὅτι δὲν ἄλλαξα! Κι' ἐσύ, γιατί ἀλλάζεις σπῆτι;

Πέτρος.— Γιατί ἔχω κι' ἐγὼ τὴ γνώμην πὼς πρέπει κανεὶς πότα-πότα ν' ἀλλάξῃ σπῆτι.

Ἄνδρα.— Καμμιὰ φορὰ καὶ γυναίκα, αἱ;

Πέτρος.— Ἰσως. Ἀλλὰ δὲν ἄλλαξα!

Ἄνδρα.— Νὰ τὸ πιστέψω;

Πέτρος.— Ἄν θέλῃς... (λίγη σιωπή). Λοιπόν; Πού θὰ βρῶ τὸν ἴδιον κτήνη νὰ συνεννοηθῶ;

Ἄνδρα.— Ἀπὸ τώρα θὲς νὰ φύγῃς; Κάθησε λίγο νὰ σοῦ στείλω ἕνα καφέ.

Ἐκτός ἂν ἡ συντροφιά μου σὲ πλήττῃ.

Πέτρος.— Κάθε ἄλλο...

Ἄνδρα.— Τότε κάθησε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ σὲ λίγο ἔφτασα. Δώσῃ μου τὸ καπέλλο σου,

(Ἡ Δέλα παίρνει τὸ καπέλλο τοῦ Πέτρου καὶ φεύγει. Ὁ Πέτρος ξαπλώνεται σὲ μιά πολυθρόνα, ἀνάβει ἕνα τσιγάρο καὶ πέφτει σὲ σάπην).

Πέτρος (σκέπτεται).—Κάτι φέρεσαι πὼς σκαρώνει καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη! Ἐπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια ποὺ εἶχαμε νὰ μιλήσουμε ἐγὼ καὶ ἡ Δέλα, ὁ διάβολος μ' ἔβριξε στὸ σπῆτι της. Κι' ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι δημοφῆ... Σήμερα μάλιστα μοῦ φάνηκε πὼς νὰ πῶ, πὼς χαριτωμένη...

(Περνᾷ λίγη ὥρα. Ἐρχεται ἡ Δέλα φέρνοντας τὸν καφέ).

Ἄνδρα.— Ἐλπίζω πὼς ὁ καφές μου θὰ σ' ἀρέσῃ. Δὲν εἶναι σὰν καὶ κείνον ποὺ σοῦ ἔφηνά τότε ποὺ εἴμαστε παντρεμένοι καὶ σ' ἔπιαναν τὰ νεῦρα σου. Γώρα ἔμαθα!

Πέτρος.— Αὐτὸ θὰ εἶνε μιά εὐχάριστη ἐκπληξὴ γιὰ μένα. (Πίνει λίγο). Ἐχεις δίκην. Ὁ καφές σου εἶναι περίφημος. Μπράβο Δέλα! Μὲ συγχωρεῖς όμως. Δὲν σοῦ δώσα τσιγάρο. (Τῆς δίνει τὸ πακέτο).

Ἄνδρα.— Μερσί. Δὲν καπνίζω.

Πέτρος (μ' ἐκπληξιν).— Πῶς; Δὲν καπνίζεις; Μὰ ἐνὶ τότε ἤθελες ἕνα μεγάλο πακέτο μὲ τὸν σου. Δὲν θυμᾶσαι τί καυγάδες ἐκίναμε γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ σοῦ τὸ κόψω;

Ἄνδρα.— Κι' ἐγὼ ἐκάπνιζα περισσότερο!

Πέτρος.— Ναί... Τὸ ἕνα τσιγάρο ἀπάνω στὸ ἄλλο.

Ἄνδρα.— Αὐτὸ γινόταν γιατί μοῦ τὸ ἀπαγόρευες! Κάθε φορὰ ποὺ ἔβαλες τίς φωνές γιὰ νὰ τὸ κόψω, ἐγὼ αἰσθανόμουν τὴν ἀκατανίκητὴν ἐπιθυμία νὰ καπνίσω περισσότερο.

Πέτρος.— Καὶ τώρα πὼς τῶκοφες;

Ἄνδρα.— Ἀπλούστατα. Γιατί δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ μοῦ ἀπαγορεύῃ τὸ καπνισμα. Κι' ἔτσι τὸ βαρέθηκα γρήγορα.

Πέτρος.— Καὶ πὼς περνᾷς τὴ ζωὴ σου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χωρίσαμε;

Ἄνδρα.— Ἦσυχα. Ἡ ζωὴ μου κυλάει μέσα σὲ μιά ἀσυγχώρητὴ ἡρεμία. Καὶ δὲν εἶμαι οὔτε εἰκοσι ὀκτὼ χρόνια ἄκοιμα. Ὅσο τὸ σκέπτομαι μὲ πιάνας φρέσκην...

Πέτρος.— Καὶ ζῇς μόνη ἐδῶ;

Ἄνδρα.— Ἐντελῶς μόνη... Τόσο ποὺ ἔχω συνηθίσει πιά νὰ μὴ φοβοῦμαι καὶ τίς καταστροφές!

Πέτρος.— Ἀπίστευτα πράγματα (Κυττάζει τὸ ρολόι του). Ἐντεκα παρὰ τέταρτο. Εἶναι ὥρα νὰ πηγαῖν. Λοιπόν; Πού θὰ βρῶ τὸν ἴδιον κτήνη;

Ἄνδρα.— Ἐχεις καιρὸ γι' αὐτό... Δὲν κάθεται τὸ μεσημέρι νὰ φάμε μαζί;

Πέτρος.— Νὰ φάμε μαζί;

Ἄνδρα.— Ναί... Ὁ μὲν κῆνος μαγάλη χαρά. Θὰ στείλω ἕνα ὠραῖο φαί μόνη μου!

Πέτρος (μὲ χαμόγελο).— Ὁραῖο φαί; Μόνη σου;

Ἄνδρα.— Σοῦ φαίνεται περίεργο αἱ; Καὶ όμως, ἔμαθα νὰ μαγειρεύω περίφημα. Καμμιὰ σχέση με τὰ φαγητὰ ποὺ σοῦ μαγείρευα τότε καὶ σ'. Ἐκίνα...

να πετάς το πιάνο και να πηγαίνεις να τρώς στο ξενοδοχείο.
Πέτρος.— Θά μείνω Δέλα, για να ιδώ αν λέει αλήθεια...

ΠΡΑΞΙΣ Β'
(Μετά το τραπέζι)

Δέλα.— Λοιπόν;
Πέτρος.— Δεν έχω παρά να σου δώσω συγχαρητήρια. Λίγες φορές στη ζωή μου έφαγα έτσι ωραία. Βλέπω Δέλα πως ο χωρισμός μας σε ωφέλησε.

Δέλα.— Τίποτ' άλλο δεν βλέπεις;
Πέτρος.— Ναί... Πώς έγινες ακόμα πιο όμορφη απ' όποτε ήσουν... Αλήθεια, πού βρήκες καινούργιο σπίτι;

Δέλα.— Πουθενά! Και είναι η τελευταία μέρα σήμερα που πρέπει να μείνω εδώ! Είχα σκοπό να ξεκινήσω το πρωί για να φύγω. Και τώρα, θα προφτάσω άραγε;

Πέτρος.— Κι' εγώ το ίδιο Δέλα. Πρωί-πρωί πρέπει να αδειάσω το σπίτι που κρατώ. Άφρα κι' εγώ την τελευταία ώρα.

Δέλα.— Έσύ το βρήκες όμως. Ένω εγώ!... Ποτέ δεν θα μπορούσα να φαντασθώ πως θα μούκανες έξωσθ! Τουλάχιστον θα μπορούσα να αφήσω τα πράγματά μου για δυο-τρεις μέρες ακόμα;

Πέτρος.— Με ρωτάς Δέλα; Άλλω έσύ, πού θα πής να μείνεις;

Δέλα.— Κάπου θα πάω. Σε μια θεία μου, σε κάποια φίλη μου, στο ξενοδοχείο... Κάποιος θα βρεθί να με φιλοξενήσει.

Πέτρος.— Άκουσέ με Δέλα. Δεν θα μπορούσα ποτέ να συγχωρήσω στον έαυτό μου την ιδέα ότι σου εδημιούργησα προσφυγικό πρόβλημα. Σου προτείνω να μείνεις εδώ. Θα σε φιλοξενήσω εγώ όσον καιρό θα χρειαστείς για να βρεις ένα καινούργιο σπίτι. Θέλεις;

Δέλα.— Σ' εύχαριστώ Πέτρο. Πάντα ήσουν καλός. Άλλα τα έπιπλα...

Πέτρος.— Εγώ θα μεταφέρω τα δικά μου έπιπλα σε μια αποθήκη. Θα πάρω μόνο λίγα πραγματάκια που μου χρειάζονται. Πάω μάλιστα να τα πάρω από τώρα...

Δέλα.— Χωρίς να νοικιάσεις το σπίτι;

Πέτρος.— Άλήθεια, δώσε μου τη διεύθυνση του ιδιοκτήτη.

Δέλα.— Να σου τη γράψω. (Γράφει ένα σημείωμα). Όρίστε.

Πέτρος.— Όρεθούρ Δέλα.

(Χωρίς να σκεφτεί φιλάει στην πόρτα τη Δέλα).

Δέλα.— Τί ήταν αυτό;

Πέτρος.— Με συγχωρείς Δέλα. Κεκτυμένη ταχύτης... Από τότε...

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

(Βράδυ. Ο Πέτρος με μια βαλίτσα στο χέρι, χτυπάει την πόρτα. Άνοίγει η Δέλα).

Πέτρος.— Καλησπέρα... Έν τάξει τα πράγματά. Να και το συμβόλαιο της νοικιάσεως. Λοιπόν, Δέλα, απόψε είμαι εύτυχης που θα σε φιλοξενήσω!

Δέλα.— Δηλαδή κάνεις κάποιο μικρό λάθος. Άπόψε σε φιλοξενώ εγώ!

Πέτρος.— Πώς;

Δέλα.— Μά βέβαια. Άκόμα έχω με τριάντα Σεπτεμβρίου. Ένώ εσύ από αύριο θα είσαι κύριος του σπιτιού. Όρίστε, λοιπόν, κύριε φιλοξενούμενε...

ΠΡΑΞΙΣ Δ'
(Το πρωί)

Πέτρος.— Λοιπόν, Δέλα έχω να σου προτείνω κάτι!

Δέλα.— Τί Πέτρο;

Πέτρος.— Σκέφτηκα την υπόθεση του σπιτιού σου. Πού να πηγαίνεις τώρα και να ψάχνεις να βρεις σπίτι; Μετακομίσεις, εγγυήσεις ήλεκτρικού, συμβόλαια, βάνια!... Δεν κάθεται εδώ;

Δέλα.— Για πόσον καιρό;

Πέτρος.— (Την κοιτάζει στα μάτια και την αγκαλιάζει).— Μά, ίσως και για πάντα. Άν θέλεις...

Δέλα.— Χρυσέ μου...

(Πέφτει στην αγκαλιά του)

Πέτρος.— Έτσι θάχουμε οικονομία και στο νοίκι...

Αύλαία
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΫΔΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

Ένας Όλλανδός έφαγε μακαρόνια σ' ένα εστιατόριο της Ιταλίας. Ένας Ι-

ταλός φίλος του του έλεγε:

— Δεν είναι περίφημα τα μακαρόνια μας; Σουδρεται να γλύφεις τα χείλη σου!

— Να γλύφεις τα χείλη σου; Τί πάει να πη αυτό; ρώτησε με άπορία ο Όλλανδός, γιατί στην πατρίδα του δεν μεταχειρίζονται αυτή την έκφραση.

Φυσικά, ο φίλος του του εξήγησε πως όταν λέει κανείς για κάτι πως αείνει να γλύφεις τα χείλη σου σημαίνει πως αυτό είναι εξαιρετικά νόστιμο.

Το βράδυ ο Όλλανδός πήγε σ' ένα κοντσερτό. Κάποια στιγμή που ή μουσική του άρεσε εξαιρετικά, γύρισε στον παλιό του και έλεγε μ' ένθουσιασμό: «Το κομμάτι αυτό είναι πράγματι για να γλύφεις τ' αυτιά σου!».

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Έπειδή του άρεσε πολύ η στρατιωτική στολή, ο Μάριος απέφασκε να καταταχθί στην αεροπορία. Πριν όμως καταταγί έκανε μια δοκιμαστική πτήση μ' έναν φίλο του πιλότο. Όταν κατέβηκε από το αεροπλάνο ο Μάριος ήταν κατακίτρινος. Δεν έξεχασε ώστόσο την ευγένεια και έλεγε στον πιλότο:

— Εύχαριστώ για τις δυο πτήσεις.

— Ποιές δυο πτήσεις; Άφού πετάξαμε μόνο μια φορά;...

— Εγώ όμως τις καταλογίζω για δυό: ήταν συγχρόνως και η πρώτη και η τελευταία....

‘Η διδασκαλία του ‘ Αρχή μαθημάτων κ. Σχολαστικού

‘Ηγαπητοί μοι μαθηταί,

‘Αρχόμενος δη νύν

Τών μαθημάτων τών έμών, ιδέαν φαινήν Έσχον ω φίλοι μαθηταί ύμας διδάξει πρώτον

Πώς ή ‘Ελλάς, ήγαπητοί, πατρις έστι τών φώτων!...

Τοιγύρτο, γάρ και τοιγαρούν, έν χρόνους παλαιούς

Ότε θυσίας έπεμπον οι ‘Ελληνες, θεοίς

Τοιγάρτοι σην και τοιγαρούν τοίς χρόνους πότ' εκείνοις

Τό σύμπαν αναλάβητον έν σκότει διετέλει,

Πλήν Κάδμος τις, έλθών ποτέ ‘Αθήνας' έξ άπίνης

Έφευρε τοι άλφάβητον, γενόμενος έν τέλει

Και βασιλεύς τών ‘Αθηνών χάριν του άλφαβήτου!...

‘Ω!... Γάϊαν έχοις έλαφράν, σκιά του μακαρίτου!...

Τοιγάρτοι γάρ και τοιγαρούν

Έφ' ω λοιπόν τόν θεωρούν

‘Εστω κι' υπό τόν τάφον του, αυτήν την κρύαν πλάκα

Τόν Κάδμον τόν μοχθήσαντα... διδάσκαλον και

(βλάκα!...)

Τούτω τφ Κάδμω φίλτατοι, λαμπρά τιμή άνηκε

Ότι, χωρίς να ξέρη πως την άλφα-βήτα βρήκε...

Τούς τόνους και τά πνεύματα, τάς στίξεις και την

(παύλα....)

Έκ Κάδμου φίλοι μαθηταί, τά πάνθ' έρύη φαύλα

Ούτος ο μέγας τεχνικός, τό λέγω με θυμόν

Εύρών τό άλφα γέγονε και τύραννος ήμών!...

Και άπαντες σκεπτόμεθα έμπεριστάτωμένως

—Νή τόν σεπτόν τόν Καίσαρα—

Έφ' όσον τ' άνεκάλυπεν ό τρις εύλογημένος

Δέν τάκανε λιγώτερα από ελκοειτέσσαρα;

‘Ο κ. Σχολαστικός

Η ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ κρατούσε ένα μεγάλο κουβά και πήγαινε διαρκώς στη γειτονιά της.

Η Πανδώρα του Κουφού την φώναζε από το παράθυρο:

— Πού πās καλέ Προφυρία μου με τον κουβά; Καμμιά φωτιά πās να σβύσης;

Και γέλασε θυρωδωδέστατα για το άστείο της.

— Όχι. Παντώρα μου, ν τρουμπαντζής δεν ήγγενηκα ακόμα, ούτε στον Κουλέ με διωρίσανε.

— Καλέ σου χωράτσα!...

— Τό ξέρω κοκώνα μου, κι' εγώ σου χωράτσα. Πάω στο μπακάλικο του Γλύφτη. Κάθε χρόνο μου στέλνει κομμάτι μούστο από τα κρασιά που βάζει.

Δέ ξέρεις Παντώρα μου, πώς μ' άρέσει!

— Άχ! Καλά που μου τώπες! Έκείνος ο δικός μας ο ταβερνιάρης ο Άλέκος—φωτιά να τότε κάψη!—καλέ τέτοιοι καμπίρες δεν ήξανηγένηκε. Τόσο κρασί αγοράζουμε τώρα δώδεκα μήνες και ποτέ δεν ήβάσταξε ή καρδιά του να μās στείλη μια όκα μούστο να ψήσωμε μούσταλευριά!

— Άχ! Σμύρνη και πάλι Σμύρνη! Καλ' εκεί τήνε πετούσανε στο δρόμο κι' εδω για να ψήσης κομμάτι μούσταλευριά πρέπει να φιλήσης ξένες ποδιές. Τώς τά λέω και με λένε γλωσσού!

Η Πανδώρα βρήκε άφορμή να πη κι' εκείνη τις ξεπασίσεις της.

— Καλέ Προφυρία μου, ήξεχασες πού ξεραίναμε τή μούστοπότητες στον ήλιο και είχαμε σακκούλια όλόκληρα γεμάτα τ'ο χειμώνα;

— Εγώ τά έξεχασα!

— Ός και σουτζούκια με τό καρδί και με τό άμύγδαλο ήκανα! Μια φορά μάλιστα δεν τά στέγνωσα καλά στον ήλιο, και μου μουχλιάσανε.

— Άχ! Άμ' εγώ σάν δεν ήξερα πιά τί να τονε κάνω τό μούστο που μου στέλνανε, τόν έβραξα και τόν έκανα πετιμέζι.

— Καλά λές! Έκείνο τό σεμπάτι με τό λεμόνι σου δρόσιζε τό αίμα, καλέ.

— Και τόν χειμώνα τόκανα ρατσέλι με κυδώνια, κολοκύθι, έύσωνα, καϊσιό, όλα άνεκατεμένα με κανέλλα και καρεφύλια. Ήρωγες ένα πιάνο κι' ήδρόσιζες τήν καρδιά σου. Άχ! πούν' εκείνα τά μπερκετίνα!

Η Πανδώρα τής έδωσε μια καρέκλα για να μην κουράζεται.

— Κάτσε καλέ λίγο. Τά μπακάλικά σφαλόνε άργά.

— Εύχαριστώ Παντώρα μου. Μά πρέπει να γυρίσω και σπίτι γιατί είν' ή κόρη μου μονάκη, κι' εκείνο τό μωρό τση έγει μια γρίνα!

— Πόσω μηνών είναι;

— Μά ήμπε τσού έφτά.

‘Ιστορίες τών συνοικισμώ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΟΨΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

— Μή τρομάξεις, δόντια θα δγαίξη. Να τού πάρεις ένα κουλουράκι από κόκαλο να τ'ά τριβή να τού περνά. Τά ξέρω πιά απόξω αυτά, γιατί ήγγενησα έξη παιδιά κι' ήμεγάλωσα άλλα τόσα ανήψια.

Η Προφυρία σούφρωσε τά φρύδια:

— Έλα, πάππε μου, να σε μάθω τά πατρογονικά σου. Άμ' εγώ τί ήκανα Παντώρα μου;

— Δέ στώπα δά για να θυμάσκη!

—Νά θυμώσω;! Όχι-δά! Θεός φυλάξη! Στο λέω για να τ'ό ξέρης. Βάσανο τά μωρά. Μά έλα πάλι που μές' στο σπίτι είναι μια χαρά! Τ' άκούς τό πουλάκι μου να λήη μαμα, μπαμπα, γιαγιά...

Η Πανδώρα σταυροκοπήθηκε.

— Γιαγιά σε λείει! Μή χειρότερα! Νά τή μάθης τήν έγγονή σου να σε λήη νενέ, όπως τό μάθαμε από τσού γονηί μας, όχι γιαγιά!

— Η κόρη μου κι' ο γαμπρός μου πιά ήμάθανε τ' Αθηνείνα, τί να πής;!

Σηκώθηκε, πήρε στο χέρι τόν κουβά της και τράβηξε κατά τό μπακάλικο:

— Όρα καλή, πάω να μή τού τελείωση ο μούστος και ήτοιμείνω στά κρύα τού λουτρού.

— Αύριο θα σούρθω να φάω μια κουταλιά να σου πω και τού χρόνου.

— Νά μου κοπιήσης Παντώρα μου, θά σε καρτερώ.

Η Προφυρία πήρε τό δρόμο της κι' ή άλλη μπήκε μέσα στο σπίτι της.

Ο μπακάλης τής έιπε:

— Ηγγινε σπίτι σου κερά μου και τό πρωί θά σου στείλω τό μούστο με τόν παραγούδι.

— Νά μή ξεχάσης, γιατί να βρης καρβί να φύγης, καβμένε! Και τόν κουβά και τά μάτια σου να μή μου τότε τρυπήσουνε.

Έφυγε χαρούμενη για τό σπίτι της.

Πρωί-πρωί τήν άλλη μέρα, ο μπακάλογατος ήρθε με τόν κουβά γεμάτο μούστο. Τής Προφυρίας γελούσανε κι' οι ποδιές της:

— Εύχαριστούμε, εύχαριστούμε, τόσα μπερκετίνα νάχτες και τόσο άλισθερί στο μαγαζί! Στάσου παιδί μου να σου δώσω τό μπαξίστι σου.

Έτοξε και τού έφερε ένα τάλληρο.

— Καλοξόδιαστος τσάτσας, έιπε τό παιδί κι' έφυγε.

Η Προφυρία φώναζε τήν κόρη της:

— Είδες Σουλτάνα μου, πόσο μάς ήστειλε; Τ' ανθούπου τό πρόσωπο είναι σπαθί και κόβει. Άν δεν ήπήγαινα μονάχη μου, τίποτα δεν θά κάναμε.

— Άμέσως έτοξε κι' έβαλε φωτιά να τόν ψήση. Μόλις έστησε τόν τέντζερε, βρήκε ή Πανδώρα στήν πόρτα, με μια μικρή ως εσπά γρονιά.

— Άπό έξω φώναζε:

— Προφυρία, ήρθαμε για τή μούσταλευριά!

Η Προφυρία θεοστάθηκε:

— Χασάς τήν έσπασπασιά, έιπε στήν κόρη της, καλέ, μέδε με τόν κουβά ε-

χτές και ήμας ή φαγίνα. Κατόπιν πήρε τό πιό χαρούμενο ύφος και φώναζε:

— Κοπάστε, περάστε... Σάν είδε τή μικρή, στραβομούρπασε:

— Ά! Ήφες ματζί σου και τήν έγγονή σου τή Λουλούκα;

— Μ' έκανε πιά χρουσή για να τήν πάρω ματζί μου. Τση λέω είναι ντροπή να μά παιδί είναι Προφυρία μου, τί να πής;

— Καλέ, καλά ήκανες και τήν ήφες. Δέ θά ξυγκέση ο μούστος πής θά φάη μια κουταλιά ή Λουλούκα.

— Έμεινα εκείνος ο μακαράς; ο ταβερνάρης δεν μούδωσε. Είδες ναμικιού λούκι; Μά έννοια σου, να δής κι' εγώ! Δέ θά πατήσω στο ρημάδι του πιά. Έσέ-να βλέπω σούδωσε τόσο! Τόν έκοψες τό μούστο;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

— Και πόσο άλεύρι θάζεις;

— Ναί, τότε κόβω με στάχτη γιατ' με φωμί γίνεται ζυνόρας.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΥΠΟ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Ἡ ὀπερέττα Λαγκαδᾶ καὶ τὸ κλείσιμο τῶν θεάτρων

ΚΑΤΑ τὰ χρόνια ποὺ πρωτοφάνηκε ἡ ὀπερέττα στὴν Ἀθήνα, οἱ θιάσοι τῆς ἐπολλαπλασιάζοντο με μεγάλη ταχύτητα. Μετὰ τὴν ὀπερέττα Οἰκονόμου ἔγινε ἡ τοῦ Παπαϊωάννου καὶ κατόπιν τοῦ Λαγκαδᾶ. Εἰνός δι' ὅλους ὀπερέττας ἔφθασε στὸ θέατρο Ἀρνιώτη.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913 δύο ἑλληνικὲς ὀπερέττες ἐγκατεστάθησαν στὴν Ἀθήνα: τοῦ Παπαϊωάννου στὴν «Πανελλήνιον», ποὺ τότε γίνθηκε «Μοντιάλ» καὶ τοῦ Λαγκαδᾶ, ποὺ ἐπαίξε στὸ θέατρον Ἀρνιώτη, τὸ ὅποιον ἐκεῖνον τὸν χρόνον μετωνομάστη εἰς «Ὀλύμπιον». Ἡ πρώτη εἶχε τὸν Παπαγιάννη καὶ μερικὲς διαλεκτὲς καλλιτέχνιδες κι' ὁ κόσμος ἐπήγαινε ἐκεῖ καὶ γελούσε, διασκεδάζε, εὐθυμούσε. Ἀλλ' ὁ θιάσος ἐκεῖνος δὲν εἶχε πολυτέλεια σκηνηκῶν. Ἀντίθετα ὁ θιάσος Λαγκαδᾶ, ἐκτός ἀπὸ τὶς ὡραίες φωνὰς τῶν καλλιτεχνιδῶν του, ἐκτός ἀπὸ τοὺς διαλεκτοὺς ἡθοποιούς του, εἶχε καὶ ὡραία τατο καὶ πλούσιο θεσπιάριο. Καὶ τὰ σκηνηκῶν του γενικὰ ἦσαν θαυματικά καὶ ὁμορφα.

Ἦλθε λοιπὸν τὸ τέλος τοῦ Μαΐου ἡ ὀπερέττα Λαγκαδᾶ στὴν Ἀθήνα κι' ἐπαίξε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Ἰουνίου στὰ «Ὀλύμπια». Ἑλληνικὲς ὀπερέττες δὲν ἐπαίζοντο τότε. Μονάχα γαλλικὲς καὶ βιεννέζικες. Πρώτα-πρώτα λοιπὸν ὁ θιάσος Λαγκαδᾶ ἀνέβασε τὸ «Χριστιανὶ τοῦ δασοφύλακος» τοῦ Ζυριό. Συγκινητικὸ εἰδωλλιακὸ καὶ μαζὶ εὐθυμὸ καὶ χαριτωμένο ἔργο. Μὲ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ μὲ στρατὸ καὶ μὲ αὐτοκράτορα στὴν ὑπόθεσίν του. Παίχθηκε ὡραία καὶ μεγαλόπρεπα μαζὶ. Καὶ ἄρσενε πολὺ.

Ποιὲς ὅμως καὶ ποιοὶ ἐπαίξαν τότε τὴν ὀπερέττα Λαγκαδᾶ; Πρώτη καὶ καλυτέρα ἡ ὑψιφωνὸς Ἑλλη Ἀφεντάκη, ποὺ τὸ προηγούμενον καλοκαίρι εἶχε τραγουδήσει ὡραία στὴν «Γυναίκα» τοῦ Πολέμη ὡς δις Ὀφραν. Μέσα στὸ χειμῶνα παντρεύθηκε κι' ἄλλαξε ἐπίθετο. Συγχρόνως μὲ τὴν Ἀφεντάκη ἐντεταταμένη στὴν ὀπερέττα Λαγκαδᾶ καὶ ἡ Βρουσούλα Χατζηχρήστου. Αὕτη εἶναι ἡ κόρη τοῦ ἐξόχου κομμικοῦ Εὐαγγέλου Πανοπούλου, ποὺ ἀπὸ χρόνια τώρα βρίσκεται καὶ παίζει στὴν Ἀμερική.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολο τοῦ θιάσου ἄρσενε, χάρις στὴν συμμετοχὴ τῶν ἡθοποιῶν Τριχᾶ, Μηλιάδου, Παρασκευοπούλου κ.λπ.

Προσέλαβε ὅμως ἡ ὀπερέττα Λαγκαδᾶ καὶ τὸν βαρύτονον κ. Ἀγγελόπουλο γιὰ ν' ἀνεδάσῃ καὶ μελοδράματα.

Καθὼς προχωροῦσαν οἱ παραστάσεις

τῆς ὀπερέττας Λαγκαδᾶ, εἰδήσεις ἐξόχως ἐνδιαφέρουσες διεδόθη στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ θιάσου τούτου ἔγραψεν ὀπερέτταν! Ἔως τότε ἑλληνικὴ ὀπερέττα δὲν εἶχε φανῇ. Καὶ ἡ εἰδήσις ἐλαδεν... ἐθνικὴν σημασίαν. Ὁ τύπος ἔγραψε τότε: «Τοῦτο εἶναι πολὺ εὐχάριστον, διότι

Ὁ Διονύσιος Ταβουλάρης
σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ρόλους του.

Βιεννοκρατούμεθα, δὲ ἡμεῖς, ἀλλὰ ὀδύνη καὶ ἔρως...»

Ἀς ἰδομε λοιπὸν τί ἦτο ἡ ὀπερέττα τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας, ποὺ ἦτο ὁ Μαστρακίνης; Ἡ ὑπόθεσίς της ἦταν τὸ εἰδωλλίον ἑνὸς νέου στὸ Μαρούσι, μὲ μιὰ ὡραία θλαχοπούλα. Οἱ πρώτοι ποὺ ἐλάβαν γνῶσιν τοῦ λιμπρέττου χωρὶς περὶ φρασθῇ, τὸ ἐξαπατήσαν ὡς «κουτὺ». Ἡ μουσικὴ ὅμως ἦταν ἀρετὰ καλὴ κι' εἶχε καὶ μοτίβα ἀπὸ δημοτικὰ τραγούδια. Μὰ εἶχε μέσα καὶ ἄσματα, γιὰ τὰ ὅποια ἔγραψεν ὁ τύπος: «Διὰ τ' ἄλλα ἄσματα πληροφόρομεθα ὅτι ἡ Ἰταλικὴ πρεσβεῖα ἐλάβεν ἐντολὴν ἐκ μέρους τοῦ μουσουργοῦ κ. Βέρδι καὶ ἄλλων κληρονόμων μακαριστῶν μουσουργῶν ὅπως ζητήσῃ ποσοστά. Ὁ κ. συνθέτης κινδύνον ν' ἀρνηθῇ».

Γενικὰ ὅμως ὁ Μαστρακίνης ἤκουε μᾶλλον ἐπαίνους γιὰτὶ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσῃ τὴν πρώτην ἑλληνικὴν ὀπερέττα. Ὡστόσο δὲν τὴν παρουσίασε. Γιάτὶ τάχα; Ἐπειδὴ τὸ λιμπρέττο ἦτο ακουτόν ἢ ἐπειδὴ ἡ μουσικὴ εἶχε καὶ Ἰταλικὰς ἀριεῖς; Ἀγνοοῦντο! Τὸ γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι ἄφηνεν ὁ Μαστρακίνης τὸν κ.

Σακελλαρίδην νὰ τοῦ πάρῃ τὴν δόξα τῆς ἐμφανίσσεως τῆς πρώτης ἑλληνικῆς ὀπερέττας.

Ὁ Ἰούνιος ἐκεῖνος τοῦ 1913, ἀνάμεσα στοὺς δύο πολέμους μας, ἦταν ζωηροτάτη ἐποχὴ γιὰ τ' Ἀθηναϊκὰ θέατρα. Ἑννέα θέατρα ἐργάζονταν στὴν Ἀθήνα. Τὸ θέατρο Κοτοπούλη μὲ τὰ «Πολεμικὰ Παναθηναῖα» καὶ τὸ θέατρο Πλέσσα στὸ Σύνταγμα μὲ τὸ «Πολεμικὸ Πανόραμα» συνεκέντρωναν τὸν περισσότερον κόσμον. Μὰ ἐπαίξαν ἀκόμα δύο ὀπερέττες: τοῦ Παπαϊωάννου καὶ τοῦ Λαγκαδᾶ, τὸ θέατρο Κυβέλης ποὺ ἀνέβασε φιλολογικὰ ἔργα καὶ γαλλικὰς φάρσες, ἡ «Ἀλάμπρα» μὲ θιάσο Μουστάκα, τὸ θέατρο «Νεαπολεως» μὲ θιάσο τοῦ Εὐαγγ. Πανοπούλου, τὸ θέατρο τοῦ «Λαοῦ» καὶ τέλος ἡ παντομίμα στὸν «Ἀπόλλωνα» τοῦ Μεταξουργεῖου. Καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ θέατρα ἐπῆγαινε ἄφθονος κόσμος: Καλλιτέχνες, θιασάρχες καὶ κοινὸν ἦταν ὅλοι ἐνθουσιασμένοι.

Ἐπειτα ἐκεῖνον τὸν μῆνα ἐσημειώθη καὶ ἄλλο θεατρικὸ γεγονός: Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ζυμβρακάκης ἀπελευθέρωσε τὰ θέατρα ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ γυναικείου καπέλλου! Τὸ περίφημον αὐτὸ ζήτημα ἐλύθη. Κι' ἔγραψε τότε ὁ τύπος: «Ὁ Ζυμβρακάκης σωτὴρ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου! Τὰ καπέλλα τῶν κυριῶν δὲν ἐπιτρέπονται πλέον.» Καταλαβαίνετε τί συνέβαιναν. Στὰ θερινὰ θέατρα, ποὺ εἶχαν ἐπίπεδη πλατεῖα, τὰ μεγάλα γυναικεία καπέλλα ποὺ ἐπέβαλλε τότε ἡ μόδα ἐμπόδιζαν τοὺς καθισμένους πίσω ἀπὸ κάθε κυρία νὰ βλέπουν τί γίνεται στὴν σκηνή. Καὶ ὁ τότε διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ζυμβρακάκης ἀπηγόρευσε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ φοροῦν οἱ γυναῖκες καπέλλα στὸ θέατρο! Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀστυνομικὴν διαταγὴν ἔβλεπαν ὅλοι πιά τὸ θέατρο ποὺ ἐπλήρωσαν, κι' εὐχαριστοῦσαν τὸν Ζυμβρακάκη. Κάποιος μάλιστα δημοσιογράφος ἔγραψε τότε: «Λαμπρὸν τὸ μέτρον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς μερικοὺς κυρίους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ταφοειδῆ φαθάκια...» Καὶ πραγματικὰ τότε οἱ ἄνδρες, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνδρικήν μόδα, ἐφοροῦσαν κατὰ σκληρὰ φαθάκια καὶ περιφέρειαν ἴση μ' ἓνα ταψί! Ὁ Ζυμβρακάκης ὅμως δὲν εἰσήκουσε τὸν δημοσιογράφον καὶ οἱ ἄνδρες ἐξακολούθησαν νὰ πηγαίνουν στὸ θέατρο μὲ τὰ ταφοειδῆ φαθάκια των.

Ὅλα λοιπὸν ἐπῆγαιναν καλὰ καὶ ὡραῖα. Ἐαφνικὰ ὅμως ἐκηρύχθη ὁ δεύτερος Βαλκανικὸς πόλεμος καὶ τὰ θέατρα ἀμέσως ἐξανάλκισαν.

Ἡ γέροθ ὅμως ἀμέσως ἓνα ἄλλο ζήτημα: 360 ἡθοποιοὶ ἔμειναν χωρὶς δουλειὰ καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κινδύνευαν νὰ πεινάσουν. Οἱ δημοσιογράφοι, ἀνηνθύνθησαν σὺν τότε πρόεδρο τοῦ Συλλόγου ἡθοποιῶν, τὸν παλαίμαχο τῆς σκηνῆς Διονύσιον Ταβουλάρη.

— Ὑπῆρχε τρόπος νὰ μὴν κλείσουν τὰ θέατρα, εἰδίμως ὁ κ. Πρόεδρος, ἔπρεπε ὅμως πρὸς τοῦτο νὰ εἶναι πλησιέστερα εἰς τὸν πατριωτισμόν. Διὰτὶ νὰ μὴ φροντίσουν μόλις ἤρχισεν ὁ πόλεμος, νὰ δώσουν ἓνα ποσοστὸν διὰ τὰ θύματα τοῦ πολέμου, διὰ τὰ νοσοκομεία κ.λπ.; Ἐτοὶ τὰ θέατρα θὰ εἶχαν τὰς συμπαιδείας τοῦ ἔθνους καὶ ἡ κυβερνήσις θὰ τὶν ἐσπότηριζε.

• ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΡΕΝΕ καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρό της καὶ παρακολουθοῦσε μελαγχολικὰ τὸ σκοτάδι ποὺ ἀπλωνόταν σιγά-σιγά γύρω της. Εἶχε προφασισθῇ ἓναν ἐλαφρὸ πονοκέφαλον γιὰ διακόψῃ ὅσο νωρίτερα μπορούσε τὴν καθημερινὴν συζήτησιν μὲ τὴν μητέρα της, μιὰ συζήτησιν ποὺ τὴν εὐρίσκε φανερά ἀνιερή. Προτιμοῦσε χίλιες φορές νὰ κάθεται ἐπὶ ὁλομόναχον στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ κυττάζῃ τὴν ἐξοχὴ ποὺ γαλήνια καὶ εἰδυλλιακὴ ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της. Ποὺ καὶ ποὺ ἀκουγόntonταν, ἀπὸ μακριὰ τὰ γαυγίσματα μερικῶν σκυλιῶν, ποὺ διέκοπταν τὴν μονότονον γαλήνην.

Μ' ὅλο ποὺ τὸ σκοτάδι εἶχε προχωρήσει πολὺ πιά, ἡ Ρενὲ δὲν ἀνέθε τὸ φῶς. Τῆς ἄρσενε νὰ μὲν ἔτσι, στὰ σκοτεινὰ. Ἐνοιῶθε μιὰ θαθεῖα ἐσωτερικὴ ξεκούραση καθὼς ἄφηνε τὶς σκέψεις της νὰ κλωνιώνονται ἐλευθέρως.

Ἦταν ὁλομόναχον. Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ προσποιητῇ, ὅπως ἔκανε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν πόνο ποὺ ἐκρύβε μέσα της. Τί τοὺς ἐνοιαζε ἄλλωστε αὐτοὺς τοὺς ἄλλους—ἀκόμη καὶ τὴν ἴδια τὴν μητέρα της—ὁ δικὸς της πόνος; Τὸ μυστικὸν της ἦταν μονάχα δικὸν της μυστικόν, καὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὸ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὑποφέροντας ἡρωικὰ τὸ μάρτυρίον της.

Δὲν ἔβλεπε πότε νὰ περάσουν οἱ μέρες, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι, καὶ νὰ ἀρχίσῃ πάλι τὴν δουλειὰ της στὸ μεγάλο ἐργοστάσιον αὐτοκινήτων ὅπου ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος. Αὐτὲς οἱ διακοπές, ἡ διαμονὴ της στὴν ἐξοχὴ μαζὶ μὲ τὴν γερὰν μητέρα της, ποὺ διαίθανόνταν τὸν πόνο τῆς κόρης της καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, τὴν ἔκαναν νευρικὴ. Ἡ δουλειὰ τὴν διεσκέδαζε καὶ τὴν ἐβίγαζε ἀπὸ τὶς μαύρες σκέψεις ποὺ τὴν βασάνιζαν.

Ἀφῆσε ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸν καὶ ἀποφάσισε νὰ πῆσιν στὸ κρεββάτι της νὰ κοιμηθῇ, ἡ μάλλον νὰ προσπαθῇ νὰ κοιμηθῇ, γιὰτὶ ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ τῆς κολλοῦσε καὶ πάλι ὕπνος καὶ πὼς τὰ μάτια της, ἀντὶ νὰ κλείσουν γιὰ νὰ ξεκουρασθῶν, θὰ πλημμύριζαν καὶ πάλι, ὥπως κάθε βράδυ μὲ δάκρυα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, πολὺ νωρίς, ἄκουσε ἓνα

αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ στὴν πόρτα τοῦ ἐργοστασίου τοῦ πατιοῦ. Ἐβράζε κάτω καὶ ἀντίκρισε τὴν φίλην της Κριστιάν Ντουμάρ, τὴν μόνην πραγματικὴν φίλην ποὺ εἶχε στὸν κόσμον.

— Σ' ἐπεθύμησα, τῆς εἶπε ἐκείνη, καὶ ἀποφάσισα νὰ σοὺ κάνω μὴν ἀπρόοπτην ἐπίσκεψιν. Ἐχω νὰ σοὺ πῶ τόσο πολλὰ νέα! Ἐλπίζω δὲ νὰ μοὺ πῆς καὶ σὺ τὰ δικά σου.

— Ἐγώ; Τί νέα μπορῶ νὰ ἔχω ἐγώ; Τὰ ξέρεις. Εἶναι πάντοτε τὰ ἴδια καὶ δὲν ἔ' ἀλλάξουν ποτέ.

— Ρενέ. Εἶναι καιρὸς νομίζω νὰ σκεφθῇς κάπως πὺς λογικά.

— Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ Ρενέ. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κάνω καὶ διαφορετικὰ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πρωτοεῖδα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἡ ζωὴ μου ἔχει πάρει τὸν ὀριστικὸν τῆς δρόμου. Ἐνα δρόμον βέβαια ἐντελῶς ἀνάποδον, μὰ καὶ δὲν φέρνει παρὰ σὲ ἀδιέξοδον, σὲ ἓνα ὄνειρον ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ οἰκογένεια, ἡ κοινωνία, ἡ θεησκεία, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐναντίον μου. Ἀγαπᾶω ἓναν ἄνθρωπον παντρεμὲνον καὶ πατέρα δύο παιδιῶν. Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα, ἀλλὰ οὐτε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κάνω δυστυχισμένους τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Δὲν ἐλπίζω τίποτα. Ἀπολύτως τίποτα. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλλοιως. Τὸν ἀγαπῶ.

— Ἐκείνος ὅμως σὲ παρακάλεσε νὰ κάψετε τὰ βλεπόσαστε...

— Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἐγὼ ξέρω καλὰ ὅτι μ' ἀγαπᾶει κι' ἐκεῖνος. Ἐρῶ ὅτι δὲν ἀγαπᾶει παρὰ μονάχα ἐμένα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη μου παρηγορία.

— Τί θὰ γίνῃ, ἀγαπημένη μου Ρενέ; εἶπε ἡ Κριστιάν μελαγχολικά.

— Δὲν ξέρω. Τοῦ πρότερον νὰ ζῶ στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς μου, νὰ πιάσω ἓνα μικρὸν, ἀπόμωρον ἀποσπασμὸν, καὶ νὰ περῶ περιμένοντας τὶς ἐπιπτώσεις του. Εἶναι κακό. Εἶναι ἐξευτελιστικόν. Τὸ ξέρω. Μὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά θυσία ποὺ δὲν θὰ ἔκανα γιὰ χάριν του. Ἐκείνος ὅμως δὲν δέχθηκε οὐτε αὐτὴν τὴν θυσίαν μου. Δὲν μοὺ γράφει πιά. Στὸ τελευταῖον τοῦ γράμματός μου ἔγραψε: «Μικροῦλά μου. Τὸ μόνο ποὺ θὰ κατωρθώσω, ὅθ' ἦταν νὰ χρίσω τὴν δική μου καὶ συμφορὰ ἐπάνω στὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Προσπάθησε νὰ ξεχάσῃ. Τὸ ἴδιο θὰ προσπαθῶ κι' ἐγώ...»

Ἡ Ρενέ ἔσπασε σὲ δυνατοὺς λυγμούς καὶ πρόσθεσε:

— Κριστιάν! Θέλω νὰ πεθάνω. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη λύσις ποὺ μοὺ ἀπομένει.

Ἡ Κριστιάν ἤξερε τὸ αἰσῆμα τῆς φίλης της γιὰ τὸν Ρομπέρ. Ἀλτρυπαχ, ἔναν ἀπὸ τοὺς πρώτους μηχανικούς τοῦ ἐργοστασίου στὸ ὅποιο ἐργαζόταν. Δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅμως ποτέ της ὅτι ἡ ἀγάπη αὕτη θὰ ἔβριζε στὸ σημεῖον τοῦ παροξυσμοῦ ποὺ εἶχε φθάσει.

— Πόσο λυπᾶμαι, εἶπε. Κι' ἐγὼ ἐρχομὸν χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη γιὰ νὰ ἀναγγεῖλω σὲ σένα πρώτη τὸ μεγάλο γεγονός.

— Ἀραβωνιάστηκες;

— Ναι. Δὲν σοὺ εἶχα μιλήσει μέχρι σήμερα γιὰ τὴν δική μου τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ δὲν ἤξερα ποῦ θὰ κατὰλληλε. Τώρα ὅμως μπορῶ νὰ σοὺ τὰ εἰπῶ ὅλα. Τὸν ἀγαπᾶω τρελλὰ καὶ μ' ἀγαπᾶει κι' ἐκεῖνος περισσότερον. Εἶναι νέος, θυμώδης, χορεύει ὑπέροχα, ἔχει λαμπρὴ θέσιν καὶ

τὸν λένε Μάξ. Σοὺ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα; Ἐγὼ τὸ βρίσκω ὑπέροχον. Θὰ ἐρθεῖ στὸν γάμον μου ποὺ θὰ γίνῃ στὸ τέλος τοῦ αἰῶνος μηνός. Καταλαβαίνεις τώρα ποῦ βρίσκεται τὸ κεφάλι μου. Μοδίστρες, ψῶνια, ἐτοιμασίες. Δὲν ἔχω οὐτε δευτερόλεπτον καιρὸ. Γι' αὐτὸ ἤρθα καὶ τόσο πρωῒ σ' ἐμένα ἐπειδὴ θέλω νὰ γυρίσω στὴν πόλιν καὶ νὰ συνεχίσω τὶς ἐτοιμασίες μου. Μὲ συγχωρεῖς, Ρενέ μου, ποὺ σοὺ μιλάω γιὰ τὴν δική μου χαρὰ τὴν στιγμὴν ποὺ σὺ εἶσαι τόσο μελαγχολικὴ. Εἶμαι ὅμως τόσο εὐτυχισμένη...

Ἐπὶ πρὸςθεσε σὲ πὺς χαμηλὸν τόνον: — Ἐλπίζω νὰ σὲ ἴδω κι' ἐμένα κάποτε τόσο χαρούμενη.

Ἡ Ρενέ ἦταν ἀκόμη πολὺ νέα. Μόλις 20 ἐτῶν. Καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ, δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ ὑποκύψῃ κάποτε στὶς ἐξιώσεις τῆς μητέρας της, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς λογικῆς. Τί εἶχε ἄλλωστε νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὸν Ρομπέρ; Ἡ γῆρας λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ παντρευθῇ τὸν Ραούλ, ἓνα συμπαθητικὸν νέον ποὺ τὴν πολιορκοῦσε ἀπὸ καιρὸ μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ ὑποσχόταν νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένην.

— Δυστυχισμένην θὰ εἶμαι πάντοτε, συλλογίσθηκε ἡ Ρενέ. Τί σημασία ἔχει ἂν θὰ δυστυχῶ παντρεμένην ἢ ἀνύπαντρη; Ἀλλωστε ὁ Ραούλ μὲ ἀγαπᾶει. Θὰ προσπαθῶ νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως γιὰτρευθῇ μὲ τὸν καιρὸ ἡ θαθεῖα πληγὴ μου.

Στὴν ἀπόφασιν της αὕτη τὴν ἐνίσχυσαν πολὺ τὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔσταλνε ἡ φίλη της Κριστιάν ἀπὸ τὴν γαλήνιον ταξίδι της. Τῆς ἔγραψε πόσο εὐτυχισμένη ἦταν ποὺ εἶχε συνδέσει τὴν ζωὴν της μὲ ἓναν ἄνδρα ποὺ τὶς πρόσφερε τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν προστασίαν του.

«Δὲν εἶναι βέβαια ὁ γάμος ἐκεῖνον ποὺ φαίνεται ὅταν τὴν ἐποχὴν ποὺ βρισκόμασταν στὸν πόνον παρελθόντων. Αὐτὰ ἦσαν ὡραῖα στὴν ρωμαντικὴν κοριτοίστικὴν φαντασίαν μας. Εἶναι ὅμως ἀπίστευτὴ ἡ ψυχικὴ γαλήνην ποὺ δίνει ἡ ἰδέα πὼς συνδέθηκες πιά γιὰ ὅλη σου τὴν ζωὴν μὲ ἓναν ἄνθρωπον, ποὺ θὰ ἀγωνισθῇ στὸ πλεῖρόν σου καὶ θὰ μοιρασθῇ μαζὶ σου ὅλες τὶς χαρὰς καὶ ὅλες τὶς λύπες τῆς ζωῆς. Ἀγαπημένη μου Ρενέ πᾶψε νὰ ἀκολουθῇς τὸν δρόμον ποὺ φέρνει στὸ ἀδιέξοδον. Γίνου κι' ἐσὺ εὐτυχισμένη ὅπως ἐγώ...»

Καὶ ἡ Ρενέ εἶχε ἀρχίσει πραγματικὰ νὰ γίνετο εὐτυχισμένη. Εἶναι μόλις τέσσερες ἡμέρες παντρεμένη. Βρίσκεται μὲ τὸν Ραούλ, τὸν ἄνδρα της, σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κοσμικὰ ξενοδοχεῖα στὰ ὅποια οἱ περισσότεροι ἔνοικοι εἶναι νεόνυμφοι ποὺ κάκουν τὸ χαμηλὸν ταξίδι τους. Διὰτὸναι σὲ ἀλήθεια μιὰ παράξενη ἐσωτερικὴ γαλήνην καὶ κυττάζει πολλὰς φορές εὐγνωμόνα τὸν Ραούλ ποὺ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς κάνη πὺς εὐχάριστη τὴν ζωὴν.

Κατὰ σύμπτωσιν ἔπεισε ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν στὰ γέγραν τῆς τὸ γράμμα τῆς Κριστιάν. Τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἐπάνω στὶς λίγες γραμμὰς ποὺ ἔλεγον: «Πᾶψε νὰ ἀκολουθῇς τὸν δρόμον ποὺ φέρνει στὸ ἀδιέξοδον. Γίνου κι' ἐσὺ εὐτυχισμένη ὅπως ἐγώ...» Διάβασε καὶ ξανα-

(Ἡ συνέχεια σὴν σελίδα 42)

Η ΤΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΜΠΙΝΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ πράγματα συμβαίνουν στο μέγαρο του διασήμου Ρώσου γιατρού Ναδίλωφ, στο Παρίσι, εκείνο το βορρηνό απόγευμα.

Η κόρη του, η νεαρά και όμορφη Βέρα, μπαίνοντας να κλείσει το παράθυρο του δωματίου της, βλέπει πίσω από τα τζάμια του εργαστηρίου του πατέρα της, που ήταν απέναντι στο δωμάτιό της, την σιλουέτα μιας νέας γυναίκας που πληγαινοερχόταν εκεί μέσα.

Η έκπληξή της Βέρας είναι μεγάλη, γιατί δεν είχε ιδεί καμιά γυναίκα να μπαίνει στο σπίτι εκείνο το απόγευμα και γιατί ο πατέρας της είχε αυστηρώτα απαγορεύσει σε όλους την είσοδο στο εργαστήριό του.

Λίγη ώρα πριν, ο γιατρός Ναδίλωφ δεχόταν την επίσκεψη ενός άγνωστου, ο οποίος παρά την άρνηση του δόκτορος να τον δεχθεί μπήκε μέσα σπρώχνοντας τον γερο-ύπηρέτη Λουί. Η Βέρα υπέθεσε πως ο έπίμονος αυτός επισκέπτης θα ήταν κάποιος διανοητής ο οποίος είχε τηλεφωνήσει στον πατέρα της παρακαλώντας τον να τον βοηθήσει για να σώσει την ζωή κάποιου κακούργου, του Ζάν Ριττέ, που είχε καταδικασθεί σε θάνατο.

Προαισθανόμενη κάποιο κίνδυνο η Βέρα αποφασίζει να πάει και να ιδεί τι συμβαίνει. Καθώς όμως δισχίζει τον προθάλαμο για τους άρρωστους, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του γραφείου του πατέρα της και βγήκε από μέσα μια νέα και ψηλή γυναίκα με μεγάλα πρόσωπα μάτια και πυρόξανθα μαλλιά, τυλιγμένη σ' ένα μαντώ γαυρισμένο με ρενάρ άρτανιέ. Η γυναίκα αυτή διέσχισε διασπαστικά τον προθάλαμο και βγήκε αφήνοντας αποδολωμένη την Βέρα. Η νεαρά κόρη είχε αναγνωρίσει την σιλουέτα που είχε δη πίσω από τα τζάμια του εργαστηρίου του πατέρα της. Όταν συνήλθε από την πρώτη της έκπληξη, θέλησε να τρέξει πίσω από την μυστηριώδη άγνωστο, αλλά αυτή έμπαινε μέσα σε μια λιμουζίνα και έφευγε.

Η Βέρα ύστερ' από αυτό γυρίζει στο σπίτι και μπαίνει στο εργαστήριο του πατέρα της. Φοβικό θέαμα την περιμένει εκεί: ένας άνδρας ήταν έσπασμένος στο πάτωμα, νεκρός, ενώ ο πατέρας της τον κτύπησε σαν χαμένος και ένα μεγάλο σκυλί δανιζής γάτσας σούλιαζε εκεί κοντά.

Η Βέρα ρωτά τον πατέρα της και αυτός της λέγει ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο γνωστός γημικός και βιομήχανος φαρμάκων Σαρλάκ, κι' ότι πέθανε ξαφνικά, εκεί που κουβέντιαζαν. Η Βέρα όμως, από κάποιο πρσίνισμα των ματιών του νεκρού κατάλαβε ότι ο γημικός είχε δηλητηριασθεί από το τρομερό δηλητήριο «Ζ», του οποίου την ύπαρξη ήξευραν μονάχα αυτή και ο πατέρας της.

Έκνευρισμένος ο πατέρας της από το σύλληψμα του σκυλιού το πίνει από το περιλάμιον και το βνάνει έξω. Η Βέρα κλείνει κατά την ολιγόστιγμη απουσία του πατέρα της τα μάτια του νεκρού και κα-

τόπιν ρίχνεται αποκαμωμένη σ' ένα φωταί. Καθώς κίτταζε σαν χαμένη μπροστά της, το βλέμμα της έπεσε σ' ένα πορτραίτο της μητέρας της που ήταν απέναντί της και που την παρίστανε νέα και σ' όλη την λάμψη της όμορφιάς της.

Η μητέρα της φορούσε κάτι περιεργα σκουλαρίκια με ρουμπίνια, τα ίδια αυτά σκουλαρίκια που φορούσε τώρα η Βέρα. Ο πατέρας της δεν άργει να επιστρέψει. Είναι τώρα ήρεμότερος.

Η νεαρά κόρη τον ρωτά για την άγνωστη γυναίκα που είχε βγει πριν από λίγο από το εργαστήριό του αλλά ο γιατρός της λέγει έκνευρισμένος ότι δεν είχε δεχθεί καμιά γυναίκα και ότι η θύελλα της είχε ταραξεί τα νεύρα.

Η Βέρα, όμως, ήταν βεβαία ότι ο πατέρας της είχε δεχθεί την άγνωστη εκείνη και ότι αυτή είχε δολοφονήσει τον γημικό.

Όπωςδήποτε πατέρας και κόρη συμφωνούν ότι πρέπει να εידεοποιηθεί η αστυνομία. Προηγουμένως, όμως, ο Ναδίλωφ κάνει της κόρης του μια μικρή εξομολόγηση: της εξηγεί πρώτα-πρώτα ότι ο γημικός ελχεν έλθει για να του ζητήσει την παραχώρηση ενός αντικαρκινικού όρου που είχε στην κατοχή του ο γιατρός. Η Βέρα άπορει πως ο πεθαμένος ήξερε την ύπαρξη του όρου.

Ο Ναδίλωφ δίστασε λίγο και κατόπιν έλεγε:

— Υποθέτω από μια παλιά μου βοηθό.

(Η συνέχισε)

ΑΝΕΠΗΝΕΥΣΕ βεβαία και συνέχισε: — Όταν το άπνηντα ότι μου ήταν αδύνατον να παραδώσω εις δημοσίαν χρήση ένα φάρμακο που δεν ήταν ακόμη πλήρες και που το είχα ακόμη υπό πειραματισμόν, ο Σαρλάκ έδειξε τόση μεγάλη απογοήτευση, που τον λυπήθηκα. Μου εξομολογήθηκε ότι θρσκόταν στις παραμονές της χειροκαπίας και ότι μονάχα ένα νέο φάρμακο, εκπληκτικό, πραγματικά πρωτοφανές, θα τον έσωζε. Φαινόταν πολύ ταραγμένος όταν μου μιλούσε. Είχαμε ώρα που συζητούσαμε όταν, ξαφνικά, τον είδα να χλωμαίνει, να κλονίζεται και να πέφτει, προτού προλάβω να τον συγκρατήσω. Ο θάνατος έπληθε κυριολεκτικά κεραυνόβολος... Είμαι καταλυπημένος αγαπημένο μου παιδί

που σου τα λέγω όλα αυτά και που παρήσσης και σ' μέχρις ενός σημείου, μάρτυς αυτής της τραγωδίας, αλλά έτσι το θέλησε η τύχη...

Σώπασε για λίγο, έφερε το χέρι του στο καθίδρω μέτωπό του και πρόσθεσε:

— Και τώρα ως τηλεφωνήσουμε στην αστυνομία. Είναι το 17, δεν είναι; έτσι; — Νομίζω, ναι... απήντησε η Βέρα άφρημένα.

Η νεαρά κόρη σκεφτόταν καθώς κίτταζε τον νεκρό:

«Ο άνθρωπος αυτός είναι θύμα κάποιου τον οποίον ο πατέρας μου θέλει να σώσει... Ασφαλώς δε αυτός ο κάποιος είναι η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά!... Γιατί όμως; Γιατί...»

Δεν μπορώ, ακούστηκε εκείνη την ώρα η φωνή του γιατρού. Βέρα, έλα σε παρακαλώ να τηλεφωνήσεις έσ' στην αστυνομία.

Και ο διάσημος επιστήμων έπεσε έξηντλημένος μέσα σε μια πολυθρόνα.

Η Βέρα ήταν κι' αυτή στην ίδια με τον πατέρα της κατάσταση. Έν τούτοις, διευθύνθηκε προς το τηλέφωνο μηχανικά, ξεκρέμασε το ακουστικό και αφού πήρε τον αριθμό του αστυνομικού τμήματος, έδωσε το ακουστικό στον πατέρα της.

Ο Ναδίλωφ τότε άρχισε, με φωνή άρκατά σταθερή να εκθέτη τα του δράματος. Στο τέλος ζήτησε την αποστολή επί τόπου αστυνομικών για τις δέουσες έρευνες και εξακριβώσεις και την παραλαβή του πτώματος.

Την ώρα που ο σοφός μιλούσε, τα μάτια της Βέρας είδαν κάτι που την ανεστάτωσαν: στον ώμο του πατέρα της και πάνω στη λευκή μπλούζα του, ύπηρχε μια κόκκινη τριχιά! Όταν όχι μόνον δεν ήταν πλάσμα της φαντασίας της εκείνη η γυναίκα, όπως είχε ισχυρισθεί ο πατέρας της, αλλά και τον είχε πλησιάσει από πολύ κοντά!

Ο Ναδίλωφ αφού κουβέντιασε λίγη ώρα ακόμη με τον αστυνόμο της περιφέρειας του, με τον οποίο θρσκόσαν σε πολύ καλές σχέσεις, κρέμασε το ακουστικό πιδ ήσυχος λέγοντας ότι όλα θα γινόντουσαν με όσο το δυνατόν ολιγώτερες φροντίδες γι' αυτούς.

Σηκώθηκε και έσήμανε.

Σε λίγο έμπαινε ο γερο-Λουί.

Κύριος και ύπηρέτης αντίλλαξαν ένα βλέμμα που φάνηκε παράξενο στην Βέρα.

— Λουί, έλεγε ο καθηγητής στον καμριέρη του δείχνοντας το πτώμα, όπως βλέπεις, συνέβησαν πολύ θρσάρεστα πράγματα εδώ μέσα. Ο κύριος αυτός τον οποίον ελχες εισάξει προ ώρας, έπαθε ξαφνικά καρδιακή έμβολη και πέθανε. Ειδοποίησα την αστυνομία και σε λίγο θα είναι δώ. Να τους εισάξεις άμέσως!

— Ω! κύριε!, φώναξε ο γερο-ύπηρέτης που έγινε απότομα κατάχλωμος. Είναι τρσμερό! τρσμερό!...

— Ο θάνατος είναι πάντα κάτι το τρομερό. απήντησε ήρεμα ο γιατρός, και προ πάντων όταν έργεται άρροστα... Για δνομα του Θεού, όμως Λουί — φώναξε ο

γιατρός βλέποντας τον ύπηρέτη να διευθύνεται προς το πτώμα — τι πάς να κάνεις; Δεν πρέπει κανείς να έγγίση τον νεκρό μέχρις ότου έλθ' η αστυνομία!

Μά δεν θα πειράξω τον πεθαμένο, κύριε. Πήγα να πάρω τον δίσκο.

Το βλέμμα του γιατρού έπεσε γεμάτο αγωνία στην κόρη του και κατόπιν σ' έναν άσημένιο δίσκο που ήταν άκουμπισμένος πάνω σ' ένα τραπέζι και μέσα στον οποίον ύπηρχαν ένα μπουκάλι πόρτο και έξη ποτήρια. Τρία από αυτά ήσαν ακόμη μισογεμάτα αποδεικνύοντας πως και ένας τρίτος είχε παραστή μάρτυς του τραγικού θανάτου του γημικού.

Ο Λουί πήρε τον δίσκο και βγήκε χωρίς να π' λέξη.

Ο Ναδίλωφ έν τ' μεταξύ άρχισε να δηματζι νευρικά πάνω-κάτω, σαν ένα θηρίο στο κλουβί του. Τέλος σταμάτησε απότομα μπροστά στην κόρη του, ακούμπησε το ένα χέρι του στον ώμο της και χαιδεύοντάς της με τ' άλλο τα ξανθά μαλλιά:

— Σου είπα ψέμματα, κόρη μου, και ελνε αλήθεια! έλεπε ξεσπώντας με άπελπισία. Σου είπα ψέμματα, αλλά δεν θα εξακολουθήσει αυτό. Δεν μπορώ πια να παίξω αυτήν την κωμωδία!... Προηγουμένως όμως, θα έλχα να σου ζητήσω κάτι, κάτι το φοβερά φοβικό και για τους δύο μας, και το οποίο πρέπει να εκτελέσης χωρίς να μου κάνης καμιά ερώτηση. Ναι, ναι. Καμιά! Έχεις πάντα έμπιστοσύνη σε μένα, δεν είναι έτσι;

— Ναι, πατέρα. Παραδέχομαι ότι για να μου κρύψης κάτι θα π' ότι το έκανες για να μη με λυπήσης... να μη με άνησυχήσης...

Ο Ναδίλωφ στέναξε βεβαία.

— Κατά παραπάνω από άνησυχία θα σουδινε αυτό. Ναι, παραπάνω... Άκουσέ με γιατί τώρα πια τα λεπτά είναι πολύτιμα. Η παρουσία σου εδώ μέσα σ' αυτό το σπίτι είναι από μιας ώρας μεγάλος κίνδυνος, τόσο για σένα όσο και για μένα! Μη ζητάς να καταλάβης. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω, να σου δώσω καμιά λεπτομέρεια.

Σώπασε λίγο και ύστερα συνέχισε:

— Σου έχω μιλήσει συχνά για τα δηλητήρια τα οποία ανέκαλυψε ο παππούς σου ώστε να ξέρης πολύ καλά πως ενεργούν και τι έχνη αφήνουν. Κλείνοντας τα μάτια του νεκρού ελχες πάρει ένα μέτρο το οποίον αποδεικνύει ότι είσαι έν γνώσει αυτών που λέγω... Ναι, Βέρα αυτός ο δυστυχισμένος Σαρλάκ έχει δηλητηριασθή! Όχι βέβαια από μένα, φαντάζεσαι!... Έγώ θάδινω το π'ν για να έταναφέρω στην ζωή τον άνθρωπο αυτό, αν όμως εξακολουθής να μένεις εδώ, αν δεν χωρισθούμε για λίγον καιρό, κι' ίσως...για πάντα, μπορώ να κατηγορηθώ...

Αυτό είναι αδύνατον, πατέρα! φώναξε η νέα. Είμαι πολύ γνωστός ώστε να σε κατηγορήσουν για ένα τόσο άποτρόπαιο έγκλημα! Άλλως τε, το πράσινο χρώμα των ματιών του πεθαμένου θάχνη κιάλας φύγει. Δεν θα ύπάρχη το παρσμικό έχωος δηλητηρίασεως όταν θάρθ' η αστυνομία. Η κρίσιμη ώρα πέρασε. Κανέννας γιατρός δεν θα μπορέσει να διαγνώση την δηλητηρίαση. Θα αποδοση τον θάνατο σε μια κοινή αποπληξία. Στον κόσμο όλον μονάχα έσ' κι' εγώ μπορούμε να αναγνωρίσουμε τα έχνη του δηλητηρίου «Ζ».

ΕΝΑ περιπετειώδες και αίσθηματικό μυθιστόρημα της Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

— Όχι, δυστυχώς. Υπάρχει και κάποιος άλλος, κάποιο άλλο πρόσωπο που θέλει να σε χωρήσει από μένα!...

— Θεέ μου! φώναξε η Βέρα. Η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά!...

— Σου είπα κόρη μου. Δεν μπορώ επί του παρόντος να σου δώσω καμιά πληροφορία. Μη με ρωτάς, δεν μπορώ να σου απαντήσω! Σου έλεγα, λοιπόν, — επανέλαβε και η φωνή του έτρεμε — ότι ύπάρχει κάποιος που θέλει να σε χωρήσει από μένα και ο οποίος θα ήσαν λιανός να μάς κατηγορήσει και τους δύο για ένα έγκλημα το οποίον δεν έχωμε διαπράξει...

— Τί κι' αν μάς κατηγορήσει πατέρα, αφού είμεθα άθωοι; διέκοψεν η Βέρα.

— Σκέψουσαι σαν ένα μικρό και τίμιο κορίτσι, ψιθύρισε ο Ναδίλωφ, φαντάζεμαι όμως ότι δεν θάθελες να ιδής τον πατέρα σου στη φυλακή!...

Η Βέρα κατάλαβε πως ο πατέρας της δεν της έλεγε άβωμη όλη την αλήθεια και ότι φοβόταν πολύ περισσότερο για κείνην παρά για τον έαυτό του.

— Όστε, έλπε, πρέπει να φύγω; Άλλά πού θα πάω;

— Στη Λυών, αν προτιμάς, στους πα-

Φάνηκε ένας νέος έως τριάντα χρονών...

λούς μας φίλους Μπελλάν. Θα τους π'ης ότι το ταξίδι που θα κάωμ προσεχώς στην Αμερική με άναγκάζει να σε χωρήσω για κανένα χρόνο. Θα τους πληρώσω για την στέγαση και την διατροφή σου. Δεν είναι πλούσιοι και δεν θα τους διαρεστήσει αυτό φαντάζομαι. Τό σπουδαίο είναι να μη μάθης κανείς που βρίσκεσαι.

— Αν πρόκειται γι' αυτό, απήντησε η Βέρα, η Λυών και το σπίτι των Μπελλάν, ανθρώπων δηλαδή τους οποίους ξέρουν για φίλους μας, δεν είναι το κατάλληλο μέρος για να κρυφτώ.

Και συνέχισε με μια λάμψη θελήσεως στα μάτια:

— Αγαπημένε μου πατέρα, δεν μπορώ να πείσω τον έαυτό μου να φύγω από το Παρίσι, την στιγμή που θα αισθάνωμαι έσένα να κινδυνεύεις. Θα μπορούσα να πάω να ζήσω σε κανένα προάστειο. Έχω έπισκεφθεί συχνά τους πτωχούς σου, ώστε να μη μου είναι δύσκολο να βρω κανένα μέρος να κρυφτώ. Θα έλλάξω όνομα. Θα κάωμ ότι μπορώ για να παίξω καλά τον ρόλο μου και να μη κινήσω την περιέργεια κανενός. Θα μετονομασθώ σε Μαριζ Ζοζέ και θα φροντίσω να βρω καμιά δουλειά...

Ο γιατρός χαμογέλασε παρ' όλες τις σκοτούνες του και έλεγε:

— Βρήκες κιόλας το νέο σου όνομα, βλέπω...

— Π'έρα το πρώτο που μου ήρθε στο νου!...

— Όστε λοιπόν προτιμάς να ζήσης μόνη, μόνη σε ήλικία δέκα ετών; Άλλά θα μπορούσες, παιδί μου, να διατρέξεις ένα σαρδ κίνδυνος τους οποίους ούτε καν ύποπτευσαι!...

— Θα τα καταφέρω πατέρα. Η ανεξαρτησία και η έλευθερία που μου έχεις δώσει, ύπ'ηξαν έθιγες, σωτήριες μάστιγα, όπως ήλθαν τα πράγματα. Θα τα καταφέρω σου είπα. Δεν φαντάζομαι τα κοριτσόπουλα που αφήνουν την επαρχία τους, το σπίτι τους για να βρσούν να ζήσουν στο Παρίσι, να ναι πιδ έξυπνα από μένα!

— Ασφαλώς, έκανε ο γιατρός μ' έναν αληθινό θαυμασμό για το θάρρος του νεαρού αυτού κοριτσιού. Πότε φεύγεις;

— Άμέσως, πατέρα, αφού το θεωρείς απαραίτητο. Θα πάω να έτοιμάσω την βαλίτσα μου και κατόπιν θα φύγω... Θα πάω κατά το μέρος της Βαστίλλης, είναι μια συνοικία την οποία γνωρίζω καλά και που δεν είναι και τόσο μακριά απ' έδω. Θα σου τηλεφωνήσω άποψε ή αύριο το πρωί, το αργότερο, για να σου δώσω την διεύθυνσή μου.

— Να μου τηλεφωνήσης άποψε Βέρα, γιατί θα άνησυχώ. Και μια σύσταση ακόμη: να μη μου γράφης. Έχω λόγους να πιστεύω ότι η αλληλογραφία μου δεν θα φθάνη έδω άθικτη!...

Εκείνη την ώρα άκούστηκε το κουδούνι της εξόπορτας.

— Ηλθαν, ψιθύρισε ο Ναδίλωφ, πρέπει να χωρισθούμε... Πήγαυνε κόρη μου και γ'ω θα σε παρακολουθώ και θα σε προστατεύω από μακριά.

— Πατέρα, και σ', ό,τι δήποτε και αν συμβή, μπορείς να ύπολογίζης σε μένα. Και μην ξεχνάς ότι αν τα πράγματα σου έλθουν ανάποδα, θα σε ακολουθήσω παντού, ακόμη και στην άκρη του κόσμου!... Ρίχτηκε ο ένας στην άγκυλιά του άλλου.

λου και φιληθηκαν τρυφερά. Κατόπιν η Βέρα αποσπάσθηκε πρώτη και έφυγε τρέχοντας προς το δωμάτιό της. Μισάνοιξε το παράθυρό της και κύτταξε με προσοχή έξω. Είδη έναν νέο έως τριάντα χρονών να διασχίζει την αυλή. Δεν ήταν αστυνομικός. Γρήγορα έπεισθηκε γι' αυτό η Βέρα. Ουμήθηκε ότι κάποιος δικηγόρος είχε ζητήσει ραντεβού από τον γιατρό. Ναί, ασφαλώς, ο νέος αυτός θα ήταν ο δικηγόρος που έδειχνε τόσο ζήλο για τον μελλοθάνατο πελάτη του. Είτε όμως ήταν αυτός, είτε όχι, ο νέος που είχε μπή στο σπίτι της είχε κινήσει έξ ένστικτου την αντίπαθεία. Δεν ήταν εν τούτοις η ώρα για σκέψεις και ρεβασμούς. 'Η νεαρά κόρη άφησε το παράθυρο και βιάζοντας από ένα έρμαρι μιιά βαλίτσα, άρχισε να έτοιμάζεται. 'Αφού έτοιμοποίησε τα ρούχα της, έρριξε μέσα και μιιά δέσμη χαρτονομίσματα που της είχε δώσει ο πατέρας της την ώρα που τον άφηνε — θα ήταν έως δέκα χιλιάδες φράγκα — και κατόπιν κλείδωσε καλά την βαλίτσα, σκουπίζοντας ένα δάκρυ που ανέβηκε στην άκρη του ματιού της. 'Από το ποσόν που της είχε δώσει ο πατέρας της, κατάλαβε ότι θα άργούσε πολύ να τον ξαναϊδής.

Κεφάλαιον Γ'

Λίγες σταγόνες αίμα

'Η Βέρα δεν είχε γελασθή. 'Ο νεαρός κύριος που είχε ιδής να διασχίζει την αυλή, ήταν πραγματικά ο δικηγόρος που είχε ζητήσει συνέντευξη από τον Ναδίλωφ.

Δεν ήταν διόλου άγνωστος στο κοινό του Κακουργιοδικείου. 'Ιδιαίτερος είχε διακριθή στην πολυκροτο ύποθεση της συμμορίας του μιγάδος Λάγκυ.

Θα αναφέρουμε εν όλίγοις για την ύποθεση αυτή.

'Ενα χρόνο πριν από τα γεγονότα που έξεθέσαμε παραπάνω, στις 23 'Απριλίου, στην διεύθυνση έμμενων φόρων, στις Βουξέλλες γινόταν μιιά μεγάλη κλοπή. Οι διαρρηκτές είχαν ένεργήσει με πρωτοφανή τόλμη. 'Εποφελούμενοι της ώρας κατά την οποία τα γραφεία των φόρων είναι κλειστά για το κοινό, τρεις ένοπλοι προσωποδοφόροι μπήκαν μέσα και με τα περισσότερα στα χέρα ανάγκασαν τους υπαλλήλους να τους παραδώσουν φοροσημα αξίας ενός εκατομμυρίου και 300.000 φράγκων σε μετρητά. 'Η αστυνομία κατέδιωξε τους ληστές και κατόρθωσε να συλλάβη τους δύο, συνεπεία βλάβης του αυτοκινήτου των. 'Ο τρίτος κατόρθωσε να διαφύγῃ, αλλά τον ανέκλυσαν και αυτόν αργότερα στο Παρίσι, σ' ένα ύποπτο ξενοδοχείο του 18ου διαμερίσματος. 'Ο τελευταίος, όμως, αυτός πλήρωσε άκριβά την παράδοσή του. Είχε άχρησθή μέσα στο δωμάτιό του και από εκεί πυροβολούσε την αστυνομία. Βλέποντας αυτή ότι δεν θα τον έπιανε εύκολα, είδοποίησε την ύπηρεσία ασφυξιογόνων αερίων. 'Όταν όμως κατέφθασεν αυτή επί τόπου δυο αστυνομικοί έπληρωσαν με την ζωή τους την άσφαλισή τους στο καθήκον. Στο τέλος ο Ζάν Ριττέ — αυτός ήταν το όνομά του — συνελαμβάνετο.

'Η ύπόθεσις δεν άργησε να φθάση στο Κακουργιοδικείο.

Την υπεράσπιση του Ριττέ ανέλαβε ο νεαρός δικηγόρος που αναφέραμε, ο Μάρκ

Βαλλέ. Τότε μόλις άρχισε το στάδιο του, αλλά κατόρθωσε εύθως έξ άρχής να έπιβληθή και να συναρπάσῃ το άκροατήριό του: δικαστήριο και κοινό, με το ρητορικό του τάλαντο και την θαρράλεά επιχειρηματολογία του.

Οι ένορκοι, εν τούτοις, φάνηκαν άδυσώπητοι. 'Αδίκαια ο Μάρκ Βαλλέ είχε επικαλεσθή την νεαρά ηλικία του πελάτου του, άδίκαια προσπαθίσε να τους συγκινήσει λέγοντάς τους ότι εγκαταλειμμένος από δέκα χρονών παιδί από τους γονείς του, υπήρξε άπλως το θύμα της εγκυκαλείψεως των και της μιζέριας μέσα στην όποία έζησε και η όποία τον έξώθησε στο κακό και στο έγκλημα. 'Ο Ζάν Ριττέ καταδικάσθηκε σε θάνατο.

'Ο νεαρός δικηγόρος, όμως, που είχε συμπαθήσει εν τώ μεταξύ τον άκόμη νεαρότερο του πελάτη, ο όποιος μάλλον του είχε δώσει και την πρώτη φήμη και ώρκισθηκε να τον σώσει. Τούλάχιστον από την λαμητόμο.

Προηγουμένως ο νεαρός Ριττέ είχε έμπιστευθή στον δικηγόρο του ότι μισούσε θανάσιμα τον άρχηγό της συμμορίας τους Λάγκυ τον όποιο κατηγορούσε ότι τον είχε προδώσει ή τούλάχιστον, ό τι είχε άφήσει να τον συλλάβουν. 'Εδωκε λοιπόν στον Βαλλέ λεπτομερέστατες πληροφορίες για τον τρομερό μιγάδα, για την κατοικία του, για την ζωή που έκαμνε κτλ. 'Ο δικηγόρος κράτισε άπολύτως μυστικές τις άποκαλύψεις αυτές, με την πρόθεση να τις έμμεταλλεύη κατά τον ένα ή τον άλλον τρόπο, όταν θα παρουσιαζόταν ή κατάλληλη περίπτωση. 'Ο Ριττέ, όμως, δεν περιωρίσθηκε μονάχα στις άποκαλύψεις του για τον άλλον άρχηγό του. 'Εκαστε στον συνήγορό του και μιιά άλλη σπουδαία όμολογία πείθοντάς τον — όσα και αν θα του φαινόταν αυτό έξ άρχής παράδοξο — ότι ο διάσημος γιατρός Ναδίλωφ είχε ισχυρούς λόγους να τον γλυτώσει από την λαμητόμο. 'Υστερ' από μακρούς διαταγμούς ο μαίτρ Βαλλέ άπεφάσισε να πάη στο μέγαρο του δόκτορος, αν και άμφέβαλε πολύ για την έπιτυχία του διαβήματός του.

ΥΠΟΠΤΗ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

— Είναι ένας άνθρωπος πολύ προνοητικός... Κάθε φορά που κερδίζει εκατό χιλιάδες δραχμές, βάζει στην άκρη τις μισές...

— Για τα γεράματα του μήπως;
— Όχι, αλλά για τους δικηγόρους του...

'Ο δικηγόρος σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε πάρει από νωρίς ο Λουί, έγινε άμεσως δεκτός στο μέγαρο. 'Οδηγούμενος από τον γερο-ύπηρετη, διέσχισε τον προθάλαμο των άρρώστων, κατόπιν το γραφείο και μπήκε τέλος στο έργαστήριό του διασήμου έπιστήμονος.

'Εκανε δυο βήματα και σταμάτησε κατ'άπληκτος. Μπροστά του ήταν το πτώμα του χημικού και άπέναντι, βυθισμένος σε μιιά πολυθρόνα, έρμαιον της πιό μεγάλης άπογνώσεως, ο γιατρός.

'Ο νεαρός όμως δικηγόρος δεν ήταν από τους ανθρώπους που τους παρασύρει εύκολα ή πρώτη έντύπωσις. Συνήλθε γρήγορα από την κατάπληξή του και προχωρώντας άκόμη λίγο προς το μέρος του Ναδίλωφ είπε:

— Είμαι ο μαίτρ Βαλλέ και σας είχα τηλεφωνήσει σήμερα, αν ένθυμώσε για... 'Ο Ναδίλωφ έφρενίσαισε και σηκώθηκε δριμύς. 'Η φυσιογνωμία του ξαναπήρε σιγά-σιγά την φυσική της όψη.

— Με συγχωρείτε, μαίτρ, είπα με φωνή άρεκτά σταθερή, που σας δέχομαι υπό τόσοσιν παραδόξους συνθήκας. Περιμένω την άστυνομία και καθώς δεν είχα την τιμή να σας γνωρίζω προσωπικώς, ένόμισα πως...

Και με λίγα λόγια, όχι χωρίς κάποια ταραχή, ο γιατρός επανέλαβε στον έπισκεπτή του αυτά που είχε πῃ στην άρχή και στην Βέρα, για να δικαιολογήσει την ύπαρξή του πτώματος μέσα στο γραφείο του.

'Η άφήγησις που έκανε ο γιατρός ήταν πολύ άληθοφανής την διέψευδε, όμως, ή ταραχή του γιατρού, ταραχή την όποιαν δεν ήταν δυνατόν — κατά την κρίση του νεαρού δικηγόρου — να προκαλέσει ένας φυσικός θάνατος, όσο και αν έπληθε απότομα μέσα σ' ένα γραφείο.

Δεν είπα όστόσο τίποτε. Μολονότι έπηρεασμένος από όσα του είχε άποκαλύψει ο μελλοθάνατος, εύρισκε τον δόκτορα συμπαθητικό. 'Η έντύπωσις της ειλικρινείας και της καλωσύνης που άφηνε ο Ναδίλωφ στον συνομιλητή του, ή έξυπνάδα που μαρτυρούσαν τα λάμποντα μάτια του και το ώραιό του πρόσωπο, έξακουσαν μιιά παράξενη γοητεία επάνω στον νεαρό δικηγόρο. 'Ετσι ο Βαλλέ δεν μπορούσε να συμβιβάσει αυτά που έβλεπε, που διεπίστωνε «ιδίους όμματος» τώρα, με τα όσα του είχε πῃ ο πελάτης του για τον γιατρό.

Σκεπτόταν όλα αυτά ο μαίτρ Βαλλέ, όταν άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα και μπήκε μέσα με μικρά τρεχάτα βήματα ένας νέος έπισκέπτης.

'Ο Ναδίλωφ είχε νομίσει πως αυτήν τη φορά ήταν ασφαλώς ο άστυνόμος. Εν τούτοις ο άνθρωπος διευθύνηκε προς το πτώμα και πέφτοντας στα γόνατά του έξέπασσε σε λυγμούς.

'Ο Βαλλέ και ο Ναδίλωφ μόλις πρόλαβαν να τον συγκρατήσουν να μὴν άγκαλιάσει και μετακινήσει τον νεκρό του χημικού.

'Ηταν ένας χονδρός — κομικά χονδρός — άνδρας έως σαράντα χρονών με όλοστρογγυλή σάν πανσέληνο φάτσα, και δυο μικρά κάρτα που έλαμπαν σαν δυο μαύρες γάνθους καταιεσής της χλωμής αυτής και δίχως καμμιά έκφραση πανσέληνου.

('Η συνέχεια στο έπόμενο)

'Επειτα από την ήττα

Τί έγιναν οί ΑΣΤΕΡΕΣ του γαλλικού κινηματογράφου;

ΕΠΕΙΤΑ από την κατάληψη της μισής Γαλλίας από τους Γερμανούς και την προσφυγοποίηση μεγάλου μέρους του πληθυσμού της, πολλές οικογένειες χωρίσθηκαν και πολλών ατόμων τὰ ίχνη χάθηκαν.

Σ' αυτή την γενική συμφορά που έπληξε τον πληθυσμό της Γαλλίας, δεν μπορούσε φυσικά να κάμῃ εξαίρεση και ο κόσμος του κινηματογράφου. Μικρές και μεγάλες θεντέττες, συγγραφείς και σκηνοθέτες βράθηκαν διασκορπισμένοι στις τέσσερες γωνίες της Γαλλίας...

Τί απέγιναν λοιπόν όλες αυτές οι καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου, που έθαυμάσαμε τόσες και τόσες φορές στην όθων; Ποο βρίσκονται; Τί κάνουν;

'Αν και μερικές έχουν μείνει στο Παρίσι, οι περισσότερες έχουν τραβήξει στην Κεντρική ή την μεσημβρινή Γαλλία, όπως και οι άλλοι πρόσφυγες.

'Όταν έγινε ή άναχωρή, συγκεντρώθηκαν στο Βισύ, έκτός από την κυδέρνηση, και άρκετές διάσημες Γαλλίδες καλλιτέχνιδες: 'Η Φρανσουάζ Ροζάι, ή Μαρί Μπέλ, ή Γκάμπυ Σουλβία και άλλες.

Προς την πλευρά της Τουλούζης βρίσκονται ή 'Υβόν Πρεντάν με τον Πιέρ Φρεσναί, ο Κλώντ Ντωφέν κ. ά.

'Από τη Μασσαλία στη Νίκαια

Προς το παρόν όμως οι περισσότερες θεντέττες του κινηματογράφου βρίσκονται στην περιοχή της Νίκαιας. 'Από την Μασσαλία στην Νίκαια οί θεντέττες αφενούν. 'Εχουν προτιμήσει έξ ενστικτου αυτή την περιοχή, γιατί τὰ σπώντιο της Μασσαλίας και της Νίκαιας έχουν μείνει ανέπαφα και θα μπορούσε ν' άρχισή και πάλι ή κινηματογραφική παραγωγή.

Στην Μασσαλία βρίσκονται: ή Ρέντα Καίρ, ο Ζυλ Μπερό και ή Ζοελίν Γκαέλ ή Ζοζέτ Νταίη, ο Σαρπέν, ή 'Αλίσ Φίλντ και όπως είναι φυσικό οί έκατο τοίς έκατό Μαρσεγιέζοι, όπως ο Πανιόλ, ο 'Αλμπέρ, ο Ρεμύ και ο περίφημος Φερναντέλ...

Στις Κάννες, ζούν ή χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ, ο Μωρίς Σεβαλιέ και ή Βέρθα Μποδύ.

Οί 'Ανω Κάννες, ο θαυμάσιος αυτός λόφος όπου είναι κρυμμένες μέσα σε δάση από μυμόζες, οί πολυτελέστατες βίλλες, έχουν την τιμή να στεγάζουν τον γλυκύτατο Τίνο Ρόσι και την Μισέιν Μπαλέν καθώς και την Βιβιάν Ρομάνς μαζί με τον σύζυγό της Ζωρζ Φλαμάν. Η Βιβιάν Ρομάνς καθώς και ο Τίνο Ρόσι έχουν έκεί ιδιόκτητες βίλλες που τις ξαναβρίσκουν με εύνοηση χαρά, έπειτα από τις παλαικές περιπέτειες. Σημειωτέον ότι ο Τίνο Ρόσι και ο Ζωρζ Φλαμάν είχαν έπιστρατευθή και μόλις έπελούθη-

σαν πρός όλίγου. 'Ο Ζωρζ Φλαμάν μάλιστα έπηρε και τον πολεμικό σταυρό, αν-λέ-Πέν, όπου έχει άγοράσει από πέρρσι μιάν ωραία βίλλα.

'Ας έρθουμε τώρα στην Νίκαια. Και εδώ υπάρχουν πολλές θεντέττες: ή Γκάμπυ Μορλαί, ο Ζάν 'Ακισταπάς, που ζή στο παλιό πατρικό του σπίτι στο Κρόντέ Κάνιν, γραφικό χωριουδάκι ψαράδων. 'Ας μή λησμονήσωμε την Ζάν Λιόν, τον γνωστότατο 'Αντρέ Λυγκέ, τη Λύν Νορό τον άμίμητο 'Αρμάν Μπερνάρ, τον Σαίν Γκρανιέ. Και μαζί μ' αυτούς και δυο περίφημους σκηνοθέτες: τον 'Αμπέλ Γκάνς και τον Μάρκ 'Αλεγκρέ.

'Ο γοητευτικός Σαρλ Τρενέ, ο ατρελός που τραγουδεί βρίσκεται στο Ζου- 'Ο 'Αμπέλ Γκάνς σκηνοθετεί αυτή τη στιγμή την «'Υπερτάτη Κωμωδία», ένα νέο φίλμ που χρηματοδοτείται από κεφαλαίόχρους της Νίκαιας και στο έργο παίζουν ή Βιβιάν Ρομάνς, ο 'Ακισταπάς, ο Λέ Βυγκάν και ο Ζωρζ Φλαμάν.

Τὰ υλικά για την κινηματογράψηση σπανίζουν όσο και το δούτυρο

'Εκτός από την ταινία αυτή, έτοιμάζονται και πολλές άλλες... Δυστυχώς όμως υπάρχει ένα αλλάν... Μπορείτε να φαντασθήτε τί συγκρατεί αυτή τη στιγμή τους Γάλλους κινηματογραφιστές; 'Όστε τὰ κεφάλαια ούτε ή έλλειψις άστρων δέβαινα... Τους έμποδίζει ή έλλειψις του υλικού από το όποιο κατασκευάζονται τὰ άρνητικα ή αντίτυπα των φίλμ.

Φαίνεται πως ο 'Αμπέλ Γκάνς είχε άρκετο απόθεμα υλικού και έτσι το φίλμ που σκηνοθετεί προχωρεί ταχέως.

'Όσο για τους άλλους κινηματογραφιστές, προσπαθούν να εισαγάγουν από την Γερμανία τὰ υλικά που λείπουν, ώστε να μπερέσουν να γυρίσουν καινούργια φίλμ. 'Εως ότου όμως τὸ κατορθώσουν, πρέπει να όπισθοδύν με άρκετή ύπομνη. Για τις μεγάλες θεντέττες, φυσικά, ή άναμονή αυτή δεν έχει τίποτε τὸ τρομερό, γιατί έχουν τὰ υλικά μέσα να ζήσουν άνετη ζωή και να περιμένουν. Μά για τους μικρότερους άστρες, ή κατάσταση αυτή κινδυνεύει να γίνει καταστροφική... Γι' αυτό οί καλλιτέχνες έπεδοκίμασαν μ' όλη τους την καρδιά την πρωτοβουλία μιιάς έπιτροπής ήθελών και μουσικών, υπό την προεδρία του Ραούλ Μπέλ, άδελφού της διασήμου καλλιτέχνιδος Μαρί Μπέλ, που έτοιμοόργησε τον «Όίκο Θεαμάτων με τον σκοπό να εξαδώσει προσωρινώς δουλιά στους καλλιτέχνες του κινηματογράφου, του θεάτρου και του μιούζικ χάλ που ύποφέρουν οικονομικώς.

Η πρώτη τους έκδήλωσις έγινε στην Νίκαια και τὸ θέαμα είχε ζωηρή έπι-

Με φωτογραφία του Τίνο Ρόσι από την εποχή των θριάμβων του.

τυχία αν λάβη μάλιστα κανείς όπ' όψι του ότι τὸ κοινό είχε άρχίσει να βρύνεται τὰ παλιά φίλμ... Γίνεται, λοιπόν, σκέψις, αν δεν αναπτυχθῇ συντόμως ή παραγωγή νέων κινηματογραφικών φίλμ, να αντικατασταθούν στους κινηματογράφους τὰ φίλμ από... θάνατος! 'Ετσι θά εύρισκαν πόρους ζωής εκατοντάδες καλλιτέχναι που βασίζονται έξαιρετικά από την σημερινή κατάσταση.

SIMON NTE TERBAN

ΣΚΕΨΕΙΣ

'Η γυναίκα λέει όλη την αλήθεια στον Θεό, σχεδόν όλη την αλήθεια στον πνευματικό της, την μισή αλήθεια στον φίλο της και τὸ είκοστό της αληθείας σ' εκείνον που αγαπά. Βλέπετε τί μένει για κείνον που δεν αγαπά.

Πιέρ Βερμπέρ

'Ο γνωστός άνθρωπος γνωρίζει τον άμαθ, γιατί όπηρε κι' ο ίδιος άμαθ. 'Αντίθετος, ο άμαθς δεν γνωρίζει τον γνωστό, γιατί δεν όπηρε ποτέ γνωστό.

Βολταίρος

Οί μέτροι σίχην, τὸ μέτρο κρασί και τὸ μέτρο σπώνι, είναι τρία πράγματα που δεν τ' άνέχεται κανείς.

'Ερρίκος Χάινε

Τί σκέπτονται οί γυναίκες;

Φαντάσαι πώς θα έρχο-
μουν να σε άνησυχήσω
αν το ζήτημα δεν ήταν
σοβαρό;

Ο Μάριος επέμενε με άσυ-
νήσιτη ζωηρότητα και ο φί-
λος του ο Ζωρζ διασέδαζε
πεισιμόνοτάς τον.

— Πώς θέλεις να πιστέψω
στη σοβαρότητά σου Μάριε;
Βρίσκεσαι στις παραμονές του
γάμου σου, λες πώς είσαι έ-
ρωτευμένος με την άρραβω-
νιαστική σου και έρχεσαι να
ζητήσεις το κλειδί του δωμα-
τίου μου για να φέρεις εδώ
μια καινούργια σου γνωρι-
μία!

— Είσαι ένας γέρος όπι-
σθοδρομικός. Έξ άλλου δεν
προβλέπεται να κάνω καμιά κα-
κή πράξη. Θέλω απλώς να μι-
λήσω μ' αυτό το πρόσωπο και
δεν μπορώ να το πάω ούτε
στο καφενείο ούτε στο ξενο-
δοχείο.

— Καί σκέφθηκες το σπίτι
μου! Οραία! Όπωςδήποτε,
έμένα δεν με νοιάζει καθόλου.
Έδωλωσα ότι το αφήνω και
σ' ένα μήνα θα φύγω.

— Δεν σου άρεσει το σπίτι
σου;

— Καλό είναι. Άλλά θρί-
σκειται στο ίδιο κεφαλόσκαλο
με το σπίτι των γονέων μου
και δεν θέλω να πληρω δια-
κώς υπό την κηδεμονία τους.

— Καταλαβαίνω. Θα μου
δώσης λοιπόν το κλειδί;

— Πάρε το. Και να εύχαρι-
στάς το Θεό που είμαι πολύ
καλός και δεν πηγαίνω κατ'
εύθειαν να πληροφωρίσω για
όλα αυτά την άρραβωνιαστι-
κή σου.

Ο Ζωρζ έβγαλε το μικρό
κλειδάκι από την άσπη με-
τάλλινη καδένα του και ο Μά-
ριος το τσέπωσε θριαμβευτι-
κά. Είπε δυο λόγια ακόμα
στον φίλο του για να μη φα-
νεί πώς έφευγε απότομα και
πήρε δρόμο.

Στις δύο ακριβώς ο Μάριος
έκανε βόλτες κοντά στο σπι-
τι του φίλου του, γεμάτος έ-
γνωνία. Είχε όρίσει με το τη-
λέφωνο τη συνάντησή για το
απόγευμα και ή νέα του κατάν-
κτηση δεν ήθελε με κανένα
τρόπο να πάει μονάχη της στο
σπίτι και να τον ζητήσει από
την θυροπόρ.

Τέλος, την είδε να έρχεται
από το βάθος του δρόμου κομ-
πή και χαριτωμένη. Όταν
πήγε κοντά του της έσφιξε
νευρικά το χέρι.

— Θέλετε να πηγαίνουμε;
είπε ο Μάριος και ή καρδιά
του έτρεψε από μια μόλις συν-
κρατημένη συγκίνηση.

Ένα χαριτωμένο

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Η νέα τον πήρε από το
μπράτσο, περάσανε μαζί από
την πόρτα κι ανέβηκαν τη
σκάλα. Δεν άξιζε τον κόπο να
πάρουν άσανσέρ, επειδή το
διαμέρισμα θρισκόταν στο
πρώτο πάτωμα. Στο κεφαλό-
σκαλο, ο Μάριος έβγαλε το
κλειδί από την τσέπη του, το
πέρασε στην κλειδαριά, άνοι-
ξε και παραμέρισε για να πε-
ράσει ή νέα.

— Έσείς, κύριε Μάριε;
Καλημέρα σας! Δεν περιμένα
να σας δω.

Ο νέος άνασκήρτησε. Πί-
σω του ήταν ο κύριος Λερδόν,
πατέρας του Ζωρζ, που μόλις
έβγαине εκείνη τη στιγμή και
τον ακολουθούσε ή γυναίκα
του, με άπογευματινό φόρεμα
και καπέλλο.

— Άννα, είναι ο Μάριος...
Φαντάζομαι πώς θα ήθελε να
έπισκεφθίτε το διαμέρισμα
του Ζωρζ. Αυτό το παλιό παι-
δο άπεφάσισε να το ξενικιά-
ση. Άχ! αυτοί οι νέοι! Εί-
χαμε τόσες ελπίδες πώς θα
παντρευόταν ο Ζωρζ...

Ο Μάριος καθόταν στ' άγ-
κάθια. Η νέα που συνώδευε
εδίσταζε μέσα στη σκιά μη ξε-
ροντας ποιά στάση να κρατή-
ση, αλλά ή κυρία Λερδόν φρόν-
τισε να δάλλη τα πράγματα στη
θέση τους.

— Νομίζω, πώς άρχισα να
καταλαβαίνω, είπε με πονηρό
ύφος. Ο Ζωρζ μου είπε πώς
είσαε άρραβωνιασμένος... και
θα παντρευθήτε στο τέλος του
μηνός.

Η νέα στη σια άνεσκήρ-
τησε άκούγοντας αυτά τα λό-
για.

— Μάλιστα... Πρόκειται να
παντρευτώ... Άλλά... Έπι-
τρέπατέ μου να σας παρουσιά-
σω την δεσποινίδα...

Την άρραβωνιαστική
σας... Άλλά τι εύτυχης σύμ-
πτωσης... Άσφαλώς θα ήθελε
να έπισκεφθίτε το διαμέ-
ρισμα του γιου μας... Θα
ήθελε πώς θα άρέσει στην μι-
κρούλα σας... Τί γλυκό πλα-
σματάκι!

Το «γλυκό πλασματάκι» εί-
χε κάνει ένα δειλό θήμα προς
τα έμπρός για να σφίξει το
χείρι που της έτεινε ή κυρία
Λερδόν. Ήταν κάτωχρη και ή
έκφραση του προσώπου της
κάθε άλλο παρά συμπιλωτική
ήταν. Άλλά ή κυρία Λερδόν

ση γιατί ήταν πάρα πολύ ά-
πορροφημένη από τις φλυαρί-
ες της και τα σχέδιά της:

— Θα ήθελε, δεσποινίς, ότι
θα γίνουμε πολύ καλές γειτό-
νισσες. Υποθέτω ότι σας ά-
ρέσει πολύ ή μουσική. Έγώ
περνάω τις ώρες μου στο σπίτι
άκούγοντας το ράδιο. Ήλιπι-
ζα να έχω σ' αυτό το διαμερι-
σματάκι τη νύφη μου και τα
έγγονάκια μου. Άλλά... τι να
γίνει... Θα έχω τουλάχιστον
έσας και τα παιδάκια σας να
χαϊδεύω. Λατρεύω, ξερετε να
παιδάκια. Έσείς δεσποινίς;

— Μα τι λες κεί, Άννα,
την διέκοψε ο σύζυγός της.
Δεν είναι ακόμα παντρεμέ-
νοι!

— Ναί, δέβαια. Οι καιροί
έχουν αλλάξει και μπορεί τώ-
ρα να μιλάει κανείς ελεύθερα
με τις δεσποινίδες γι' αυτά τα
πράγματα. Θα ήταν, όμως,
καλύτερο να μιλούσαμε γι'
αυτά κυτάχοντας συγχρόνως
το νέο διαμέρισμα.

— Άλλά... Μου φαίνεται
πώς ή κυρία ήταν έτοιμη να
βγεί, ετόλμηση ν' άρθρώση ο
Μάριος. Δεν ήθελε να χαλά-
σω τα σχέδιά σας... Μπορού-
με να ιδούμε και μόνοι μας
το διαμέρισμα. Έγώ το γνω-
ρίζω ήδη.

— Μην το λέτε αυτό. Άν ή
Ζωρζ είναι τόσο άπρόσεκτος
και αφήνει δυο μελλοντοφους

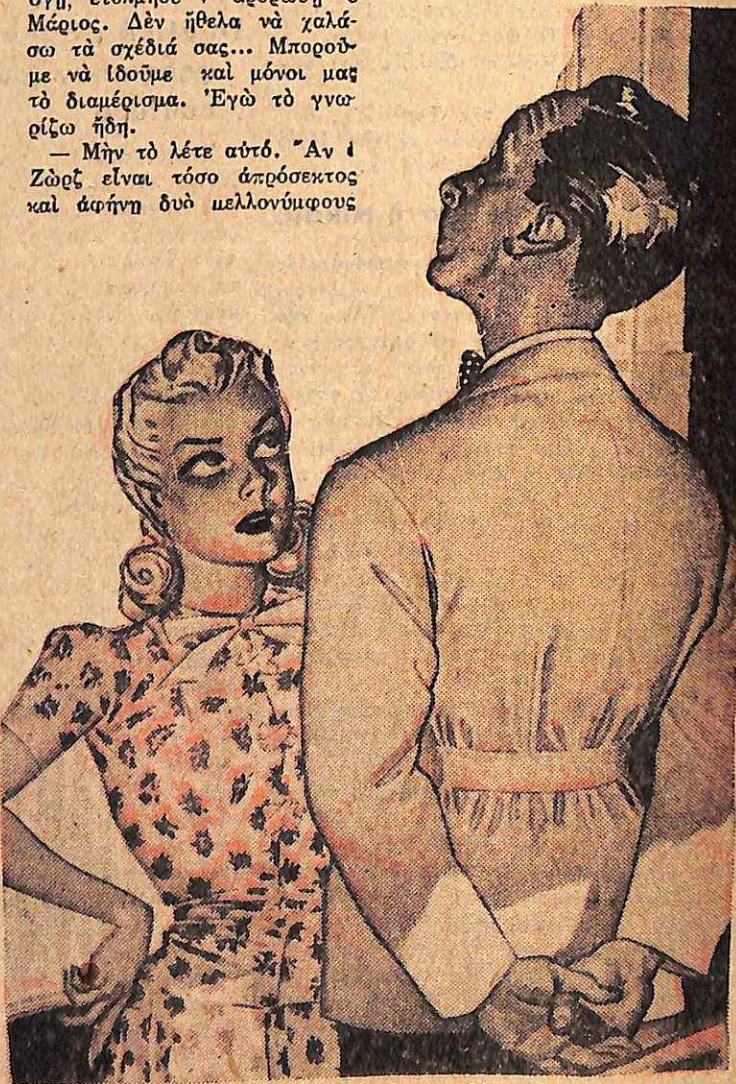
να 'ρθούν να ιδούνε μονάχοι
τους τη μελλοντική τους φω-
λιά, έγω έχω περισσότερη
κρίση απ' αυτόν. Θα σας συ-
νοδεύσω.

Η έπιβεώρησης των δωμα-
τίων ήταν πολύ άνιαρή. Προ-
πορευόταν ή κυρία Λερδόν
κρατώντας από το μπράτσο
την νέα, που άκουγε σιωπηλή
και στενοχωρημένη την άδιά-
κοπη φλυαρία της. Άκολου-
θούσε ο κύριος Λερδόν, ύπο-
στηρίζοντας τα λόγια της γυ-
ναίκας του και έκλεινε την συ-
νοδεία ο Μάριος, έννευρισμέ-
νος κι' αυτός και άνήσυχος.

Τί θα έλεγε ή φιλενάδα του
για την άπρόσπτη αυτή περι-
πέτεια; Είχε έλθει σε άισθη-
ματικό ραντεβού και βρέθηκε
ξαφνικά άναγκασμένη να ύπο-
κρίνεται τον ρόλο μιας άλλης
μιάς άντιζήλου...

Καθισμένος στην πολυθρό-
να, στο γραφείο του, ο Ζωρζ
Λερδόν είχε ξεσπάσει σ' ένα
σπασμωδικό γέλιο άκούγον-
τας την άφήγηση του Μάριου.
— Καί λοιπόν; Για λέγε....
Για λέγε....

— Τί θέλεις να σου πώ; Η
μπτέρα σου, άφου μ' άνάγ-

Μου έρριξε απλώς μια σιραβή ματιά.

Γιά όσους πιστεύουν

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 10η - 16η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ, 10 'Οκτωβρί-
ου.— Να μία ήμέρα που δεν
υπόσχεται τίποτα το καλό.
Χρειάζεται μεγάλη προσοχή
σ' όλες σας τις κινήσεις και
πρό πάντων στις αισθηματικές
σας σχέσεις. Άποφύγετε κάθε
προστριβή, κάθε κουδέντα
που θα μπορούσε να έχη συ-
νέπειες. Μή δίδετε πίστη στις
κάεντρεχτές ύπόνοιες που θα
σας εκφράσουν όσοι ύποβλέ-
πουν την οικογενειακή σας
εύτυχία. Το άπόγευμα θα σύ-
νοηθούν όσοι άσχολούνται με
χρηματιστικά και έμπορικά
υποθέσεις.

— Κι' εκείνη;
— Ποιά εκείνη;
— Η κατάντησής σου... Η
δεσποινίς καλής οικογενείας...
— Την έπιασε ένας θυμός,
σου λέγω, ένας θυμός που δεν
νυγκρατιόταν.

— Διαμαρτυρήθηκε;
— Καθόλου. Όταν όμως ή
μπτέρα σου μ' άφησε επί τέ-
λους ελεύθερος, μου έρριξε
απλώς μια σιραβή ματιά και
κατεβήκαμε μαζί τις σκάλες
χωρίς ν' αλλάξουμε κουδέντα.
— Έπειτα δέθηκε πρώτη έ-
κείνη και έστριψε άμέσως τη
γωνιά. Έγώ την άκολουθήσα.

— Βλέπω!
— Μα... καταλαβαίνεις; Η-
θελα να της δώσω έξηγήσεις.
— Τί έξηγήσεις μπορούσες
να της δώσης;

— Νά... Πραγματικά, ίσως
να έκανα καλύτερα να σωπά-
σω και να πάω στη δουλειά
μου... Όσοσο θεώρησα προ-
τιμότερο... Άλλά εκείνη δεν
δέχθηκε ν' άκούση κουδέντα.

— Μα τότε γιατί έμεινε ως
το τέλος παίζοντας αυτό το
παιχνίδι και δεν σπρώχθηκε ά-
μέσως να φύγει...

— Αυτό δεν μου το έξηγη-
σε. Άλλά τι μπορεί να κατα-
λάβη κανείς από τη σκέψη
των γυναικών;

Το κατάλαβε όμως ο Ζωρζ
Λερδόν, όταν λίγο άργότερα έ-
να άπροσδόκητο τηλεφώνημα,
τον έκάλεσε στο πλαϊνό δω-
μάτιο.

— Σεις είσατε ο γιατρός
Ζωρζ Λερδόν;
Ο Ζωρζ άπήντησε καταφα-
τικά στην άγνωστη γυναικεία
φωνή που τον ρωτούσε.

— Είμαι ή άρραβωνιαστική
του φίλου σας Μάριου... Η
δ ήθελε άρραβωνιαστικά του
δηλαδή... Θα σας διηγίθην,
άσφαλώς, την παράξενη έπί-
σκεψή μας. Το διαμέρισμά σας
μου άρεσε πράγματι πολύ...
Δείχνει πώς έχετε πολύ γού-
στο... Θα θέλατε να με συνο-
δεύσετε σεις ό ίδιος άπόψε το

δράδυ; Μετά τις 10 όμως, δ-
ταν ή οικογένειά σας θα έχη
κατακλιθί και δεν θα ύπάρχει
κίνδυνος να μ' άδουν.

— Μα... Πάρα πολύ εύχα-
ρίστως, δεσποινίς. Πού μπο-
ρούμε να συναντηθούμε;
— Δεν ξέρω. Όρίστε σεις
ό ίδιος το μέρος.

— Θα μπορούσαμε να φάμε

ζυγο που τους έχει προορίσει
ή τύχη...

ΣΑΒΒΑΤΟ, 12 'Οκτωβρί-
ου.— Προϊνόν ήρεμο και γα-
λήνιο χωρίς άπρόοπτα και έ-
ξαιρετικά γεγονότα. Οι νοι-
κοκυρές, πρέπει να φανούν
προσεκτικές στην κουζίνα και
να μη λησμονήσουν κατά τας
11 το τηγάνι στη φωτιά. Με-
γάλοι κίνδυνοι άναφλέξεως ά-
πό της ώρας αυτής, μέχρι της
2ας άπογευματινής. Το άπό-
γευμα εύνοϊκά προτάσεις γά-
μου που θα στεφθούν ύπό έ-
πιτυχίας. Έπίσης εύκαιρία
για έμπορικές δοσοληψίες και
άγοραπωλησίες άκινήτων.

ΤΡΙΤΗ, 15 'Οκτωβρίου.—
Προϊνόν πολύ εύνοϊκό για τα
παιδιά και τις μητέρες. Εύ-
καιρία για να συνδεθίτε στε-
νότερα με το παιδί σας και να
βρήτε άπλήγη μέσα στην
ψυχή του. Άπό της 10ης με-
χρι της 12ης θα εύνοηθούν έ-
ξαιρετικά οι έφευρέται. Στις
σχέσεις μεταξύ των άνδρoγύ-
νων θα έπέλθη κάποιος κλο-
νισμός λόγω εύπιστίας σε
άνωπότατες φήμες και εύθι-
ας κατά τις συζητήσεις. Το
δράδυ όμως συμπιλωτικές με-
γαλειότερα εκείνης που ύπάρχει
πριν από την μεσημερινή διέ-
νεξη.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 13 'Οκτωβρί-
ου.— Οι έκδρομές την ήμέρα
αυτή θα είναι πυκνές και άξι-
όλογες. Άλλά κατά το μεση-
μεράκι πολλές πιθανότητες
διαπληχτισμών και φιλονεικι-
ων. Βράδυ δυσμενές για τους
πολυασχόλους. Άποφύγετε
κατά τας 8 τας άντιρρήσεις
προς τους μεγαλειότερους. Οι
άρραβωνιασμένοι και οι έρω-
τευμένοι θα κάμουν καλά να
άποφύγουν τις σκηές και να
μη δώσουν πίστη στις έρω-
τιμολογίες. Κατά την 22αν
ώραν θα εύνοηθούν όσοι ζη-
τούν εύνοιες και προστασία.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 16 'Οκτωβρί-
ου.— Μυώρη ήμερα. Καμιά
έπιχειρήσις, κανένα τόλμημα
καμιά ένέργεια έξαιρετικής
σημασίας. Όλα μπορούν να
γασούν την τελευταία στιγμή.
Μη ταξιδεύετε με έπισφαλή
μέσα και μη δέχθίτε να έγ-
χειρηθίτε. Μόνο περί την 4.
32 άρχίζει να μετρίζεται ή
κακή έπίδρασις του Κρόνου,
φρόνιμο είναι όμως να δει-
χθίτε έπιφυλακτικοί και συ-
ντοί. Μετά την 7.26 έξαισε-
ται οίονοι για τους άρραβω-
νιασμένους και τους έρωτευ-
μένους...

ΔΕΥΤΕΡΑ, 14 'Οκτωβρί-
ου.— Προϊνόν κατάλληλο για
σοβαρές πωτοβουλίες, για
νομικές υποθέσεις καθώς και
πρωτότυπες έμπνεύσεις.
Φανήτε τόλμηροι και ριψο-
κίνδυνοι γιατί ύπάρχουν πολ-

μαζί στις 7 και μισή;
— Θαυμάσια ιδέα. Θα σας
περιμένο στις έπτά και τέταρ-
το στη γωνία μπροστά στο
φαρμακείο.

Ο Ζωρζ άφησε το άκουστι-
κό, ύστερα γύρισε άκτινοβο-
λώντας από χαρά στο διπλανό
σοφάκι και βρήκε τον φίλο
του.

— Κανένας ένοχλητικός;
ρώτησε στενοχωρημένος ο Μά-
ριος.

— Μπα! Άντιθέτως. Λου-
πόν, τί λέγαμε;

— Τίποτα... Λέγαμε πώς
δεν μπορεί ποτέ κανείς να κα-
ταλάβη τί σκέπτονται οι γυ-
ναίκες.

ZAN ANTP

'Η ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ βρίσκει επί τέλους

την ευτυχία!

'Η Λωρέττα Γιούγκ με το περίφημο νυφικό της φόρεμα.

ΠΑΝΩ από τρεις χιλιάδες πρόσωπα συγκεντρώθηκαν προ ύλινων ημερών έξω από την Καθολική 'Εκκλησία του 'Αγίου Ιακώβου στο Χόλλυγουντ για να θαυμάσουν ένα τυχερό κι' ευτυχισμένο ζευγάρι: τη Λωρέττα Γιούγκ και τον Τόμ Λιούις, που τελούσαν τους γάμους των.

'Η Λωρέττα είναι σήμερα η πιο ευτυχισμένη κοπέλλα του Χόλλυγουντ. Αυτή η ήρεμη και πρακτική γυναίκα, η πάντα ισορροπημένη, μιλά τώρα με μίαν ευαισθησία που καταπλήσσει:

— Είναι άμαρτία να είναι κανείς τόσο ευτυχισμένος, είπε. Το ξέρω πως δεν έπρεπε να είμαι τόσο ευτυχισμένη τη στιγμή που τόσο δυστυχία δέρνει τον κόσμο. Μά δεν μπορώ να το αποφύγω. Είμαι ευτυχής, χωρίς να το επιδιώκω.

Και πραγματικά, στο γάμο της η Λωρέττα φαινόταν η ευτυχία προσωποποιημένη. Το νυφικό της φόρεμα ήταν σωστό θαύμα. Το κρασί της ή περίφημη «Ι-ρ έν». Ήταν καμωμένο από πυκνό κόκκινο τουλί. Πάνω στο τουλί αυτό έπε-

φτε ένα άλλο τουλί, καταπόφυρο, έπειτα ένα άλλο, ανοιχτό γαλάζιο, και τέλος ένα άλλο τουλί γαλάζιο σκουρότερο. Το φόρεμα αυτό έδινε την εντύπωση του ασύλληπτου, του αερώδους. «Σαν όνειρο δεν μοιάζει αυτό το φουστάνι; είπε η Λωρέττα σε μια φίλη της. Θα φορέσω και γαλάζια και κόκκινα κρίνα με ένα-δυο κλωνάρια πασχαλιές!»

Κουμπάρος σ' αυτό τον γάμο ήταν ο γιατρός της Νέας Υόρκης Τσάρλς Λιούις, αδελφός του γαμπρού που τραγουδά στο ράδιο. Παράνυμφη της Λωρέττας ήταν η μικρότερη αδελφή της Τζωρτζιάννα.

Πριν από δέκα χρόνια, η Λωρέττα Γιούγκ είχε παντρευτεί κρυφά με τον ψηλό και χαριτωμένο Γκράντ Γουίτνερ. Μά ήταν ακόμη σχεδόν παιδί και η μητέρα της άκουσε τον γάμο. Αυτό όμως είχε συντρέψει τότε την καρδιά της Λωρέττας που αν και ήταν μόλις δέκα έπτά χρονών, υπέφερε εξαιρετικά. Για να λησμονήσει, ρίχτηκε στη δουλειά και μέσα σ' ένα χρόνο έπαιξε σε δεκατέσσερα φιλμ! Αυτό όμως την εξήντηλ-

σε τόσο, που έπαθε μια νευρική προσβολή και οι γιατροί την υπεχρέωσαν να πλαγιάσει στο κρεβάτι με τη ράχη, επί ολόκληρους μήνες, χωρίς να μιλά σε κανέναν σχεδόν. Έπειτα η ρομαντική της ιδιοσυγκρασία την έκανε να νομίσει πολλές φορές πως έρωτεύθηκε, μα τα αισθήματα εκείνα τὰ πήρε γρήγορα ο άνεμος.

Κάποια μέρα γνώρισε τον Τόμ. Τον πρωτοείδε σε μια κοσμική συγκέντρωση πριν από δυο χρόνια. Εκείνη την εποχή ο Τόμ έκανε παρέα με την Γκλέντα Φαρέλ και η Λωρέττα με τον Μπόμπ Ρίσκιν. Περιωρίστηκαν λοιπόν σ' έναν τυπικό χαιρετισμό. Ξανασυναντήθηκαν έπειτα από ένα χρόνο. Αυτή τη φορά ο Τόμ δεν ήταν τόσο τυπικός. Ζήτησε άμέσως ραντεβού και το πέτυχε. 'Αλλά πριν προχωρήσει το ραντεβού τους, ο Τόμ αναγκάστηκε πάλι να φύγει για την Νέα Υόρκη. 'Αλλά την τρίτη φορά που ο Τόμ Λιούις έπηγε στο Χόλλυγουντ, δεν άφησε τον καιρό να πάει χαμένος. Το είδύλλιο των δύο νέων πλέχτηκε για τα καλά. Μια μέρα, η Λωρέττα, που είναι πάντα πολύ ζωντανός άνθρωπος, ξέσπασε και είπε σε μια φίλη της ότι ποτέ στην ζωή της δεν ήταν τόσο ευτυχής και τόσο έρωτευμένη. 'Η φίλη της ζήτησε να μάθει λεπτομέρειες, μα η Λωρέττα της αρνήθηκε: «Δεν μπορώ να σου πω τίποτα περισσότερο, είπε. Είμαι πολύ προληπτική σ' αυτό το ζήτημα.

'Η Λωρέττα Γιούγκ πάλι στον δεύτερο σύζυγό της, τον Τόμ Λιούις.

'Η Λωρέττα Γιούγκ με τον πρώτο της σύζυγο, τον Γκράντ Γουίτνερ.

Ο άρραβώνας κρατήθηκε μυστικά μέχρι τρεις εβδομάδες πριν από τον γάμο, έποτέ η μητέρα της Λωρέττας, η κυρία Μπέλτσερ, ανήγγειλε σ' ένα γεύμα στο σπίτι τη Λωρέττα, το ευτυχές γεγονός.

Τώρα οι έρωτευμένοι νεόνυμφοι περνούν τον μήνα του μέλιτος στο Μεξικό. 'Ετσι η αισθηματική ζωή της ώρας είναι, βεβαιά από τόσες απογοητεύσεις και πίκρες, στεφανώνεται επί τέλους με την πιο γλυκειά και την πιο βεβαία ευτυχία...

Νέα από τον κινηματογράφο

'Από ταχυδρομικός υπάλληλος ...ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ στην ΟΠΕΡΑ

Ο ΧΑΪΝΡΙΧ ΣΛΟΥΣΝΟΥΣ προτού γίνει διάσημος βαρύτονος της Κρατικής Όπερας του Βερολίνου έχρημάτισε υπάλληλος σ' ένα ταχυδρομείο. 'Από πολύ μικρός ο Σλούσνους έδειξε το πρώτο μουσικό ταλέντο του στο Μπράουμπach όπου γεννήθηκε κοντά στον Ρήνο. Ήταν 4 χρόνων όταν έκανε ήδη το «σεγκόντο» στα κουαρτέτα που ελάμβαναν χώρα στο σπίτι του. Ήταν ακόμη μαθητής όταν διήλυνε για πρώτη φορά την ορχήστρα του σχολείου του.

'Ετσι ήταν βέβαια φυσικό να μην τον ενθουσίαζε καθόλου το ταχυδρομικό γραφείο ενός μικρού χωριού παρά τον Ρήνο όπου εργαζόταν. Μια μέρα τώσκασε χωρίς να πη λείη και κατώρθωσε να γυρίσει με τα πόδια στο Μπράουμπach. Στο σπίτι των γονέων του είχε ήδη φθάσει ένα τηλεγράφημα από το ταχυδρομείο: «'Υπάλληλος Σλούσνους έξηφανίσθη». Οι γονείς του τον απέστειλαν πάλιν πανηγυρικά πίσω στο ταχυδρομείο του και μια που δεν είχε κλείσει τίποτε, αλλά το είχε σκάσει μονάχα για να τραγουδά, η υπηρεσία απέφασε: «Ο υπάλληλος Σλούσνους δεν θα τιμωρηθεί διότι, εν θρασυφ ψυχικής όρμης διατελών, δεν είχε πλήρη συναίσθηση της πράξεώς του».

'Αρκετά χρόνια αργότερα ο Σλούσνους πήρε κανονική άδεια και μελέτησε αληθινά τραγούδι. Λίγο αργότερα τραγουδούσε στην Κρατική Όπερα του Βερολίνου και προσεκλήθη στα διασημότερα μουσικά κέντρα της Ευρώπης. Σ' όλα τα μέρη του κόσμου ένεθυσάσε το κοινόν με την γλυκύτατη φωνή του. Το πρώτο του κοντσέρτο τώδωσε τῷ 1919 στην

'Ο διάσημος βαρύτονος της Όπερας του Βερολίνου Χάινριχ Σλούσνους, που άρχισε την καριέρα του ως ταχυδρομικός υπάλληλος σ' ένα μικρό χωριό του Ρήνου.

Καινιξόβερη. Και η επιτυχία του ήταν από τότε τόσο μεγάλη όσο και σήμερα. Το θαύμαστο «τέμπου» της φωνής του δεν άλλαξε καθόλου. Τί να λένε άραγε για όλα αυτά οι παλιοί συνάδελφοι του ταχυδρομικού υπαλλήλου στο μικρό χωριό του Ρήνου;

ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

'Αννελόρε Σκοτ, η νεαροτάτη πρωταγωνίστρια του καινούργιου φιλμ «Σίλλερ».

ANNA Η ΚΟΜΝΗΝΗ

ή καλλίτερη ιστορικός του Βυζαντίου

ΣΤΟΥΣ άπέραντους άνακτορικούς κήπους όπου άνθουσαν κάθε λογής σπάνια άνθη, δυο παιδιά κυνηγιόντουσαν με γέλια και φωνές χαράς: Ήταν ο νεαρός Κωνσταντίνος Δούκας—γιός του εκπτώτου Μιχαήλ Ζ'—που στα μάτια των νομιμοφρόνων υπαδών της δυναστείας του ήταν ο μόνος νόμιμος κληρονόμος του θρόνου—και η μικροσκοπική καισάρισσα Άννα, η θυγατέρα του αυτοκράτορος Άλεξίου Κομνηνού.

Είχαν περάσει δέκα χρόνια από τον γάμο του Άλεξίου με την Ειρήνη και το αυτοκρατορικό ζεύγος δεν είχε αποκτήσει ένα άγόρι, συνεχιστή της γενεάς των Κομνηνών.

Η Άννα, η πρώτη κόρη τους, που κατέπλησσε όλους με τη πρώιμη εξυπνάδα της, θάταν έπομένως ο διάδοχος του Άλεξίου στον θρόνο και γι' αυτό την τριγύριζαν εξαιρετικές τιμές άφ' ότου γεννήθηκε. Για να προλάβει κάθε τυχόν αντίδραση στα σχέδιά του αυτά ο Άλέξιος φρόντισε να τη μνηστεύσει από πέντε χρόνων με τον Κωνσταντίνο Δούκα, τον πρίγκιπα που συγκέντρωνε τις προτιμήσεις των λίγων αντίδραστων. Έτσι τα δυο παιδιά—μνηστευμένα, οι άυριανοί αυτοκράτορες της οικουμένης, παίζαν τώρα χαρούμενα και άγαπημένα στους βασιλικούς κήπους των άνακτόρων.

Ο Κωνσταντίνος, όμορφος σαν ζωγραφιά και καλός σαν άγγελος, εφεύρισκε παιχνίδια για να διασκεδάσει τη μικρή του συντροφισσα και εκείνη έλάτρευε μ' όλη της την ψυχή τ' όμορφο άγόρι που—ταν ο καλύτερος συμπαίκτης και φίλος της.

Άλλωστε, από τη τρυφερή εκείνη ηλικία η μικροσκοπική διάδοχος, αναθερμαμένη από τη κούνια με τα όνειρα της βασιλείας, φούσκωνε από υπερηφάνεια όταν αναλογιζόταν ότι μιιά μέρα όλοι οι χρυσοστόλιστοι τιλούχοι και όλοι οι σιδερόφρακτοι πολεμιστές που έδλεπε τώρα με θυμασμό θα ήταν υποχρεωμένοι να σκύβουν σ' ένα της νεύμα...

Μιά ένα άπρόοπτο γεγονός ήρθε όταν ήταν δυτώ χρόνων να ταράξει τα όνειρά της αυτά. Η μητέρα της έφερε στον κόσμο ένα άγόρι και η άμεση χάρη που δοκίμασε ο Άλέξιος για τη γέννηση αυτή—σαν να είχε κερδίσει τη μεγαλειότητα νίκη του σταδίου του—έδειχνε καθαρά σε ποιόν θ' άφηνε τη διαδοχή του θρόνου...

Η Άννα άνησυχούσε άόριστα βλέποντας την χαρά του πατέρα της και τις τιμές που απέδιδε στο νεογέννητο. Ένοιωθε τον έαυτό της μειωμένο από την όψη αυτή εμφάνιση και εξέφραζε δειλά στις δουλές της τις άμφιβολίες της για το μέλλον: το στέμμα που από βρέφος, το θεωρούσε άναφάρτα δικό της πόδλεπε ξαφνικά να χάνεται...

Μα εκείνες την καθυσάχαν καλόκαρδα. Η ύψηλη κυρία τους μπορούσε νάναι ήσυχη όχι μονάχα γιατί ήταν πρωτότοκη, μα κυρίως γιατί ο Κωνσταντίνος, ο φίλος και μνηστήρας της, ο άυριανός της σύζυγος, γιός και έγγονος βασιληάδων, με ισχυρό ακόμα πολιτικό κόμμα είχε περισσότερα δικαιώματα στον θρόνο από το παιδί του Άλεξίου.

Έτσι, στα μάτια της μικρής φιλόδοξης, πουχε κληρονομήσει άπ' τη γιαγιά της τη Δαλασσηνή μαζί με την εξυπνάδα και τη φιλαρχία, το στέμμα έπαρνε την

Η Άννα υπαγορεύοντας την «Άλεξιάδα» της. (Έργον Β. Πάγδα)

όψη ενός άπ' τα παιχνίδια που ο Κωνσταντίνος της έχάρει και η τρυφερότης του παιδικού της φίλου γινόταν η καλύτερη εγγύηση για τα μελλοντικά μεγαλεία που ποθούσε.

Άλλοίμωο όμως! Η φίλια του Κωνσταντίνου δεν της χρησίμευσε σε τίποτα: Ένα χρόνο περίπου άργότερα ο νεαρός Δούκας πέθαινε.

Το κτύπημα ήταν φοβερό για το εύαισθητο κοριτσάκι με τη πρώιμη εξυπνάδα. Σαρανταπέντε χρόνια άργότερα, γρηγόρια, έγραψε σελίδες γεμάτες τρυφερότητα και πόνο για τον παιδικό της μνηστήρα που ενέσταρχανε στη μνήμη της την χρυσή εποχή της ζωής της:

«Πάνω στη γή δεν βρίσκεται άλλος άν κι' εκείνος... Άπό τη μέρα που θανάτου του άρχίζει η δυστυχία της ζωής μου...» γράφει άναπολούσα τον Κωνσταντίνο Δούκα, τον όμορφο, τον καλό, τον άσύγκριτο ή γρηγόρια καισάρισσα.

Πικραμένη ή μικρή πριγκίπισσα άφοι έδλεπε ότι έχασε το ένα μετά το άλλο τα προνόμια της είχτης στη μελέτη. Η καταπληκτική εξυπνάδα της την έκαμε γρήγορα έφαιλλη με τους πιο σοφούς και όλοι οι άδικοί μιλούσαν με θαυ-

μασμό για τη μάθηση και τις άρετές της. Έν τω μεταξύ ο πατέρας της την άρραβώνισσε δεκάξη χρόνων με τον γιό ενός άλλου πρώην μνηστήρας του θρόνου, τον Νικηφόρο Βρυέννιο. Ένα χρόνο σχεδόν άργότερα γινόταν ο γάμος.

Άίπλα στον Βρυέννιο ή Άννα μοιραζόταν τώρα το πρόβάδισμα σ' όλες τις επίσημες τελετές. Μα το μέλλον την άνησυχούσε. Ο πρώτος άπό τους άδελφούς της, ο Ιωάννης, είχε άνακηρυχθεί συμβασιλεύς και τ' όνομά του άναφερόταν άκόμη και στις συνθήκες με τους σταυροφόρους. Έξ' άλλου άν ή Άννα ήταν το ίνδαλμα των λογίων, ο άντρας της, ο φρόνιμος και μορφωμένος Βρυέννιος, δεν είχε μέσα στο στράτευμα τις ίδιες συμπάσεις που άπελάμβανε ο άκόλαστος αλλά άνδρείος Ιωάννης. Κι' η Καισάρισσα Άννα ήξερε καλά πόσο θάρανε ή γνώμη του στρατεύματος στην άνακήρυξη—στην έκλογή σχεδόν θά λέγαμε—αυτοκράτορων!...

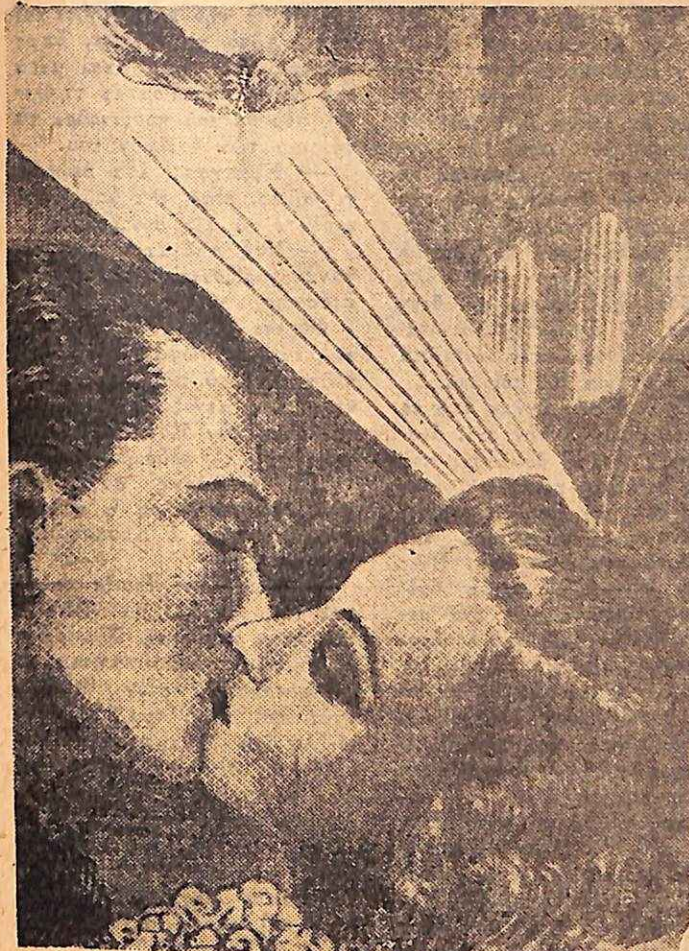
Με τις άμφιβολίες αυτές έφθασε και ή διαδοχή. Η βασίλισσα Ειρήνη, που λάτρευε τη κόρη της, γερμένη πάνω άπ' τον έτοιμο μολάνατο Άλέξιο τον ίκέτευε να άφήσει τον θρόνο, στον Βρυέννιο. Κι' εκείνος, μή τολμώντας ν' άρνηθώ φανερά, άρκέσθηκε να ψιθυρίσει πως την στιγμή αυτή που θά εμφανιζόταν μπρός στον υπέρτατο Βασιλέα δεν είχε καιρό να άσχοληται με τη διάθεση της πρόσκαιρης αυτής βασίλειας...

Εάφνου το βλέμμα της Ειρήνης έπεσε στο χέρι του παιδιού της, που έτοιμοθάνατος: Το δαχτυλίδι του με τη σφραγίδα του Κράτους έλειπε και άπ' το δωμάτιο ο Ιωάννης! Σίγουρα κάποιο πραξικόπημα έτοιμαζόταν!...

Η αυτοκράτειρα έτρεξε άμέσως να είδοποιήσει την κόρη της. Πράγματι ο Ιωάννης, έφωδισμένος με τον σφαγιδόλιθο του πατέρα του, είχε πάει να συναντήσει τα στρατεύματα. Ήξερε πως εκεί κι' όχι στο κρεβάτι του άρρώστου θά κρινόταν ή έκλογή, και ήθελε στην κρίσιμη ώρα να βρίσκεται άνάμεσα στους στρατιώτες και τους φίλους του αξιωματικούς.

Η Άννα κατάλαβε εύθως πως το πραξικόπημα μόνο με πραξικόπημα θά έξουδετερωνόταν, πως οι στρατιωτικοί ήθελαν στον θρόνο ένα στρατηγό, ένα άνθρωπο που να τους καταλάβαινε και να τους άγαπή, ικανό να τους οδηγήσει στη νίκη. Η σοφία, η εξυπνάδα, ή διπλωματικότητα της δεν είχαν έδώ ρόλο. Έπρεπε ένας άν τρας να πεθί επί κεφαλής των στρατευμάτων, να ένωθί μαζί τους και να κατακτήσει έτσι χάρις στην ύποστήριξή τους τον θρόνο... Μα ο Βρυέννιος δεν φάνηκε πρόθυμος για ένα τέτοιο

(Η συνέχεια στην σελίδα 42)

Μιά παράξενη ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΕΝΑ ΑΠΟ τα πιο ένδιαφέροντα και πρωτότυπα νούμερα έφρόκειτο τώρα να έκτελεσθώ κατά την πανηγυρική αυτή βραδυά στο μεγάλο τσίρκο «Κορνέλιους». Ο περίφημος κομικός άκροβάτης που ήταν γνωστός στο κοινό με το όνομα «Ο Κλόουν με τ' άστρα», θά έκτελούσε το κομικό αλλά και επικίνδυνο πήδημά του προς τον τρούλλο του τσίρκου. Είχε πάρει το επαγγελματικό του όνομα από ένα περίεργο γαλάζιο ρούχο που φορούσε και που παρίστανε τον ούρανό με τ' άστρα.

Τρείς αιώρες κρεμόντουσαν πάνω από την πίστα. Ο Κλόουν άπαξε την μεσαία κι' άρχισε να ταλαντεύεται μ' ένα τρελλό ρυθμό.

Κατόπιν, με μιιά άπότομη κίνηση κρεμάστηκε άπό τα δάκτυλα των ποδιών στην κίωρα συνεχίζοντας τον τρελό άναείρι του χορό.

Και ξαφνικά, χωρίς κανείς να ξέρη πως, βρέθηκε πιασμένος με τ' άχρια άπό ένα σχοινί. Έπειτα βρέθηκε με το κεφάλι κάτω, πιασμένος με

τά πόδια άπό το ίδιο σχοινί. Το πλήθος άνήσχυε, κρατώντας την άναπνοή του, έδλεπε το πρόσωπο του κλόου «Ο Κλόουν με τ' άστρα», που μέσα στο γαλάζιο του κοστούμι, το γεμάτο μ' άστέρια, έδινε την εντύπωση πως φορούσε ένα κομμάτι άπό τον ούρανό της νύχτας.

Το πρόσωπο εκείνο ήταν σαν μιιά μάσκα φρίκης. Κάτω άπό το άσπρο ψιμυθίο, τα μάτια του, ύπογραμμισμένα με δυο ματωμένες κουμπότρες. Η μαυρισμένη μύτη χτυπούσε πάνω άπό ένα στόμα τραηγμένο με το κραγιόν ως τ' αυτιά. Η μάσκα εκείνη δεν ήταν άπλως δημοόδηγμα του μακιγιάζ. Έπρόδιδε άσχημα χαρακτηριστικά και το όνομά του που δημοσιεύταν στα προγράμματα έπιβεβαίωνε με δυνάμει είλις κρίνεται την πρώτη συνάντηση: «Κουασμόδος και Συντροφία».

Την ώρα που ο Κουασμόδος έκανε τις άκροβάσεις του, με μιάν ασφάλεια και μιάν εύλογισία, που το κοινό δεν χειροκροτούσε άπό το φόβο του μήν κάνη τον άκροβάτη και τ' άχρη και προκαλέσει έτσι τον θάνατό του, μιιά δυνατή, κρυστάλλινη φωνή, που είχε μέσα της κάτι σαν το παράπονο του παιδιού, έβγαине μέσα άπό το άπαισιο στόμα του παληάτσου:

— Άχ! Τι δυστυχία! Η μουνα τόσο χαριτωμένο άγοράκι! Δεν τό πιστεύετε; Η μουνα σωστό άγγελούδι! Μα είχα μιιά κακιά παραμάννα που μ' άφηνε πάντα μονάχο. Άχ! Φτωχούλι που ήμουν! Τότε, μιιά μέρα, εκεί που ήμουν μονάχο, κι' έκλαιγα, να... έτσι... χί! χί! χί! μπήκε! μέσα στο σπίτι μιιά κακιά νεράιδα και μ' άλλαξε. Μ' έκανε τότε να γίνω άπό το πιο όμορφο παιδί του κόσμου το πιο άσχημο άγοράκι. Άπό τότε δεν μπόρεσα ποτέ μου να βρω μιιά καλή νεράιδα που να μου ξαναδώσει την όμορφιά μου! Χί! χί! χί! φτωχούλι μικρό!

Κρεμασμένος άπό τα πόδια, έτεινε παρακλητικά τ' άχρια:

— Κυρίες! Έσείς, που είσαστε τόσο χαριτωμένες! Χαμογελάστε λιγάκι, στον δόστυχο τον Κουασμόδο που είναι τόσο άσχημος! Χαμογελάστε, κυρίες, στο φτωχό μικρούλι! Ω! Δεν θέλουν!... Δεν μου μένει παρά ν' αυτοκτονήσω... Άχ! Φτωχό μικρούλι.

Μιά κραυγή έβγαине άπό το στόμα του πλήθους. Ο παληάτσος ριχνόταν στο κενό. Η δολιχότερα σφαματούσε άπότομα και ή άτμόσφαιρα του τσίρκου γεμισε τρόμο και φρίκη. Άλλά, ο ένας άπό τους «απατεναίους» του Κουασμόδου, άρπάξε στα πεταχτά τον παληάτσο, άπό το ένα χέρι. Μ' ένα τελευταίο πήδημα, που θά μπορούσε να τ' όνομάσει κανείς και πήδημα θανάτου, ο παληάτσος βρισκόταν όρθιος και με θαυμαστή ταχύτητα, τον έδλεσαν οι κατατρομαγμένοι θεαταί ν' ανεβαίνει, ν' ανεβαίνει και να χάνεται στον τρούλλο, όπου κανείς δεν μπόρεσε να πη πως ανέβηκε, ένω, για τελευταία φορά, άντηρούσε με κρυστάλλινη φωνή το παράπονό του:

— Άχ! Φτωχό μικρούλι! Μιά στιγμή καταπλήξω... Έπειτα το κοινό ξεπούσε σε φρενιτώδη χειροκροτήματα, άνακαλώντας τον κλόουν.

Τότε, οι δυο συνάδελφοί του ηηδόσανε στην πίστα και ο ένας τους προωρούσε γρήγορα και δίνοντας στο

κοινό να καταλάβει πως ήθελε να μιλήσει.

— Λοιπόν, μιιά λέγε, και ζητούμε συγγνώμη, κυρίες και κύριοι. Άλλά ο φίλος μας Κουασμόδος, άδύνατον να βρεθώ. Ήγχε ν' ανταμώση τ' άδέλφια του, τ' άστρα!

Εκείνη τη βραδυά—την τρίτη άπό τις δεκαπέντε κατά την οποία θά παιζόταν άπό το νούμερο—σε ένα θεωρείο καθόνταν τρεις νέοι, καλής κοινωνικής τάξεως και μιιά νέα είκοσι τεσσάρων έως είκοσι πέντε έτών. Φορούσε άπλό μαύρο βελούδινο φόρεμα και άσπρο μαντώ, στολισμένο στο γιακά μ' ένα πελώριο μπουκέτο βιολεττές της Πάρμας, που έσκυβε κάθε τόσο και το μύριζε. Το πρόσωπό της ήταν γλωρό και το φώτιζαν δυο σκούρα μελαγχολικά μάτια.

Όσο έπαίξε ο κλόουν δεν τον άφηνε άπό τα μάτια. Τ' άζηρά και έκφραστικώτατα χαρακτηριστικά της είχαν τη σφραγίδα της άγωνίας και μερικές φορές συνεσπώντο με μιιά παράξενη πίκρα. Όταν έξαφανίστηκε ο Κουασμόδος στον τρούλλο του τσίρκου, ή νέα δεν πήρε μέρος στο γενικό ένθουσιασμό, αλλά έμεινε άφηρημένη.

Τα νούμερα διαδέχονταν το ένα το άλλο αλλά ή καρδιά της Μαρί-Άν ντέ Σομπράι έξακολοθούσε να είναι υπό την εντύπωση που της είχε άφήσει ο Κλόουν. Η θέα του είχε ζυπνήσει άπότομα μέσα της το κρυφό δράμα της ζωής της.

Μικρή, πολύ μικρή άκόμη, είχε παντρευτεί τον ώραιότατο και πλουσιώτατο Ρενέ ντέ Σομπράι. Άλλά δεν γνώρισε κοντά του καμιά εύτυχία. Όλες οι γυναίκες έρωτεύονταν τον ώραίο σύζυγό της και αυτός, όπως οι περισσότεροι που του μιούζαν, άναποκρίνονταν στα αίσθήματα που ένέπνεε κάθε τόσο. Η Μαρί-Άν έμεινε δυστυχισμένη, άπογοητευμένη, πονεμένη, άνίσχυρη μπροστά στο έρωτικό κύμα που παέσσευε το σύζυγό της. Τέλος, έπειτα άπό την ένταση και γεμάτη καταχρήσεις, αυτός πέθανε σε ηλικία τριάντα μόλις χρόνων. Άφησε πίσω του μιιά νεωτάτη χήρα, άξιολάτρευτη, έξυπνη, πλούσια, αλλά άπογοητευμένη με μιιά καρδιά που άνεδείκντο για τον έρωτα, μονάχη, και που έμεινε κατάλειστη σε κάθε αίσθημα που ένέπνεε.

Και ν' άπό τότε ξαφνικά ή νέα γυναίκα έδλεπε μπροστά της μιάν ύπαρξη που είχε στερηθεί σωματικά όσα έκείνη είχε στερήσει αίσθημα

τικά. 'Η Μαρί-Άν υπέφερε που δεν μπορούσε πια ν' αγαπήσει. 'Ο παληάτσος υπέφερε που δεν μπορούσε ούτε ν' ανιχνεύσει τον έρωτα. Ποιά γυναίκα θα έσκυβε ποτέ πάνω από εκείνο το άπαιστο πρόσωπο που δεν ήταν μονάχα μάσκα; Ποιά στόμα θα φιλούσε χωρίς άποστροφή εκείνο το φορτίο στόμα; 'Ολο εκείνο το δράδυ ή Μαρί-Άν ντέ Σουμπράϊ σκεφτόταν την φοιτητή κόλαση μέσα στην όποια φανταζότανε να παραδέρνει ο άκερος παληάτσος.

Ένας παράξενος έρωτας

Τό άλλο δριζύ ξαναπήγε μοναχή στο τσίρκο, καθώς και τις επόμενες ημέρες. Κάτι την τραβούσε κοντά σ' εκείνο το τέρας, που μόνο του κορόιδευε τον έαυτό του μ' ένα τόνιο, μέσα στον όποιο ή νέα γυναίκα έμάντερε έναν κούφο πόνο. Στην αρχή την τραβούσε ένα μυστικό ενδιαφέρον. 'Επειτα, ξαφνικά, κατεφώτισε τ' άβυσσος της υπ'αρχής της κάτι που την ελπίδαζε. 'Εκείνη ή τρυφερή ποδοπατημένη καρδιά έρωτευόταν τον άνδρα που υπέφερε με τον ίδιο με εκείνην πόνο!

Κάθε βράδυ, κρατούσε το ίδιο θεωρείο. Κάθε βράδυ ένα μπουκέτο μενεξέδες εστόλγιζε το γιανιά του πανωφοριού της.

'Αλλά κι ο παληάτσος, τώρα, μόλις έμπαινε στην πίστα, αναζητούσε με το βλέμμα εκείνην την άγνωστη, με το σκυμμένο πάνω από τ' αλουλούδια προσώπακι τη στιγμή που εκείνος άφηγε την αιώρα και έσκαψε. 'Εμάντερε τάχα πως έρχόταν γι' αυτόν;

Ταμπουρωμένος πίσω από τη φοιτητή του μάσκα, δεν μπορούσε ν' αγγίξει χαμογελάση όπως θ' έκανε κάθε φοράς άκροβάτης. Μά ήταν αιώρειτο πάνω από τ' αλουλούδια των θεατών, προς εκείνην άπλωσε ίκετευτικά τ' άδυ του χέρι λέγοντας με την παρουνιακή φωνή του: —'ΑΓ' άγαπώ τ' αλουλούδια!

'Η Μαρί-Άν άκουγε τη φράση αυτή μ' ένα έλαφρό ριγος. Της φαινόταν πως με κανένα τρόπο δεν έπρεπε ν' αλείψει από το θέαμα, γιατί ο Κουασιμόδος θ' άπορούσε ν' ατ' άσχη από την έκπληξη που δεν θ' άτην έβλεπε και ν' άπείρη. 'Η σκέψη αυτή είχε καταντήσει προβληματική γι' άτην Μαρί-Άν... Παράξενος έλιγγμοί ένός πλατωνικού έρωτος που από μέρα σ' έμέρα κορίστες όλοένα και περισσότερα την νέα γυναίκα κι' έκανε νά

πάλουν μέσα της χορδές που είχαν σιγήσει πρό πολλού...

Ο άγνωστος

— Θέλετε πρόγραμμα, κυρία; Μου επιτρέπεται ν' άσ' έδώσω το δικό μου; 'Ενας μελαγχολικός νέος έσκυβε με σεβασμό από το πλάινο θεωρείο και έδινε ένα πρόγραμμα στην Άννα ντέ Σουμπράϊ. 'Η νέα γυναίκα είπε ένα ευγενικό αεύχαριστώ χωρίς ν' ατυτάρη τον νέο και έβριξε μια ματιά στο τυπωμένο χαρτί που της είχε δώσει.

Και τότε είδε ότι ο Κουασιμόδος της δεν έπαιζε σ' άυτήν την παράσταση. 'Εδωσε πίσω το πρόγραμμα και γι' πρώτη φορά σήκωσε τ' άμάτια και κύτταξε τον ύποχρεωτικό γείτονά της. 'Ηταν ένας νέος είκοσι πέντε ως είκοσι έξι έτών, με έκφραση και συμπαθητική φυσιογνωμία.

— Σας εύχαριστώ, κύριε... Δεν είχα φροντίσει ν' άπάρω πρόγραμμα, έπειδή ήξερα καλά το θέαμα... Βλέπω πως ο Κλόουν Κουασιμόδος δεν παίρνει πιά μέρος στις παραστάσεις.

— Πραγματικά. Αύτη είναι ή μόρια των ανθρώπων του τσίρκου. Δεκαπέντε μέρες σ' έμια πόλη, δέκα πέντε σ' έμια άλλη. Φεύγουν, ξαναγυρίζουν, ξαναφεύγουν...

— Θα είναι ώστόσο όμορφη αύτη ή ζωή, που πλουτίζει και άδιάκοπα με καινούργιες έντυπώσεις.

'Ο άγνωστος χαμογέλασε: —Χωρίς άμφιβολία. Μά το ενδιαφέρον της περιορίζεται στην πίστα και στην επιτυχία του νούμερου που έκτελούν οι άνθρωποι αύτοι.

—Γι' ένα συνθηθισμένο καλλιτέχνη, όπως είναι οι περισσότεροι, αυτό το πιστεύω. 'Αλλά μερικοί δίνουν στο παίξιμό τους πολύ άπό τον έαυτό τους. Γνωρίζετε αύτον τον Κλόουν με τ' άστρα; 'Εγώ τον θυμάζω...

—Νά μια μεγάλη κοούβτα γι' ένα άσχημαντο πράγμα. Θαυμάζει κανείς έναν Ρέμπραντ, μια συμφωνία του Μπετόβεν, ένα όραίο ήλιοδασίλεμα. 'Αλλά δεν μπορεί ν' αμείνη με το στόμα άνοιχτό μπρος σ' άλλα επαγγελματικά ατρώα.

—'Εγώ είμαι βεβαία πως ο Κλόουν είναι ειλικρινής. 'Ο,τι κάνει, ό,τι λέγει δείχνει, ν' άπο κομμο της ψυχής του.

— Είπατε βεβαία πως δεν έχει πολύ κοινή ψυχή;

'Η νέα σάπασε δυσάρεστημένη. Σ' αυτό το σημείο, λοιπόν, είχε φθάσει ή υπερήφανη,

ή άνοποτακτη Μαρί-Άν! Νά μήν άνέχεται ν' άβίζουν τη χίμαιρά της; 'Ηταν λοιπόν έρωτευμένη μ' ένα παληάτσος; Τί φοβή! Και γι' ά ν' αμωρήση τον έαυτό της προσπάθησε ν' αφανή ευγενική με κείνον τον άγνωστο που την διεσκέδαζε κάπως.

'Εξακολούθησαν με χαμηλή φωνή τη συζήτηση καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια του θέαματος. 'Ο άγνωστος φαινότανε μνημένος στην έντέλεια σ' ά μυστήρια του τσίρκου.

'Οταν ή νέα βγήκε από το τσίρκο μαζί με τον νέο, άναγνώρισε πως οι δυο ώρες που είχε περάσει κουθενιάζοντας μαζί του την είχαν πλουτίσει μ' ένα σωρό πρωτότυπα και ενδιαφέροντα πράγματα. Πώς λίγες στιγμές άργότερα βρέθηκαν παίρνοντας σ' ένα σοβαρό κέντρο τσάι και κουβεντιάζοντας σ' άν δυο παληοί φίλοι; Δεν ήξερε ούτε ή ίδια ν' άπείρη. 'Οπωσδήποτε ένα πράγμα ήταν βέβαιο γι' άτην Μαρί-Άν, πως της ήταν άδύνατο ν' άφήση άτελείωτη τη συζήτηση γι' άτον άγνωστο της κλόουν. 'Οταν τέλειωσαν ήξεραν, ο άγνωστος πήρε την άδεια ν' άπισκεφθ' στο σπίτι της την κυρία ντέ Σουμπράϊ άν τύχαινε ν' άμθη νέα γι' άτον «Κουασιμόδο και Σία».

Πραγματικά, ο νέος έπήγε και μολονότι δεν είχε μάθει τίποτα νεώτερο, έγινε μ' εύχαριστηση δεκτός. Και πράγμα παράξενο, ή Μαρί-Άν, που ήταν τόσο τυπική στις σχέσεις και στις γνωριμίες της, δεν έφρόντισε ν' άμθη ποιος ήταν άκριβώς εκείνος ο έξυπνος και γλυκός νέος. 'Ο ίδιος της είπα πως τον έλεγε Ρομπέρ 'Αντριάν. Μια μέρα με το γυναικείο της ένστικτο, άνακάλυψε πως ο Ρομπέρ την είχε έρωτευθ'.

Της φάνηκε πως όλα γαλαμίζονταν. 'Οχι γιατί δεν της άρεσε ο Ρομπέρ. 'Απεναντίας αίσθονότανε γι' αύτον ένα ζωηρό αίσθημα συμπαθείας, πρόβλεπε όμως άπό ποιους γεμάτους πόνο δρόμους θ' άπορούσε άν άφηνόταν ν' άπαρασυρθ' άπό τον αίσθημά της.

Μια μέρα, ο Ρομπέρ παρυσιάσθηκε στο σπίτι της Μαρί-Άν με θριαμβευτικό ύφος:

— Είρω τί έχει γίνει ο Κουασιμόδος, της φώναξε. Ντεμπούταρε αύριο το πρωί με τον θιασό του στο μιούζικ-χάλ 'Αυσιόν.

'Η Μαρί-Άν παρ' ά λίγο ν' άποκατάστη από τη συγκίνηση 'Ηταν, λοιπόν, γουαφό της ν' άποφάρη ή ίδια ή ν' άκνή τους άλλους ν' άποφάρουν; 'Η βασανισμένη μάσκα του

κλόουν θ' άτην κατακτούσε και πάλι. Αυτό το έβλεπε, όπως έβλεπε άπό τώρα και μέσα σ' άμάτια του Ρομπέρ τη θλίψη που θ' άτου προξενούσε το σούσιμο των όνείρων του.

— Κράτησα ένα θεωρείο γι' αύριο, είπε. Θα μου επιτρέψετε ν' άς συνοδεύσω; — Ναι, άπάντησε αύτη σιγανά, γυρίζοντας άλλού το πρόσωπο.

Φόρεσε πάλι το ίδιο έλεγνο λευκό πανωφόρι που άγαπούσε και το πελώριο μπουκέτο τους μενεξέδες που θ' άτραβούσε τον Κουασιμόδο πιδό πολύ άπό το πρόσωπό της.

Μια παράξενη συγκίνηση την έπνιγε. Τέλος ή αβύσος σκωθής και ο Κουασιμόδος φάνηκε...

'Η Μαρί-Άν έβριξε πλάι της μια ματιά. 'Ο Ρομπέρ δεν ήταν πιά εκεί. Χωρίς άλλο ζήλησε και προτίμησε ν' άμη παρυσιασθ' στον θρίαμβο των άντιπάλων του. 'Η Μαρί-Άν άπολήθηκε πού τον θυσίαζε μ' ά λίγο έπαψε ν' άτον σκέπτεται άποροφτημένη άπό τη χίμαιρά της.

'Ο κλόουν ριγνόταν τώρα στην αιώρα. Είπε μπροστά της την τρυφερή άσπρη, κόκκινη και μαύρη μάσκα και ξαφνικά άναταράχθηκε.

Χωρίς ν' ά θέλη, άφαιρούσε με τη φαντασία της άπό το πρόσωπό του το άπαιστο βάψιμο. 'Εκείνη τη στιγμή, έκείνο το στόμα τ' άνεγνώριζε! 'Ο κλόουν και ο Ρομπέρ 'Αντριάν ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο!

Είμαι τρελή! σκέφθηκε ή νέα. Σ' έ λίγο θ' άμλήση! και τότε θ' άβελωθώ πως δεν είναι ή ίδια φωνή.

Και βεβαίως πως έ λίγο άπολύτως. 'Οπως βεβαιώθηκε και άπό τ' ά χέρια του, εκείνα τ' ά χέρια που άπλώνονταν με πάθος κατά το μέρος της σ' έμια χειρονομία ύπερίστατης έρωτικής ίκεσίας.

'Οταν στο διάλειμμα, εκείνος ξαναγύρισε ν' αμλήση κοντά της στο θεωρείο, ή νέα γυναίκα δεν έγύρισε το κεφάλι. 'Εβγαλε μόνο άπό το μαντώ της το μπουκέτο με τους μενεξέδες και το έδωσε ψιθυρίζοντας: «'Αφού άγαπώ, τε τόσο τ' αλουλούδια...»

'Αρχισε το καινούργιο νούμερο και σβύσανε τ' ά φώτα. 'Ενας ποδολεύς μονάχα έφώτιζε τη σκηνή. Αύτη τη φορά ή Μαρί-Άν στράφηκε έλαφρά προς το μέρος του Ρομπέρ. Τ' ά πρόσωπά τους έσίμωσαν και γλυκά, τρελλά, αλλάξανε μέσα στο σκοτάδι του θεωρείου, το πρώτο τους έρωτικό φίλι.

ΖΥΓΙΣΤ ΔΕΡΜΙΝΑ-ΦΛΑΝΤΡ.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο

8ον

ΥΠΟ
ΙΟΥΛΙΟΥ
ΜΑΡΥ

Ο ΠΕΤΕΡΣΟΝ κύτταξε σιωπηλός τον έγκληματιαν, κατόπιν είπε:

— 'Εφ' όσον έμπιστεύεσθε

σ' έμένα και στην τιμιότητά μου δεν θ' άς καταγγείλω. Μου είπατε, όμως, πιδό όλίγου γι' άποιο παιδάκι που το έμπιστεύεσθε στην φιλανθρωπία μου. Περί τίνος πρόκειται;

Πράγμα παράξενο! 'Η όλοσυρή φυσιογνωμία του κακούργου πήρε μια γλυκειά έκφραση και μια βαθειά ρυτίδα αβύσσου σ' ά μέτωπό του. Τον συνεκλόνησε ένας άπερίγραπτος πόνος.

— Κύριε, μέσα σ' έ λίγα χρόνια έκανα περιουσία στον 'Αμαζόνιο. Δεν ελογάριασα τη ζωή μου, και πέρασα χιλίους κινδύνους. Συνήντησα κάποια ίθαγενή που μ' άγάπησε και ή όποια με άκολούθησε παντού όπου πήγαινα, γι' ά ν' αγοράσω άλογα και έζωα στην άρχή, και κατόπιν καουτσούκι. 'Η γυναίκα αύτη μου χάρισε ένα κοριτσάκι, κύριε Πέτερσον και πέθανε πάνω στη γέννα. Το κοριτσάκι μου είναι δυο χρονών περίπου...

Στο σημείο αυτό ή φωνή του Βαστιανού πνίγηκε.

— Προτού γεννηθ' το παιδί μου αυτό, ποτέ μου δεν έσκέφθηκα ν' αμετανόησω γι' ά το κακούργημά μου, τόσο που το είχα σχεδόν λησμονήσει. Το παιδί αυτό με άλλαξε όλοτετα. Γι' ά, ό,τι έκανα αύτο έμεινε άθωο, είπα μέσα μου και όμως, άν μια μέρα μάθαινε το έγκλημά μου, αύτο θ' άδάραινε σ' όλη της τη ζωή. Το παιδί μου αύτο το λατρεύω κύριε, το αγαπώ τρελλά. 'Ω, είμαι ένοχος, κύριε, είμαι όμως και πολύ δυστυχισμένος!

— 'Ολα εδώ πληρώνονται, άργά ή γρήγορα.

— Δεν με λυπόσαστε;

— 'Εσάς όχι. Το παιδί σας ναι, μ' όλη μου την καρδιά.

— Τόσο το καλύτερο, τότε μπορεί ν' αδεχθ' άτην πρόταση που ήθελα ν' άς κάνω.

— Λέγετε.

— Καταβαλίνετε πως δεν θέλω το παιδί μου ν' άφρη τ' όνομά μου. Του έδωσα το όνομα Κλοτίλδη, αλλά προτιμώ, κι' αύτο είναι το καλύτερο γι' άτην, ν' άνομείη πως είναι παιδί έμθετο. Δεν θέλω άκόμα ν' άψη κοινά μου. Μια μέρα θ' ά μάθαινε όλα, γιατί έχω τύψεις και με βασανίζουν έφιδλτες, κύριε. 'Ολη τη νύχτα παραμιλώ. Μολονότι το αγαπώ τρελλά, θέλω ν' ά ξανατάξω, ν' άμην το ξαναείδω ποτέ, πια, άκούτε κύριε; Του

παρυσιασθ' άπό σήμερα μια άρκετά μεγάλη περιουσία, γι' ά ν' άμνη ευτυχισμένο, ν' άμη στερηθ' τίποτε, και ν' άμνη άργότερα ν' άμνη κάποιον ν' άμνη ευτυχισμένο. Δεν θέλω, όμως, ν' άμνη ποτέ ποιος ήταν ο πατέρας της.

'Ο Πέτερσον άκουγε με φόβη, με όί κτο τον πατέρα.

— Τελείωσα, κύριε, συνεπλήρωσε αύτός. Πιστεύω ν' ά με καταλάβετε. 'Ηρθα ν' άς φέρω το κοριτσάκι μου και ν' άς παραδώσω όλους τους τίτλους της περιουσίας μου εν' τάξει. Θα φροντίσετε γι' άτην περιουσία αύτη. 'Εχω άπόλυτη έμπιστοσύνη στην έγνωσμένη τιμιότητά σας.

— Και το παιδί;

— Το παιδί, κύριε, είπε με κόπο, θ' ά το στείλετε στη Γαλλία, σ' όποιον θέλετε. 'Είλω ν' ά μεγαλώσει εκεί και ν' άμνη ευτυχισμένο.

'Ενας κόμπος άνέβηκε στο λαιμό του και τ' ά τελευταία λόγια τ' ά πρόφερε με λυγμό, χωρίς ν' άμνη δακρύσουν τ' άμάτια του.

Σάπασε και σ' έ λίγο είπε:

— Μπορεί ν' άμνη αυτό που άναιρεύθηκα;

— Ναι... άφού προηγουμένως έξακριβώσω ότι το παιδί αύτο είναι δικό σας...

— Εύχαριστώ, κύριε, εύχαριστώ!... Και έφυγε με κυρτωμένους τους πλατείς ώμους, άδύνατος, τσακισμένος ο γίγας αύτός, που ήθελε ν' άμνη έλεος και όικτο γι' ά το παιδί του.

Αύτη ήταν ή ιστορία που διάβασε ή Κλοτίλδη στον φάκελλο.

Την ιστορία αύτη την έγραψε ο γέρο Πέτερσον στον Σαβαρό, πατέρα, πιδό τον έγνώριζε άπό χρόνια.

Πολλές επισκολές άντηλλάγησαν μεταξύ τους. Κατόπιν ο Πέτερσον την έφερε ο ίδιος στη Γαλλία, και έπειτα άπό λίγον καιρό ο συμβολαιογράφος την έμπιστεύεταν στους 'Αγγελοδους στο Σαιν Μπενούα.

Και ο Βαστιανός;

Κάθε τόσο, όσα χρόνια έζησε, πήγαινε στο Ρίο άπό τ' ά βάθη των άπεράντων πεδιάδων που ζούσε σ' άν άγριος και ο Πέτερσον του έδινε τ' ά γράμματα που έφθαναν άπ' το Παρίσι και σ' ά όποια ο Σαβαρό άνέφερε γι' άτην κόρη του.

Διάβαζε τ' ά γράμματα αύτα, τ' ά μάθαινε άπ' έξω και τ' ά έπείσθερε με δακρυσμένα μάτια.

Κατόπιν πέθανε καθιστώντας τον Πέτερσον γενικό πληρεξούσιο. 'Ο Πέτερσον πέθανε κι' αύτός και ο γιός του φύλαξε το μυστικό, όπως και ο Γεώργιος Σαβαρό μετ' ά τον θάνατο του πατέρα του.

Τὸ μυστικὸ δοξοδόταν στὰ χέρια ἐντὶ-
μων ἀνθρώπων. Κανένας δὲν θὰ μπορού-
σε νὰ τὸ μάθῃ χωρὶς τὴν ἐπέμβαση τοῦ
μοιραίου, ποὺ ἦταν ἀδύνατο κανένας νὰ
προβλεπῇ.

Σὲ λίγο θὰ δοῦμε πῶς τὸ ἔμαθε ὁ Λα-
φιστόλ.

Τὰ γράμματα ἦσαν πολλὰ καὶ μακρο-
σκελῆ. Πλησίαζε μεσημέρι, ὅταν ἡ Κλο-
τίλδη τελείωσε τὴν ἀνάγνωσή τους. Κλεί-
δωσε τὸν φάκελλο στὸ ἑρμάρειο της.

Ἡ ζωὴ της εἶχε τελειώσει τώρα πιά.
Ἄπ' ἐδῶ κι' ἔμπροσθς θὰ ζοῦσε μέσα σ' ἑ-
να ἀτέλειωτο βασανιστήριο.

Ὡ, ἐὰν ἐπρόκειτο μονάχα γιὰ ἐκείνην!
Βέβαια καὶ τότε θὰ ἦταν φρικτὸς ὁ πό-
νος της. Δὲν θὰ εἶχε ὅμως νὰ συλλογι-
σθῇ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ ἔθιγε ἡ ἀ-
τίμωσις ἡ δικὴ της!

Ὁ Δανιὴλ βλέποντας πῶς ἀργοῦσε νὰ
κατέβῃ, ἤθελε πολλὰς φορές καὶ χτύπησε
ἐλαφρὰ τὴν πόρτα της.

Τέλος ἐκείνη, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά
στὸν καθρέφτη της καὶ διεπίστωσε πῶς
τίποτε πιά δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναδώ-
σῃ τὴ λάμψη τῶν ματιῶν της, τὴ χαρού-
μενη καὶ εὐτυχισμένη ἐκφράση τοῦ προ-
σώπου της, τὴ γαλήνη τοῦ μετώπου της
καὶ τὴ θερμὴ χλωμάδα τῆς ἐπιδερμίδος
της, πῆγε κι' ἀνοίξε.

Ἐπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς τυφλὸς γιὰ
νὰ μὴ διακρίνῃ τὴν καταστροφὴ ποὺ μιὰ
μόνη νύχτα μπόρεσε νὰ ἐπιφέρει. Καὶ ὁ
Δανιὴλ δὲν ἦταν καθόλου τυφλός. Ἀγα-
ποῦσε τὴ γυναῖκα του, ὅπως τὶς πρώτες
μέρες ποὺ τὴν συνήντησε ἐκεῖ κάτω στὸ
λευκὸ σπατάκι στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου.

Βλέποντάς την ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ
συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα τρόμου καὶ
ἐκπλήξεως.

— Θεέ μου, Κλοτίλδη! Τί ἔχεις; Μή-
πως εἶσαι ἀρρωστή; Καὶ χθὲς τὸ βράδυ
δὲν ἦσουν καλά καὶ μᾶς τὸ ἔκρυψες.

Σκέφθηκε νὰ πῇ ὄχι, μὰ δὲν θὰ τὴν ἐ-
πίστευε.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἤμουν λιγάνι ἀδιά-
θετῇ.

— Μὰ τί ἔχεις;

— Λίγο πυρετός... Ὡ, μὴν ἀνησυχεῖς.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν φίλη-
σε τρυφερά.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀρρωστήσης τώ-
ρα ποὺ πρόκειται νὰ παντρευθῶμε τὴν κό-
ρη μας.

— Μὰ ὄχι! Ὅχι, δὲν ἔχω τίποτα, σὲ
βεβαιῶ....

— Ἐσὺ ποὺ σηκώνεσαι πάντα πρωὶ ἰ
Ξέρεις τί ὥρα εἶναι;

Ἡ Κλοτίλδη κούταξε τὸ ρολόγι τοῦ
τοίχου.

— Μεσημέρι κιόλας! Φαίνεται πῶς με
πῆρε ὁ ὕπνος.

Κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μῆτια,
βλέποντας τὴν ἐκπλήξη τοῦ συζύγου της.

Ἐλεγε ψέμματα. Ἐκείνος τὸ κατάλα-
βε, ἀλλὰ εἶχε ἀνησυχήσει τόσο, ὥστε αὐ-
τὴ νὰν σκέφθηκε νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

— Μόνο ἐσένα περιμένουμε.

— Γιατί;

— Μὰ γιὰ τὸ φαγητό. Τί συλλογιζε-
σαι λοιπόν;

— Ἀλήθεια, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ τραπε-
ζιοῦ.

Προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, ἀλλὰ αἰ-
σθάνθηκε πῶς ἂν ἤθελε νὰ θιάσῃ τὸν ἐ-
αυτὸ της γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, δὲν θὰ μπορού-

σε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς, ποὺ ἦ-
σαν ἔτοιμοι νὰ ξεσπάσουν. Ἀκολούθησε
τὸν Δανιὴλ ποὺ σιωποῦσε.

Ὁ Βαλεντίνος γιὰ Σεβεράν καὶ ὁ πα-
τέρας του, ὁ συνταγματάρχης, ἐγεμνί-
σαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι τῶν ντ'
Ἐτφόρ.

Σ' ὅλο τὸ γεῦμα μιλοῦσαν γιὰ τὸν προ-
σεχὴ γάμο τῶν παιδιῶν τους.

Μόνον ἡ Κλοτίλδη σιωποῦσε.

Καὶ ὁ Δανιὴλ παρατηροῦσε τὴν ταραχὴ
της, τὴν παράξενη χλωμάδα της, καὶ τὰ
κουρασμένα χαρακτηριστικά τοῦ προσώ-
που της, ποὺ ξαφνικά μαράθηκαν.

— Τί της συμβαίνει ἀρὰ γε; συλλογι-
ζόταν.

Καὶ ὁ Ζὰν Ζοζέφ κατ' ἐπανάληψιν ῥώ-
τησε τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα πῶς αἰ-
σθάνεται.

Ἐκείνη ἐνοιῶσε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ
καρδιά της, κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἀπηύθυ-
νε τὸν λόγο.

Καὶ ὅμως, τῆς μιλοῦσε μὲ καλωσύνη.
Αὐτὸν ποὺ πάντοτε φοβόταν ἡ Κλοτίλ-
δη. Ὡ, ἂν τὸ μάθαινε!

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη αἰσθάνθηκε πῶς
δὲν εἶχε πιά θέση μέσα στὴν οἰκογένεια
ἐκείνη τῶν δικαστικῶν. Κάθε φορὰ ποὺ
τὸ σκεπτικὸ βλέμμα τοῦ γενικοῦ εἰσαγ-
γελέως βάρινε πάνω της, ἐνοιῶσε ἕνα
ρίγος σ' ὅλο της τὸ σῶμα!

Τί νὰ συλλογίζετο τάχα ἡ δυστυχι-
σμένη γυναῖκα; Ποιὸ ἦταν τὸ σκεδῆ-
μά της;

Δὲν ἦταν ἄλμα καιρὸς γιὰ σχέδια στὸ
τρικυμιό της μυαλό.

Ὡστόσο μέσα στὸ χάος, στὸ πυκνὸ
σκοτάδι τοῦ νοῦ της, ποὺ τὸν πλήγωσαν
οἱ τελευταῖες θανάσιμες ἐκείνης ὥρες, ἐ-
πεκράτει μιὰ ἐμμονὴ ἰδέα: Ἐπρεπε νὰ
κερδίσῃ καιρὸ. Καὶ ὁ μόνος τρόπος γιὰ
νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ἦταν νὰ ἐπιβραδύνῃ
τὸν γάμο τῆς Γιολάνδας.

Ὁ γάμος αὐτὸς εἶχε ὀριστηθῇ γιὰ τὰ τέ-
λη τοῦ Μαΐου. Ὡ, ἂν μπορούσε νὰ τὸν ἀ-
ναβάλῃ π.χ. γιὰ τὸν Ἰούλιο! Θὰ εἶχε
τότε τὸν καιρὸ νὰ συναντήσῃ τὸν Λαφι-
στόλ καὶ ἴσως ἴσως νὰ τὸν μεταπειθῇ!

Ἐνῶ ὁ σύντομος γάμος ἐμοιάζε μὲ μα-
χαίρι θαμμένο σὸ λαμπρὸ της, ποὺ αἰσθα-
νόταν κιόλας τὴν καρδιά του λεπίδα. Ἡ
ἀτίμωσίς της χτυποῦσε ἐπανειλημμένα
τὴν πόρτα τῶν ντ' Ἐτφόρ καὶ ζητοῦσε
νὰ τῆς ἀνοίξουν.

Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, — ἡ
δυστυχισμένη δὲν ἔφαγε σχεδὸν τίποτα—
πῆρε παρήμερα τὸν Δανιὴλ καὶ τὸν Σε-
βεράν.

Τοὺς ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιό της. Ἐ-
κείνοι ἐμείναν ἐκστατικοί.

Μάλιστα ὁ Σεβεράν ἀντέτεινε:

— Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ θὰ κἀνῃ ἄσχημη
ἐντύπωση... ἀφοῦ θὰ εἶναι ἀδικαιολόγη-
τη. Ὁ γάμος ἔχει ἀναγγελθῇ γιὰ τὰ τέλη
Μαΐου. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ ὁποσοδῆ-
ποτε στὴν καθορισμένη προθεσμία.

— Ὁ συνταγματάρχης ἔχει δικη, Κλο-
τίλδη, ἐντὸς ἂν ὑπάρχῃ λόγος σοβα-
ρός...

Ἐκείνη ἀπήντησε μὲ φωνὴ τρεμάμενη:

— Παντρεύτηκα, Δανιὴλ, στὶς 5 Ἰ-
ουλίου. Θὰ ἤθελα καὶ ὁ γάμος τοῦ παι-
διοῦ μου νὰ γίνῃ τὴν ἴδια μέρα... Ὑπῆρ-
ξα τόσο εὐτυχισμένη, εἶμαι ἀκόμα τόσο
εὐτυχισμένη, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν ὁ
γάμος γίνῃ στὴν ἡμερομηνία ποὺ εἶνε
καὶ ὁ δικός μας, θὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία
καὶ στὰ παιδιά μας.

— Διάβολο, διάβολο! εἶπε ὁ συνταγ-
ματάρχης ξύνοντας τὴν μύτη του, ποὺ
τὸν ἐνοχλοῦσε πάντα. Ἀν αὐτὸ τὸ πρῶ-
μα τὸ λέγατε ἐνωρίτερα, ἀγαπητὴ κυρία
... θὰ ἦταν εὐκολο... ἐνῶ τώρα...

Τέλος, ὁ Δανιὴλ καὶ ὁ Σεβεράν συγ-
κατετίθησαν.

Ὅταν οἱ δυὸ νέοι πληροφορήθηκαν
τὴν ἀπόφασή τους αὐτὴ, αἰσθάνθηκαν
ἀρετὴ λύπη. Ὅταν δυὸ ἀρραβωνιασμέ-
νοι ἀγαπιούνται, ἐνὸς μηνὸς παράτασις
τῶν ἀρραβόνων εἶναι κατὰ. Ἀλλὰ τὸ ἦ-
θλε ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιά δὲν μπορού-
σαν νὰ κάνουν διαφορετικά.

Ὅταν ὁ Ζὰν Ζοζέφ τὸ ἔμαθε, πῆρε πα-
ράμεθερα τὴν Κλοτίλδη καὶ ἀφοῦ τὴν κῆ-
ταξε λίγα λεπτὰ στὰ μάτια εἶπε:

— Μίλησε, παιδί μου... Πές μου τὰ
ὅλα... Τί συμβαίνει; τὴν ῥώτησε.

— Τίποτα, εἶπε ἡ νύφη του, τίποτα,
πατέρα, σὰς ὀρκίζομαι.

Κι' ἀπομακρύνθηκε φοβισμένη.

«Δὲν με πιστεύετε;» ψιθύρισε. «Δὲν
με πιστεύετε;... Εἶμαι χαμένη!».

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἀγωνίας
κα ἐκνευρισμοῦ, ἡ Κλοτίλδη ἀπεφάσισε
νὰ πᾶν στὸ Παρίσι καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα στὸν
Σαβαρό.

Ἰσως ὁ συμβολαιογράφος νὰ εὑρίσκει
κάποια διέξοδο στὴν ἀπελπιστικὴ ἐκείνη
κατάστασις. Ἰσως νὰ τῆς εἶδῃ κάποια
συμβουλὴ.

Πάντως θὰ μοιραζόταν τὸν πόνο της,
τοὺς φόβους της, θὰ καταλάβαινε τὴν
ἀπελπίσθια της κι' ἐτοί ἡ δυστυχισμένη
γυναῖκα θὰ εὑρίσκει παρηγοριά.

Ἐφύγε λοιπὸν γιὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴ
πρόσχημα νὰ παραγγεῖλῃ κεντήματα γιὰ
τὴν Γιολάνδα.

Στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα ἔμπαινε
στὸ γραφεῖο τοῦ Σαβαρό. Εἶχε νὰ ἐρθῇ
πολὺν καιρὸ, γι' αὐτὸ ἀσφαλῶς δὲν ἐ-
γνώρισε τὸν Λαφιστόλ. Ἀλλ' ὡς τε συνή-
θιζε νὰ μπαίνῃ ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἦσαν
τὰ διαιρησμάτα τῆς κυρίας Σαβαρό καὶ
σπάνια, πολὺ σπάνια, ἔμπαινε στὸ γρα-
φεῖο τοῦ συμβολαιογράφου.

Τὸ γραφεῖο τοῦ Λαφιστόλ, ὅπου ὁ
πῆγε καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο, ἦταν ξε-
χωριστὸ καὶ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ γρα-
φεῖο τοῦ προϊσταμένου του.

Ὁ Σαβαρό δοξοδόταν στὸ γραφεῖο του
μὲ δυὸ πελάτες, ὅταν ὁ ὑπάλληλος ἀ-
νῆγγελλε τὴν κυρία ντ' Ἐτφόρ.

Σηκώθηκε καὶ ἤθελε σὲ προὔπαντήσῃ
της ἐνῶ οἱ δυὸ ἐπισκέπται ἐφευγαν.

— Πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καλὸ, Κλοτίλδη;
Πιστεύω ὅτι θὰ ἔχομε τὴν εὐτυχία νὰ
σὰς φιλοξενήσωμε ἀπόψε!... Φέρατε μα-
ζί σας τὴν Γιολάνδα καὶ τὸν Δανιὴλ;

Ἐσκόπευε νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐρωτήσεις
του, ὅταν σταμάτησε ξαφνικά. Βλέποντας
τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τῆς δυστυχισμέ-
νης γυναίκας.

Ἡ Κλοτίλδη κάθισε σὲ μιὰ πολυθρό-
να, μὲ τὰ μπράτσια κρεμασμένα καὶ τὸ
κεφάλι γυρτὸ στὸ στήθος της.

— Θεέ μου! τί ἔχετε Κλοτίλδη;

— Ὡ, φίλε μου!... φίλε μου!..

— Πῆτε μου τί σὰς συμβαίνει;

— Εἶμαι χαμένη!...

— Χαμένη; Τί σημαίνει αὐτό;

— Μήπως μᾶς ἀνοίει κανένας;

— Τὸ γραφεῖο μου συγκοινωνεῖ μονάχα

μὲ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα.

— Ἀ! ἔκαμε ἡ Κλοτίλδη μὲ ἀπότομη

Ἀπὸ τὸν μεσαιῶνα

Ἕνας παράξενος ἀπαιχονισμός

Μὲ ἔνδυμα γάμου, πολυτε-
λὲς ἄ, ἄς, καὶ μετὰ ξωτὸ
σχονί

Β ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴν Ἀγγλία,
στὸ 1195. Ὁ εὐγενὴς κόμης τοῦ
Φέρερς, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευ-
ταίους ἀπογόνους τοῦ οἴκου
του, διέπραξε ἕνα ἄγριο ἐγκλημα καὶ
κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἐνῶ ὁ ἀ-
δελφὸς του εἶχε πεθάνει ἐνδόξως,
πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, στὴν Τρίτη
Σταυροφορία, αὐτὸς θὰ ἐσθινε πάνω
στὸ κρεῖωμα τοῦ Μάστερ Ἴμπικα, τοῦ
δημίου....

Ο ΥΣΤΑΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

Ἡ ἀγχόνη εἶχε ἤδη στηθῇ γι' αὐ-
τὸν τὸν σκοπὸ στὸ Τίμπουρν. Οἱ
σέριφ, οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχον-
τες, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ παρα-
στέκωνται στὶς ἐκτελέσεις καὶ νὰ ἐπι-
βλέπων ἂν ὅλα γίνονταν ἐν τάξει,
εἶχαν πάρει θέση σ' ἕνα μπαλκόνι ἀ-
πέναντι στὸ κρεῖωμα. Ὁ λαὸς, γιὰ
νὰ δῇ τὸ μακάβριο θέαμα, συνωθεῖτο
μὲ μανία πρὸς τὸν χώρὸ ποὺ ἦταν προα-
ρισμένος γι' αὐτόν. Ὅσο γιὰ τοὺς
ἐπισήμους, ὑπῆρχε ἰδιαίτερη ἐξέδρα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάθε κατα-
δικασμένος εἰς θάνατον εἶχε τὸ δι-
καίωμα νὰ ἐκφράξῃ τὴν τελευταία του
ἐπιθυμία. Καί, φυσικά, ὅλοι περιέμε-
ναν μὲ μεγάλη ἀγωνία γιὰ ν' ἀκού-
σουν τὴν ὑστατὴ ἐπιθυμία τοῦ κόμη-
τος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν μόνο περίφη-
μος γιὰ τὴν εὐγενική του καταγωγή
καὶ γιὰ τ' ἀμέτρητα πλοῦτά του, ἀλλὰ
καὶ γιὰ τὴν ἐκκεντρικότητά του.

Ὁ κόμης λοιπὸν ζήτησε ὡς τελευ-
ταία του ἐπιθυμία νὰ... ἀνέβῃ στὴν

κίνηση. Ὁ ταμίας σας λέγεται Λαφι-
στόλ;

— Μάλιστα.

— Εἶναι στὸ γραφεῖο του;

— Ὅχι. Τὸν ἔστειλα στὴν Τράπεζα...

Γιατί;

— Ἦρθε νὰ σὰς μιλῶσ γι' αὐτόν.

— Γι' αὐτόν; εἶπε ἐκπληκτὸς ὁ συμ-
βολαιογράφος. Τὸν γνωρίζετε;

— Εἶναι λίγες ἡμέρες ποὺ τὸν γνώρι-
σα. Πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπα; κύριε Σαβαρό,

πῶς εἶμαι χαμένη!...

— Ἀδύνατον! ψιθύρισε. Πῶς τὸ ἔ-
μαθε;

— Ἀγνοῶ, ἀλλὰ τὸ ξέρει. Καὶ στὰ

χέρια του βρίσκονται ὅλα τὰ ἔγγραφα
ποὺ με ἀφορῶν καὶ ποὺ ἀποδεικνύουν
ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή.

Ἐπλησίασε τὸν Σαβαρό καὶ πιάνοντας

τὰ χέρια του, τὸν κούταξε μὲ δακρυμέ-
να μάτια.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὰ σοφίσθῃτε ὅλα

αὐτὰ, δὲν εἶν' ἐτσι;

Ἦσυχάστε! Τί σὰς εἶπε λοιπόν; Τὸ κα-

ἀγχόνη μὲ «ἔνδυμα γάμου», μὲ ἔνδυμα
ἐπίσημο, δηλαδή, καθὼς ἐπίσης καὶ
νὰ τὸν μεταφέρουν στὸν τόπο τῆς ἐκ-
τελέσεως μὲ τὸ πολυτελὲς του λαντώ,
ποὺ τὸ ἔφεραν ἐξ ἡ περιφέρειας ἀλλοῦ.
Ἡ παράκλησις τοῦ εἶνε δεκτὴ. Μὰ
ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ χρυσοστολισμένος
κι' ἀγέροχος, ζήτησε πάλι νὰ δῇ τὸν
σέριφ καὶ πρὸβλεψε μιὰ νέα παράκλη-
ση: ἤθελε νὰ μὴν τὸν ἀπαγχονίσουν
μ' ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιο χονδρὸ σχονί
τοῦ δημίου, ἀλλὰ μὲ ἕνα λεπτὸ μετα-
ξωτὸ σχονί!

Καὶ αὐτὸ εἶνε ἐπίσης.

ΜΕΤΑΞΙ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΦΙ

Ὅταν τὸ πλήθος εἶδε νὰ φθάνῃ ὁ
κατάδικος καταστολισμένος, μὲ τὸ
στήθος γεμάτο χρυσὰ φλουριά καὶ
κοσμήματα, ἐξαγριώθηκε καὶ ἄρχισε
νὰ σπρώχνεται γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ κρε-
ῖωμα ν' ἀρπάξῃ ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρυ-
σάφι. Οἱ χοροφύλακες μὲ μεγάλη δυ-
σκολία κατέβησαν νὰ τὸν προστα-
τεύσουν καὶ ν' ἀφήσουν τὸν δῆμιον
ἐκτέλεσθαι τὸ καθήκον του.

Ἐτοί ὁ κόμης τοῦ Φέρερς πέθανε
εὐχαριστήσιμος. Εἶχε φορέσει τὸ ἔν-
δυμα τοῦ γάμου, εἶχε πάει στὸ κρεῖω-
μα πάνω στὸ πλουσιώτατο λαντώ του
ποὺ τὸ ἔφεραν ἐξ ἡ περιφέρειας ἀλλοῦ
κατεδικάσθη μὲ τὸ χονδρὸ σχονί τοῦ
δημίου, ἀλλὰ μ' ἕνα λεπτότατο μετα-
ξωτὸ σχονί, ὅπως τὸ ἐπέβαλαν τὰ
ἐκλεκτὰ του γούστα.

Εἶναι γνωστὴ ἡ πρόληψις κατὰ τὴν
ὁποία τὸ σχονί ποὺ ἀπαγχονίζει ἕναν
εὐχάριστῇ μέντο ἐτοιμοθάνατο,
εἶναι τυχερὸ. Τὸ πλήθος λοιπὸν ποὺ
παρευρίσθη στὴν ἐκτέλεση ῥίχτηκε
μὲ μανία πρὸς τὸν δῆμιον γιὰ νὰ πά-
ρῃ ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τυ-
χερὸ σχονί. Ὁ δῆμιος μὲ μεγάλη δυ-
σκολία κατέβηκε νὰ σωθῇ καὶ νὰ
σώσῃ καὶ τὸ σχονί, γιὰ νὰ τὸ πούλῃ-
σῃ ἔπειτα μόνος του καὶ νὰ ἐξασφαλί-
σῃ ἕνα σημαντικὸ ποσόν.

Τὸ πλήθος τότε ἐστράφηκε πρὸς τὸ
κρεῖωμα. Ρίχτηκε πάνω σ' αὐτὸ μὲ ἄ-
γριες κραυγές, τὸ ἔσκαψε καὶ πήραν
ὅλοι ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἔξωλο ποὺ ἐπίσης
ἐθεωρεῖτο ὅτι ἔφεραν τύχη.

Τὰ εἶδυμα τῆς
γραφειοκρατίας

Ἡ ΧΑΡΤΟ- ΣΑΚΚΟΥΛΑ

Π ΑΝΕ δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ἡ-
μέρα ποὺ ὁ προϊστάμενός μου κύ-
ριος Κάρλσον στάθηκε ἀπὸ πάνω
μου τὴν ὥρα ποὺ ἔκανα τὴν ἀντι-
γραφή ἑνὸς λογαριασμοῦ καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύριε Νίλσον. Οἱ ἀριθμοὶ σας καὶ
τὸ γράψιμό σας γενικά μοῦ ἀρέσουν πο-
λύ. Ἀν ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε τό-
σο ὥραϊα, θὰ γίνετε μιὰ μέρα ἕνας πολὺ
καλὸς καὶ πολὺ χρήσιμος ὑπάλληλος τοῦ
λογιστηρίου μας.

Τὰ κολακευτικά αὐτὰ λόγια ἀπὸ τὸ
στόμα τοῦ προϊσταμένου τοῦ λογιστηρίου
τῆς Ἑταιρίας «Μπέρν καὶ Σία» στὴν ὁ-

δμως. Δεν πρέπει να υπάρξει ούτε ένα λάθος και όλα ή δουλειά πρέπει να είναι σωστή ζωγραφιά. Μ' έννοησάτε;

— Μάλιστα, κύριε προϊστάμενε, απορρίθκα κατασυντηρημένους από την μεγάλη τιμή που μου έκανε.

Λίγη ώρα αργότερα βρισκόμουν μόνος, με τους λογαριασμούς και με το μόνος, με τους λογαριασμούς και με το τεράστιο χαρτί απλωμένο μπροστά μου. Από την πρώτη στιγμή που άρχισα να μεταφέρω τους έξιθμους επάνω στο χαρτί αυτό, μου κόλλησε μια έμμονη ιδέα. "Ημουν απολύτως βέβαιος πως όταν θα ήταν πιά σχεδόν τελειωμένη ή δουλειά μου και δεν θα μου έμειναν παρά ελάχιστα ακόμη αριθμοί, θα έκανα μια τεράστια μουντζούρα επάνω στο χαρτί που θα έστελνε στον διάβολο και την καλλιγραφία μου και την ζωγραφιά — όπως είχε ελπίσει ο προϊστάμενός μου — και όλα πληρής τις ελπίδες που είχα στηρίξει: έπαινο σ' αυτήν. Πρέπει να ομολογήσω ότι, μια δουλειά που αρχίζει με τέτοιες υποψίες είναι κάθε άλλο παρά ένδοξη-στική. Προσπάθησα μ' όλα ταύτα να μείνω κύριος του εαυτού μου και συνέχισα το έργο της αντίγραφης με πρωτοφανή επιμονή και επιμέλεια. "Όσο συμπληρωνόταν οι στήλες με αριθμούς, τόσο περισσότερο καμάρωνα το πραγματικά ωραίο έργο μου και τόσο περισσότερο καταριόμουν την μουντζούρα που ήμουν βέβαιος πως θα γινόταν στο τέλος. "Όταν σχόλασα το βράδυ από το γραφείο πήρα μαζί μου τους λογαριασμούς και την τεράστια κόλλα στο δωμάτιό μου, κλειδώθηκα μέσα για να μη μ' ένοχληση κανείς — πράγμα που δεν θα συνέβαινε κι' αν δεν κλειδώνω, επειδή δεν γνώριζα κανέναν που μπορούσε να μου κάνει την τιμή να μ' ένοχληση στο δωμάτιό μου — κλειδώνω λοιπόν μέσα και συνέχισα την αντίγραφη ως πέρα από τα μεσάνυχτα. "Όταν σταμάτησα, αποκαμωμένος πιά, για να κοιμηθώ, είχα τελειώσει σχεδόν τα τέσσερα πέμπτα της δουλειάς. Μου έμεινε δηλαδή ένα μικρό μέρος για να συμπληρώσω το έργο μου. Και το μέρος αυτό ήταν το μοιραίο εκείνο μέρος, στο οποίο είχα απόλυτη πεποίθηση ότι, θα γινόταν ή μουντζούρα. Αυτός είναι άσφαλως και ο λόγος για τον οποίο είχα στον ύπνο μου τον τρομερό εφιάλτη της μουντζούρας. "Όνειρεύθηκα ότι είχα γράψει και τον τελευταίο αριθμό και ότι το χαρτί μου ήταν κάτω περισσότερα από ζωγραφιά. "Ήταν αληθινό καλλιτεχνικό αποτέλεσμα. Τό κτύπαζε γεμάτος υπερηφάνεια, όταν ξαφνικά ανέκαμψα ότι έλειπε ένα κόμμα από κάποιον δεκαδικό αριθμό. Καταχαρούμενος που είχα ανακαλύψει την μικρή αυτή παράλειψη που θα μείωνε καταπληκτικά την αξία του έργου μου μπροστά στα μάτια του κυρίου προϊστάμενου, βούτηξα τον κονδυλοφόρο μου στο καλαμάρι και, όπως ήταν μοιραίο, έκανα μια τεράστια μουντζούρα ακριβώς στη μέση του χαρτιού. "Υστερα όνειρεύστηκα και άλλες, και άλλες μουντζούρες και στο τέλος είδα τον προϊστάμενό μου να κρατάει στα χέρια του ένα τεράστιο λογιστικό χαρτί γεμάτο μουντζούρες και να λέει γελώντας:

— "Ίδου ή ζωγραφιά του κυρίου Νίλσον!

Εύρησκα γεμάτος αγωνία, μουσκέμα στον ιδρώτα και αποφάσισα να μην ξα-

νακομηθώ από φόβο μήπως ξαναϊδω το απαίσιο όνειρο. "Ερρίξα λίγο νερό στο πρόσωπό μου για να ξυπνήσω στο σωστό και ξανακάθησα μπροστά στο τραπέζι μου για να συνεχίσω το έργο που θα δεχόταν την μοιραία μουντζούρα.

Όταν ξημέρωσε ήμουν έτοιμος. "Ο λογαριασμός είχε γίνει σωστή ζωγραφιά. Τον κτύπαζε γεμάτος ικανοποίηση όταν ένοιωσα ξαφνικά να παγώνει το αίμα μου. "Από κάποιον δεκαδικό αριθμό έλειπε ένα κόμμα. Βούτηξα τον κονδυλοφόρο μου στο καλαμάρι. Τό χέρι μου έτρεμε, μ' όλα ταύτα πρόσεβα να μην πάει ή μύτη της πέννας μου περισσότερο μελάνι από όσο χρειαζόταν για να γράψω ένα μικρό-μικρό κόμμα. "Ημουν τυχερός. Τό κόμμα γράφτηκε χωρίς να γίνει ή μουντζούρα που θεωρούσα μοιραία. Είχα σωθεί. "Ο λογαριασμός μου ήταν σωστή ζωγραφιά.

Όταν έφθασα το πρωί στο γραφείο συνήντησα πρώτον-πρώτον τον προϊστάμενο του λογιστηρίου.

— "Ε! Πώς πάει ή δουλειά; με ρώτησε.

Τόν κτύπαζε θριαμβευτικά:

— "Ετοιμη. "Από χθες το βράδυ...

— "Αδύνατον! φώναξε ο κ. Κάρλσον.

"Εγώ σ' έδωσα προθεσμία μέχρι αύριο το πρωί επειδή ήθελα να γίνει μια ωραία, καθαρή δουλειά. Ζωγραφιά, σ' ελπα.

Τό χέρι μου έτρεμε καθώς το άπλωσα για να δώσω στον προϊστάμενό μου το χαρτί από το οποίο εξηρτάτο όλο μου μέλλον. Τόν είδα να το ξεδιπλώνει και άντληθήκα ότι τα μάτια του είχαν πάρει την έκφραση άπειραντου θαυμασμού. Δεν συνήλθα παρά μόνον όταν τόν άκουσα να μου λέγει:

— Κύριε Νίλσον. Τά θερμά μου συγχαρητήρια. Είσαυτε φαινόμενον εργατικότητας και αποδόσεως. Θά μιλήσω σήμερα κιόλας στην διεύθυνση για σ' εσάς. Δεν μπορεί ένας τόσο ικανός άνθρωπος να είναι απλώς μαθητευόμενος με είκοσι κορώνες τόν μήνα.

Χάρισ στην θερμή υποστήριξη του προϊσταμένου μου και στην γενναιοδωρία του κ. γενικού διευθυντού έγινα πολύ γρήγορα υπάλληλος με καλό μισθό και τακτικές προαγωγές. "Όταν συμπλήρωσα δέκα χρόνια υπηρεσίας μου έκαναν ένα πλούσιο χρηματικό δώρο και τα 15 χρόνια μου γιορτασθήκαν με ένα γεύμα που παρέθεσε προς τιμήν μου ή διεύθυνσις. "Ο κ. γενικός διευθυντής με προσεφώνησε συγκεντρικά και στο τέλος της προσλαλιάς του είπε:

«Κύριε Νίλσον. "Η εταιρία μας δοήκε στο πρόσωπό σας ένα υπόδειγμα καλού υπαλλήλου. Για να σ' αποδεχθή την ευχαρίστησή της και για να παραδειγματίσει και το άλλο προσωπικό, θα ήθελε να σ' κάνει ένα ωραίο αναμνηστικό δώρο. Μήπως έχετε καμιάν ιδιαίτερη επιθυμία; Τα χρήματα δεν παίζουν κανένα ρόλο στην προκειμένη περίπτωση».

Σηκώθηκα από την θέση μου συγκινημένος και αφού ευχαρίστησα την σεβαστή διεύθυνση για την ευγενική της προσφορά, ζήτησα αντί για κάθε άλλο αναμνηστικό δώρο να μου χαρίσουν το μεγάλο εκείνο λογιστικό χαρτί επάνω στο οποίο είχα γράψει με τόσα καρδιοχτύπια τόν λογαριασμό στον οποίο χρωστούσα την μεγάλη μου καριέρα.

«Δυστυχώς, μου είπε ο κ. γενικός,

αυτό που μάς ζητάτε είναι αδύνατον. Καθώς γνωρίζετε, το χαρτί αυτό ανήκει στο αρχείο της εταιρίας. Και το αρχείο είναι ιερών. Σας υπόσχομαι πάντως να εισηγηθώ την επιθυμία σας στο πρώτο διοικητικό συμβούλιο και να την υποστηρίξω όσο μπορώ. "Ίσως γίνετε μια εξαίρεση για χάρη σας».

Λίγες μέρες αργότερα πληροφορήθηκα ότι το διοικητικό συμβούλιο είχε άσχετη με την υπόθεσή μου επί μίαν ολόκληρη ώρα αλλά ότι στο τέλος άπεφασίσθη ανά έκφραση προς τόν κ. Νίλσον ή λύπη του διοικητικού συμβουλίου διότι λόγοι υπηρεσιακής τάξεως επέβαλλον την μη εκπλήρωσιν της επιθυμίας μου».

Έχουν συμπληρωθή σήμερα δεκαεπτά χρόνια από την ημέρα που έγραφα το περιήρημα αυτό χαρτί.

Χθες το απόγευμα πήρα το τραίνο για να πάω να συγχαρώ τόν πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας μας, που είχε την γιορτή του. "Ηλπίζα να μου δοθή ή ευκαιρία να του μιλήσω και προσωπικώς για το χαρτί μου. Στάθηκα στον έξωσση του τραίνο. "Απέναντί μου στεκόταν ένας εργατικός άνθρωπος. Κρατούσε στα χέρια του μια χαρτοσακούλα μέσα στην οποία βρίσκονταν ψάρια, καθώς κατάλαβα από την μυρουδιά και από τα νερά που έσταζαν πότε-πότε από το μουσκεμένο χαρτί. Δεν σκόπευα να άσχετη με περισσότερα με τόν εργατικό άνθρωπο και με τα ψάρια του, όταν άξαφνα μου φάνηκε ότι θα πάθαινα συγκοπή. "Η χαρτοσακούλα που κρατούσε αυτός ο άνθρωπος στα χέρια του, ήταν φτιαγμένη από ένα μεγάλο λογιστικό χαρτί με άφθονες κόκκινες γραμμές, άλλες χονδρές κι' άλλες λεπτές. Και ανάμεσα σ' αυτές τις γραμμές άνεγνώρισα τα γραμμάτια μου και τους αριθμούς μου. Τά ψαρόνερα που έσταζαν είχαν αναλύσει τα μελάνια. "Η «ζωγραφιά μου», το «καλλιτεχνικό μου άριστούργημα» ήταν γεμάτο βρώμικες μουντζούρες! Έτσι όπως τό είχα όνειρευθώ! Πήδησα από το τραίνο με κίνδυνο να σκοτωθώ, επειδή μου ήταν αδύνατον να βλέπω περισσότερο αυτό το οικότρο θέαμα. "Απεφάσισα να αναβάλω την επίσκεψή μου στον πρόεδρο και όταν γύρισα στο σπίτι μου κάθησα να συντάξω την υποβολή της παρατήρησής μου. Προτίμησα, όμως, να ζητήσω εξήγησεις από τόν αρχειοφύλακα της εταιρίας.

— "Απορώ, κύριε Νίλσον, πώς ένας άνώτερος υπάλληλος σ' αν' έσας, με υπηρεσία 17 ετών δεν γνωρίζει ακόμη αυτές τις μικρολεπτομέρειες. Κάθε πέντε χρόνια κάνουμε μίαν εκκαθάριση του αρχείου και όλα άχρηστα έγγραφα άπάρχουν τα πουλάμε με το κιλό. Τό περιήρημα είναι πώς έμεινε το χαρτί σας τόσα χρόνια στο αρχείο, ώστε να τ' συναντήσετε μόλις τώρα. Κανονικά θα έπρεπε να είχε πουληθώ εδώ και δέκα χρόνια.

— "Άχρηστα έγγραφα, έψέλλισα...

Στην άρχή μουδρε να κλάψω. "Υστερα όμως προτίμησα να συμβιβασθώ με την κατάσταση. Και όταν λίγες ημέρες αργότερα μου είπε ο κ. γενικός ότι θα ξανάφερνε στο συμβούλιο το ζήτημά μου, τού άποκριθήκα:

— Δεν αφήνετε, κύριε Γενική. Δεν άξίζει να παραβούμε τόν κανονισμό της υπηρεσίας για ένα άχρηστο έγγραφο. Καλά είναι εκεί που βρίσκεται τώρα.

ΣΒΕΝ ΝΙΛΣΟΝ

Τά προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στην Γαλλία της εποχής Λουδοβίκου 14ου. "Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος άρρωστος βαρύνει και γέρος, πεθαίνει. "Ο Λουδοβίκος για πρώτη φορά νοιώθει ότι είναι πραγματικά βασιλεύς. Δηλώνει στους ύπουργούς του ότι άναλαμβάνει στο έθνος τόν δόλο της έξουσίας. Στο έργο του αυτό βρίσκει πρόθυμους βοηθούς τόν Κολμπερ, έναν έξυπντατό άνθρωπο, έμπιστο τού καρδινάλιου, και τόν ντ' Άρτανιάν, τόν όποιον έπαναφέρει στα άνάκτορα.

"Ο Κολμπερ τού άποκαλύπτει την ύπαρξη διαφθών καταχραστών τού δημόσιου και τού ζητά την άυστηρή τιμωρία των. "Ο Λουδοβίκος ύπογράφει τα σχετικά διατάγματα. Οι διοικώμενοι είναι όλοι φίλοι τού πανισχύρου ύπουργού τών Οικονομικών Φουκέ, που έχει θησαυρίσει και αυτός. "Ο Φουκέ άποφασίζει να άπαγάγη τούς δυο φίλους του από την φυλακήν. Καταστρώνεται δολίηλορο σχέδιο και την ημέρα τού άπαγχονισμού οι άνθρωποι τού Φουκέ άπάγουν τούς δυο μελλοθανάτους και τούς οδηγούν σε μιά γειτονική ταβέρνα, δθθεν για να τούς κάψουν. "Επεμβαίνει, όμως, ο ντ' Άρτανιάν και ματαιώνει το σχέδιο. Οι δυο καταχραστοί άπαγχονίζονται. "Ο ντ' Άρτανιάν, κατόπιν από τα γεγονότα αυτά, έφυγε για την Βρετανία για να έκτελέσει την άποστολή που τού είχε αναθέσει ο βασιλεύς. "Εκεί άνταμώνεται με κάτι φεράδες και κουβεντιάζει μαζί τούς).

19ον

ΕΝΑΡΑ κοντά στην θάλασσα; Θά ήθελα πολύ να τ' ιδω αυτό, είπε ο κύριος Άνιάν.

— Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Ελάτε μαζί μας. Θά πάμε για ψάρεμα στην νήσο Έντίχ. "Από εκεί φαίνονται θαυμάσια όλες οι λεπτομέρειες της Μπέλ-Ίλ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

— "Ω! Τί ωραία που θα είναι. Ξέρω, όμως, ότι στο κτήμα τού Βώ ύπάρχουν εκατό καμπαναριά;

— "Αδιάφορο. Δεν μπορεί να είναι τόσο όμορφα σαν την Μπέλ-Ίλ. Θέλετε να την έπισκεφθήτε;

— "Επιτρέπεται;

— "Αμα πάρετε άδεια από τόν διοικητή τού νησιού μπορείτε να τ' έπισκεφθήτε.

— Δεν τόν γνωρίζω όμως.

— "Αφού γνωρίζετε τόν κ. Φουκέ; ήθάνε να πητε τ' όνομά σας.

— Δεν είναι τόσο εύκολο. "Εγώ δεν είμαι κανένας εύγενής.

— Δεν έχει σημασία. Την Μπέλ-Ίλ μπορεί να την έπισκεφθώ όποιος θέλει. Φθάνει να μην έχω κακούς σκοπούς.

"Ενα έλαφρό ρίγος διέτρεξε τόν ντ' Άρτανιάν. Προσπάθησε όμως να φανή ψύχραιμος και είπε:

— "Αν δεν φοβόμουν μή με πιάσει ή θάλασσα, θ' άποφάσιζα αυτό τ' ταξίδάκι.

— Μέσα στην δική μας θάλαρα δεν σ' πιάνει θάλασσα, είπε με καμάρι ένας από τούς ψαράδες.

— "Αμα είναι έτσι, τότε πάμε, είπε άποφασιστικά ο ντ' Άρτανιάν. Φθάνει να μ' άφήσουν να μπούμε.

— "Εμάς θά μ' άφήσουν όπωσδήποτε.

— Γιατί;

— Μά, πουλάμε ψάρια στην φρουρά τού νησιού και στους κουρσάρους.

— Ποιους κουρσάρους;

— "Α! Δεν τ' έξερετε; "Ο κ. Φουκέ φτάνει δυο καράβια για να διώξει τούς "Όλλανδούς ή τούς "Αγγλους. Τά πληρώματα τών καραβιών είναι κιόλας έτοιμα.

"Αθωμάσια, συλλογίστηκε ο ντ' Άρτανιάν. "Όσο πάω μαθαίνω και περισσότερα. "Ενα μυστικό τυπογραφείο, πέτρος για μεγάλες οικοδομές, και κουρσάροι. "Αξίζει τόν κόπο να τ' ιδώ κανείς από κοντά ήλ' αυτό».

— Θά φύγουμε κατά τις πεντέμιση, είπε ένας από τούς ψαράδες.

— Θάρω μαζί σας, είπε ο έπιπότης.

Στην ώριμένη ώρα ξεκίνησαν πραγματικά. "Η ψαρόδαρκα ξανοίχτηκε στην παραμένη θάλασσα, αλλά ο ντ' Άρτανιάν δεν φάνηκε να ένοχλήται καθόλου από τ' όννημα. Είχε καθήσει σε μίαν έρηρη και παρακολουθούσε τούς ψαράδες που είχαν πλοίο φάρμα. "Ήταν κατενθουσιασμένοι και τού είπαν πως τούς είχε φέρε γούρι.

"Όταν είχαν φθάσει άρχικά κοντά στην Μπέλ-Ίλ, ο κύριος Άνιάν γύρισε και κτύπαζε τα τεράστια τείχη που την περιτριγυρίζανε.

— Διάβολε, είπε, Καθώς βλέπω είναι για καλά όχυρωμένο τ' όνησί. Δεν φαντάζομαι να πιστεύω κανείς ότι είναι δυνατή μιά άπόδρασις εκεί. Νά! Βλέπω και στρατιώτες.

— Βέβαια. "Υπάρχουν εκεί 1700 άνδρες.

«Σαν να είχε δικήν ο Βασιληάς σου, λογίστηκε ο ντ' Άρτανιάν.

Μιά παλιά γνωριμία

"Όταν αποβιβάσθηκαν, άρχισε ο ντ' Άρτανιάν να παρακολουθώ προσεκτικά όσα γίνονταν γύρω του. Μιά κινητή γέ-

φυρα τούς είχε επιτρέψει να περάσουν στο νησί. Εκεί είδε ξανά τις πέντε μεγάλες μασούνες με τις πέτρες. Καμιά είκοσιπενταριά έργατες είχαν αρχίσει κιόλας τ' όξφόρτωμα και την μεταφορά τούς.

Παντού έπικρατούσε μιά άένανη κίνηση και ο ντ' Άρτανιάν αισθανόταν την επιθυμία να εισχωρήσει παντού, να ιδώ και να μάθω τ' άπαντα. Δεν ήθελε, όμως, και να προδοθή από την περιέργειά του. Για τόν λόγο αυτό προχωρούσε με μικρά βήματα, προσπαθώντας να μην άπομακρύνεται πολύ από τούς ψαράδες και κυτούσε προς όλα τα σημεία με τ' όποιο άδιάφορο ύφος τού κόμμου. "Τό στρατιωτικό του μάτι εισχωρούσε έν τούτοις παντού και δεν μπορούσε να γελασθώ εύκολα.

Δεν χωρούσε ή παραμικρή άμφιβολία. "Επάνω στην Μπέλ-Ίλ γίνονταν μεγάλα όχυρωματικά έργα. Στις δυο άκρες τού λιμανιού ήταν έτοιμες οι βάσεις που θα δεχόνταν τ' κανόνια. "Εκείνο που έκανε ιδιαίτερη έντύπωση στον ντ' Άρτανιάν, ήταν ότι τ' έργα αυτά γίνονταν σύμφωνα με τ' όνο σύστημα όχυρώσεων τού μηχανικού Μανσόν Μαλλέ, που είχε κατασκευάσει όλα τ' όχυρά τών πορτογαλικών άκτών και είχε έρθει τόν τελευταίο καιρό στην Γαλλία. Τό σύστημα τού Μαλλέ παρουσίαζε τ' ό μεγάλο πλεονέκτημα πως άντι να βρίσκονταν τ' όχυρωματικά έργα σε ψηλά σημεία, ήταν χωμένα μέσα στην γή. "Ο ντ' Άρτανιάν είχε άκούσει να γίνεται λόγος για τ' όνο αυτό σύστημα και τώρα που τ' έβλεπε στην έφαρμογή του όμολογούσε ότι ήταν κατά πολύ καλύτερο από τ' άλλα. Οι έργασιες πληθαίναν προς τ' ό τέλος τούς. Μιά όμας από έργατες που είχαν επί κατεφλής κάποιον που φαινόταν σαν να ήταν ο διευθυντής τών έργων, τοποθετούσε τις τελευταίες πέτρες. "Ο ντ' Άρτανιάν πλησίασε την ομάδα αυτή και κυττούσε με ήλίδιο ύφος την δουλειά που γινόταν. Τό πρώτο πράγμα που τού έκανε έντύπωση, ήταν ότι ο έπί κεφαλής τών έργων έμοιαζε περισσότερο με έμπιστο εύγενή παρό με άρχιέργατη. "Αλλά και ή περιβολή του ήταν έντελως έ-

βίβαστη με την δουλειά που έκανε. Μπροστά του, απλωμένο επάνω σε μία μεγάλη πέτρα, ήταν το σχέδιο της κατασκευής. Ο ντ' Αρτανιάν δεν έδωσε παρά την άρνησή του. Ήταν ένας άνθρωπος ψηλός και ρωμαλέος, με φαρδιές πλάτες που μιλούσε σε τόνο αυστηρό και με πολλές χειρονομίες. Την στιγμή αυτή τη παρακολουθούσε έξη εργάτης που προσπαθούσαν ν' ανασηκώσουν μία τεράστια πέτρα για να περάσουν από κάτω της ένα γερό σχοινί και να την κρεμάσουν στο δέντρο. Οι έξη αυτοί εργάτες φαινόταν να καταβάλουν τεράστια προσπάθεια για ν' ανασηκώσουν την πέτρα. Ίδρωναν, ανασταίναν βθειά, ελαττη-μύσαν. Μά η πέτρα, μόλις ανασηκωνόταν μερικά χιλιοστά, ξαναπέφτε στην πρώτη της θέση και χωνόταν ακόμη πιο βαθιά μέσα στο μαλακό χώμα που συσκόταν από κάτω τους.

— Μπράβο! Δύναμις! φώναζε ο άνθρωπος με τους τετράγωνους ώμους. Ντροπή σας. Αν δεν τα καταφέρετε και τώρα θα σας μάθω εγώ πώς σκλώνεται μια τέτοια πέτρα.

Ο ντ' Αρτανιάν θέλησε να γελάσει. «Έχεις γούστο, συλλογίστηκε, να δοκιμάσει αυτός ο άνθρωπος ν' ανασηκώσει μόνος του τον βράχο. Θα άξιζε τον κόπο να το ιδί κανείς αυτό το πείραμα.»

Πριν όμως προβάσει να τελειώσει την σκέψη του, είδε τον άγνωστο να πλησιάζει τους εργάτες, να τους παραμερίζει και ν' απλώνει τα δυο γερά του μπράτσια προς την πέτρα. Σιγά-σιγά, χωρίς να δείξει την παραμικρή προσπάθεια, ανασήκωσε ολυμπιακώς τον βράχο τόσο, όσο χρειαζόταν για να περάσει από κάτω το χονδρό σχοινί.

— Έτσι γίνεται αυτή η δουλειά, φώναζε και άφησε τον βράχο να ξανακαθίσει σιγά-σιγά στο χώμα.

— Διάβολε, φώναζε ο ντ' Αρτανιάν ένθουσιάζοντας. Έβλεπα στοίχημα πώς ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούσε ν' ανασηκώσει αυτόν τον βράχο, ήταν ο Πόρθος.

Την ίδια στιγμή γύρισε ο νέος αυτός Ηρακλής και κύτταξε προς το μέρος του ιππότη.

— Ντ' Αρτανιάν! φώναζε.

— Σστ, έκανε ο ντ' Αρτανιάν.

— Σστ, αποκρίθηκε κι' ο άλλος. Κατάλαβαν άμείσως και οι δύο ότι δεν έπρεπε ν' αλληλοαποκαλυφθούν. Έπεσαν ώστόσο ο ένας στην άγκυλιά του άλλου και γαμψοτάθηκαν εχθρότητα. Τους ήταν αδιάφορο αν θα πρόδιναν την οίλιό τους. Εκείνο που ήθελαν να κρατήσουν μυστικό ήταν τα δύνατά τους.

— Τί διάβολο κάνεις εδώ; ρώτησε ο ντ' Αρτανιάν τον Πόρθο.

— Και σύ τί γυρεύεις εδώ; ρώτησε με την σειρά του ο Πόρθος.

— Γυρεύω ακριβώς εμένα, είπε ο ντ' Αρτανιάν. Σε ζήτησα πρώτα στο Πιερεφρόν.

— Αλήθεια;

— Ναι. Άντι να βρω εμένα όμως βρήκα τον Μουστόν.

— Δεν πιστεύω να σου είπε εκείνος ότι είσαι άδελφός;

— Και γιατί όχι; Νομίζεις πώς δεν μου έχει δοκερήν εμπιστοσύνη;

— Εμπιστοσύνη σου έχει άδελφότη.

Δεν μπορούσε όμως να προδώσει κάτι

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

που δεν το ήξερε ούτε ο ίδιος.

— Τί σημασία έχει; Νομίζεις πώς μπορεί ένας κύριος σαν και σένα να εξαφανιστεί τα ίχνη της διαβάσεώς του; Θα ήταν άστειο αν δεν κατόρθωνα ν' ανακαλύψω τον πιο καλό μου φίλο, όπου δήποτε κι' αν βρισκόταν.

Τα κολακευτικά αυτά λόγια του ντ' Αρτανιάν δεν ήταν αρκετά για να πείσουν τον Πόρθο.

— Είναι αδύνατον ν' ανακάλυψες τα ίχνη μου, είπε, γιατί έφτασα ως εδώ μεταμφιεσμένος.

— Μπα! Μεταμφιεσμένος! Και σε τί περνακάω;

— Σε μωλωνά.

— Νομίζεις λοιπόν στα σοβαρά ότι ξαναεγγενής κύριος σαν και σένα μπορεί να ξεγελάσει τους άλλους περνώντας για μωλωνά;

— Εγώ σε βεβαιώνω πώς γελάστηκαν όλοι. Έπαιξα τον ρόλο μου περίφημα!

— Όχι και τόσο! Απόδειξτε ότι κατόρθωσα να σε αναγνωρίσω.

— Αλήθεια. Σ' αυτό έχεις δίκιο. Για διηγώσου μου πώς τα κατάφερες;

— Απλούστατα. Ο Μουστόν μου είπε πώς έπρόκειτο να συναντήσει τον Άραμι. Ήξερα ότι ο Άραμι βρισκόταν στην Βρετάνη. Έτσι έφτασα κι' εγώ ως το Λά Ρός-Μπερνάρ όπου άκουσα να γίνεται λόγος για τα σπουδαία οχυρωματικά έργα της Μπέλ-ΐλ. Αποφάσισα λοιπόν να τα επισκεφθώ, έτσι είδα ένα γίγαντα που ανασήκωνε ένα βράχο. Έκανα άμείσως την σκέψη: «Μόνο ο Πόρθος θαρρώ ντ' Αρτανιάν, είναι άξιος να κάνει ένα τέτοιο κατόρθωμα». Την συνέχεια την γνωρίζεις. Βρεθήκαμε ο ένας στην άγκυλιά του άλλου.

— Έχεις δίκιο. Έτσι εξηγούνται τα πάντα.

Ο Πόρθος άνοιξε για μίαν ακόμη φορά την άγκυλιά του και έσφιξε τον ντ' Αρτανιάν τόσο δυνατά ώστε του κοίψε την αναπνοή.

— Νομίζω πώς είσαι πιο δυνατός από κάθε άλλη φορά, είπε ο ιππότης.

Μέσα του όμως συλλογίζόταν ότι έπρεπε να προσέξει πολύ, γιατί ο ρόλος που έπρεπε να παίξει ήταν εξαιρετικά δύσκολος. Έπρεπε να ρωτάει διαρκώς, χωρίς να δίνει ο ίδιος καμμιάν απάντηση. Τό σχέδιό του δεν άργησε εν τούτοις να καταστρωθεί.

— Τώρα που σου διηγήθηκα η μάλλον που μάντευσες όλη την αλήθεια, είπε ο ντ' Αρτανιάν, μπορείς να μου εξηγήσεις τί κάνεις εδώ, βουτηγμένος στην λάσπη και στην σκηνή;

— Σπουδάζω τοπογραφία, αποκρίθηκε ο Πόρθος, μη θέλοντας ν' αποκαλύψει τους πραγματικούς σκοπούς της παρουσίας του στην Μπέλ-ΐλ. Δεν μου εξηγείς όμως τί κάνεις και σύ εδώ, ντυμένος με αυτά τα κάθε άλλο παρά εύγενικά ρούχα;

— Γνωρίζεις πολύ καλά ότι δεν είμαι εύγενής. Κατά συνέπεια τα ρούχα που

φορώ είναι έντελως σύμφωνα με την κοινωνική μου θέση.

— Είσαι όμως σωματοφύλαξ!

— Δεν είμαι πιά. Έδωσα την παραίτησή μου.

— Εγκατάλειψες τη υπηρεσία και τον Βασίλη;

— Ακριβώς.

— Και τί είναι αυτό που σε έκανε να πάρεις μία τέτοια απόφαση;

— Δεν ξέρω κι' εγώ καλά-καλά. Ο Βασίλης δεν μου άρεσε. Και ακόμη λιγώτερο μου άρεσε ο Μαζαρίνος.

— Μα ο Μαζαρίνος πέθανε.

— Ναι. Ήταν όμως λίγο άργά. Είχα υποβάλει πιά την παραίτησή μου και είχα γίνει δεκτός. Τότε ακριβώς πήγα στο Πιερεφρόν για να σε συναντήσω και εκεί έμαθα λεπτομέρειες για σένα και για την ζωή σου. Θα ήθελα πολύ να μπορούσα να περάσω δύο εβδομάδες στο ωραίο σου κτήμα.

— Εξέρει ότι το σπίτι μου είναι πάντα για σένα ανοικτό για δύο εβδομάδες, δύο μήνες, για χρόνια, για όλη σου την ζωή. Αλήθεια, μήπως έχεις ανάγκη από χρήματα; Εξέρει πώς είμαι πάντοτε στην διάθεσή σου.

— Όχι. Ευχαριστώ πολύ. Έχω τοποθετήσει τις οικονομίες μου στην Πλανσέ, από τον οποίον παίρνω χρήματα ύποτε χρειαζομαι.

— Οικονομίες; ρώτησε κατάπληκτος ο Πόρθος.

— Γιατί όχι; Δεν μπορούσα να κάνω κι' εγώ οικονομίες, όπως κάθε άλλος άνθρωπος.

— Δεν λέω όχι. Ομολογώ μάλιστα πώς είχα πάντοτε μία τέτοια ύπνοια. Ο Άραμις μάλιστα ήταν έντελως βέβαιος πώς είχες κάποιο μικρό κομψόδεμα. Αλλά τί μπορούν να είναι οι οικονομίες ενός σωματοφύλακα; Όσες κι' αν είναι, θα είναι πάντοτε μικροπράγματα.

— Εί! Βέβαια. Έν συγκρίσει με τα δικά σας εκατομμύρια δεν είναι πολλά. Όπωςδήποτε, είχα 25 χιλιάδες λίβρες στις οποίες πρόσθεσα τον περασμένο μήνα άλλες 200 χιλιάδες.

Ο Πόρθος άνοιξε κατάπληκτος τα μάτια του, σαν να ήθελε να πη: «Πού τα έκλεψες αυτά τα λεπτάν; Αρχαίωθηκε όμως να φωνάξει:

— Διακόσιες χιλιάδες λίβρες;

— Ναι. Μαζί με τις 25 χιλιάδες που είχα και άλλες 20 χιλιάδες που έχω μαζί μου κάνουν 245 χιλιάδες.

— Και πώς την σχημάτισες αυτήν την περιουσία;

— Αυτό θα σου το διηγηθώ αργότερα. Για την ώρα είναι η δική σου σειρά να μου διηγηθείς.

— Μπράβο. Χαίρω πολύ που είμαστε όλοι πιά πλούσιοι. Όσα για την διήγηση που περιμένεις από εμένα, νομίζω πως δεν έχω να σου πω και πολλά πράγματα.

— Εγώ έχω αντίθετη γνώμη. Έν πρώτοις θέλω να σου εξηγήσω πώς τα κατάφερες ο Άραμις να γίνει επίσκοπος της Βάν;

— Αυτό δεν είναι τίποτα, αποκρίθηκε ο Πόρθος. Πολύ γρήγορα θα τον ιδίς ακόμη πιο ψηλά. Τού το έχουν υποσχεθεί.

— Δεν αμφιβάλλω πώς η υπόσχεση

θα προέρχεται από κάποιο πολύ ισχυρό πρόσωπο, είπε ο ντ' Αρτανιάν. Στην Γαλλία δεν έλειψαν ποτέ εκείνοι που ήσαν πιο ισχυροί και από αυτόν τον Βασίλη. Στην καιρό του Λουδοβίκου 13ου ήταν ο Ρισελιέ. Επί της αντιβασιλείας ήταν ο Μαζαρίνος και τώρα είναι ο κύριος...

— Ο κύριος;

— Ο κύριος Φουκέ.

— Διάβολε. Δεν έπρεπε καθόλου έξω, φώναζε ο Πόρθος.

— Όστε ο κ. Φουκέ υποσχέθηκε στον Άραμι να του δώσει ακόμη πιά ψηλό αξίωμα;

Ο Πόρθος κατάλαβε πώς είχε πη κιόλας πάρα πολλά και για τον λόγο αυτό έσπευσε να διορθώσει την κατάσταση λέγοντας:

— Όπως ξέρεις δεν μου άρεσει να ανακατεύομαι στα ζητήματα των άλλων. Όταν συναντήσης τον Άραμι θα σου τα διηγηθώ ο ίδιος.

— Πολύ σωστά, αποκρίθηκε ο ντ' Αρτανιάν μαντεύοντας τις σκέψεις του φίλου του. Διηγώσου μου καλύτερα κάτι για τον εαυτό σου. Είπες πώς σπουδάζεις τοπογραφία και καθώς βλέπω έχεις προχωρήσει κιόλας πολύ στις σπουδές σου.

— Τί έννοεις;

— Έννοώ πώς τα οχυρωματικά έργα που κάνεις είναι αξιοθαύμαστα.

— Έτσι νομίζεις;

— Είμαι βέβαιος πώς είναι αδύνατον να γίνουν απόδοσις στην Μπέλ-ΐλ και ότι η νήσος δεν μπορεί να καταληφθεί παρά μόνον με πολιορκία.

— Την ίδια γνώμη έχω και εγώ.

— Ποιος έκανε αυτήν την θαυμάσια οχύρωση; ρώτησε ο ντ' Αρτανιάν. Δεν αμφιβάλλω πώς ο άνθρωπος αυτός έκανε πολλές μελέτες και κατέληξε στο τελειότερο σύστημα.

— Μην κολακεύετε την μετριοφροσύνη μου, είπε ο Πόρθος.

— Αλήθεια; Σύ είσαι ο δημιουργός αυτού του έργου; Σύ έχεις την εμπνεύση να σχεδιάσεις και να κατασκευάσεις αυτό το υπέροχο οχυρωματικό σύστημα;

— Τα παραλές...

— Πόρθος. Ομολογώ ότι πρέπει να υποκληθώ μπροστά σου. Δεν το πίστευα ποτέ πώς κρυβόταν μέσα σου ένα τέτοιο τεχνικό δαιμόνιο. Έλπίζω πως θα έχης την καλωσύνη να μου δείξης λεπτομερώς τα έργα σου.

— Δεν υπάρχει τίποτα το εύκολωτερο. Ίδου το σχέδιό μου.

Ο ντ' Αρτανιάν πλησίασε την μεγάλη πέτρα επάνω στην οποία ήταν απλωμένο το σχέδιο και διάβασε τις διάφορες τεχνικές οδηγίες που ήταν γραμμένες εκεί με τον γραφικό χαρακτήρα του Πόρθου.

— Διάβολε, είπε. Μα αυτό είναι ένα ολοκληρωμένο επιστημονικό σύστημα. Εκείνο που δεν καταλαβαίνω είναι για ποιό λόγο γράφεις από κάτω όλες αυτές τις εξηγήσεις, μια και είσαι σύ ο ίδιος ο εκτελεστής του σχεδίου.

— Μη ξεχνάς ότι είμαστε όλοι θνητοί.

— Αυτό είναι σωστό, αποκρίθηκε ο ντ' Αρτανιάν. Έτσιμαζόταν ν' άφηση το σχέδιο από τα χέρια του, όταν διέκρινε ότι κάτω από τα γράμματα του ντ' Αρτανιάν ή-

ταν γραμμένα πριν άλλα γράμματα που, μ' όλο που τα είχαν σβύσει με μία γομαλάστιχα, εξακολουθούσαν να διακρίνονταν πού και πού. Ήταν κάτι γράμματα λεπτά που θύμιζαν μάλλον γυναικείο χαρακτήρα.

— Πιστεύω πως τώρα έμαθες ότι σ' ενδιαφέρει, είπε ο Πόρθος και ξεκίνησε σιγά-σιγά.

— Αν θέλεις μπορείς να μου είπης κάτι ακόμη.

— Λέγε. Μπορώ να σου πω 8, τι θέλεις. Είμαι απόλυτος κύριος εδώ μέσα.

— Ποιος είναι αυτός ο κύριος που περιφέρεται, έχει κάτω, πίσω από τους στρατιώτες, ακολουθούμενος από ένα υπηρέτη;

— Είναι ο κ. Ζετάρ.

— Δηλαδή;

— Είναι ο αρχιτέκτων του σπιτιού.

— Ποιανού σπιτιού;

— Διάβολε. Ποιανού άλλου παρά του σπιτιού του κ. Φουκέ; Δεν το ξέρεις πώς ολόκληρη η Μπέλ-ΐλ...

— Όστε και σύ, είσαι στην υπηρεσία του κ. Φουκέ; Τότε όμως τί χρειάζεται ο αρχιτέκτων αφού όλα τα σχέδια είναι δικά σου;

Ο Πόρθος φάνηκε για μία στιγμή να έρχεται σε δύσκολη θέση. Γρήγορα, όμως έρριξε την απάντηση και είπε:

Στα οχυρωματικά έργα δεν ανακατεύεται καθόλου αυτός ο κύριος. Αυτά είναι αποκλειστικά δική μου δουλειά.

Ο ντ' Αρτανιάν ήταν σχεδόν βέβαιος πιά ότι τα οχυρώματα δεν ήταν έργο του Πόρθου. Δεν είπε όμως τίποτα άλλο γι' αυτό το ζήτημα, παρά ρώτησε:

— Και αυτός ο κύριος που είναι κοντά στον αρχιτέκτονα, ποιος είναι;

— Αυτός είναι κάποιος ποιητής που τον λένε Ζυονέ, Ζυονέ ή κάτι παρόμοιο.

— Όστε δεν του φάνουν του κ. Φουκέ οι ποιητές που μαζεύει γύρω του στο Παρίσι; Στέλνει κι' εδω;

— Α! Μα αυτός δεν έχει έρθει εδώ ως ποιητής. Εκτελεί χρέη τυπογράφου. Τώρα θαμάει μάλιστα πώς πρέπει να του κάνω κάποια παρατήρηση.

Έκανε νόημα στον Ζυονέ να πλησιάσει και άρχισε να του λέει:

— Κύριε. Το τυπογραφείο σας χάλασε όλη νύχτα τον κόσμο και δεν με άφησε να κλείσω μάτι.

— Κύριε...

— Αν δεν κάνω λάθος, για την ώρα δεν έχετε να τυπώσετε τίποτα. Τί διάβολο κάνετε όλη νύχτα;

— Τύπωνα ένα από τα ελαφρά έργα μου.

— Σας παρακαλώ να μη ξανασυμβεί αυτό; Με ακούσατε; Πηγαίνετε. Για πρώτη φορά σ' το συγχάρω.

Ο ποιητής απομακρύνθηκε τρέμοντας και ο Πόρθος είπε στον φίλο του:

— Τώρα που βλέπεις αυτόν τον άνδρα στο σπίτι σου, πάμε να φάμε.

— Ναι, πάμε είπε κι' ο ντ' Αρτανιάν.

— Με την διαφορά ότι πρέπει να διασθούμε κάπως, επειδή σε δυο ώρες πρέπει να φύγω.

— Θα φύγεις; Και για πο;

— Για την Βάν. Θα γυρίσω εν τούτοις αύριο. Αν θέλεις μπορείς να μείνεις εδώ. Ο μάγειρός μου κάνει θαυμάσια φαγητά.

Τὰ κατορδύματα της Κόνα Προφυρίας

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

κοιλότη το πουλάκι μου!

Κύτταξε τον τέντζερη:

— Είναι πιά καλός, είπε και κατέβασε τη μουσταλευριά απ' τη φωτιά.

— Έχεις κανέλλα και καρύδια κοπανισμένα;

— Απ' ούλα!

— Απλώσε τα πιάτα και άρχισε να σερβίρει.

— Πρώτα το πιάτο το δικό σας, είπε. Καθώς έπιασε με την κουτάλα το μούστο και τον έρριξε στο πιάτο, έδωσε μια φωνή:

— Καλέ τί είν' αυτά;!!

Τα παπουτσάκια που λέρωσε το μωρό τα είχε ρίξει η Λουλούκα μέσα στη μουσταλευριά!

— Εγώ τάρριφα, είπε η μικρή, για να τα κάνω μπουγάδα!

Η Προφυρία έγινε σαν κοκκινογουλί.

— Άχου! Μου λέρωσες τη μουσταλευριά, αθεόφοδη! Μωρέ σπληνιάτικο, τ' ήταν αυτό που μου κατάφερες; Τα χέρια σου να κοπούνε από τη ρίξα!

Η Πανδώρα θύμωσε.

— Μη την καταρίσεις κι' είναι παιδί κι' αυτή. Ντροπή να κάνης έτσι για λίγο μούστο!

Τότες πιά η Προφυρία λύσσαξε:

— Έξω μωρή ντουζνιμπάνα, γρουσουζά, που το μάτι σου το νηστικό ήπες απάνω στο ξένο πρῶμα! Άκούε, καλέ, να μάς μουρναρέψη η ψειρού ή εγγονή σου! Οέω! Ηφαθήκες με τη μουσταλευριά ώσπου μου τηνε λέρωσες, γλυτσού!

ΣΤΑΒΙΟΣ

— Έχω να προτείνω κάτι καλύτερο, είπε ο ντ' Αρτανιάν. Δεν αμφιβάλλω καθόλου ότι πηγαίνεις στην Βάν για να συναντήσεις τον Άραμι τον οποίον θέλω να ιδω κι' εγώ. Θα έρθω λοιπόν μαζί σου.

— Δεν είναι άσχημη η ιδέα.

— Και πόσες ώρες κάνεις από εδώ ως την Βάν;

— Έξη ώρες. Τρεις ώρες θάλασσα, ως την Σαρζώ και από εκεί άλλες τρεις ώρες διά ξηράς, ως την Βάν.

— Κάνεις τακτικά αυτό το ταξίδι;

— Μία φορά την εβδομάδα, αποκρίθηκε ο Πόρθος τυλίγοντας το σχέδιο και κρύβοντάς το στον κόρφο του.

Ο Άραμις

Σ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού, από την Μπέλ-ΐλ ως την Σαρζώ και από εκεί ως την Βάν, που τους έφεραν δύο διαλεχτά άλογα του επισκόπου, ο ντ' Αρτανιάν δεν έκανε άλλο παρά να παρατηρήσει και να συγκεντρώσει πληροφορίες και έντοπώσεις. Καθώς κατάλαβε από τις συνομιλίες που είχε με τον Πόρθο, ο φίλος του δεν είχε και πολλήν ιδέα του τί γινόταν γύρω του. Τα άλογά τους διασχίζαν γοργά-γοργά τις πεδιάδες της Βρετάνης και σε λίγο αντίκρισαν από μακριά την Βάν.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Αί πολεμικαί έφευρέσεις

Τὰ ΣΤΟΥΚΑΣ

Πώς κατεσκευάσθησαν
Πώς λειτουργούν

ΜΙΑ από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις του σημερινού πολέμου υπήρξε η εμφάνιση των Στούκας, δηλαδή των αεροπλάνων καθέτου εφορμήσεως τύπου «Γιούγκερς 87». Οι Άγγλοι — γάλλοι, κατά τις μεγάλες μάχες της Φλάνδρας και των Αρδενών, δεν ήδυνήθησαν να αντιπαρατάξουν άμέσως παρόμοια αεροπλάνα, και συντόμως επήλθεν η κατάρρευσις του γαλλικού μετώπου, εις την οποίαν όχι όλίγον συνετέλεσεν ή έλλειψις αυτή.

Σήμερον ή Άγγλία καταβάλλει μεγάλας προσπάθειας όπως αποκτήσῃ και αυτή αεροπλάνα καθέτου εφορμήσεως.

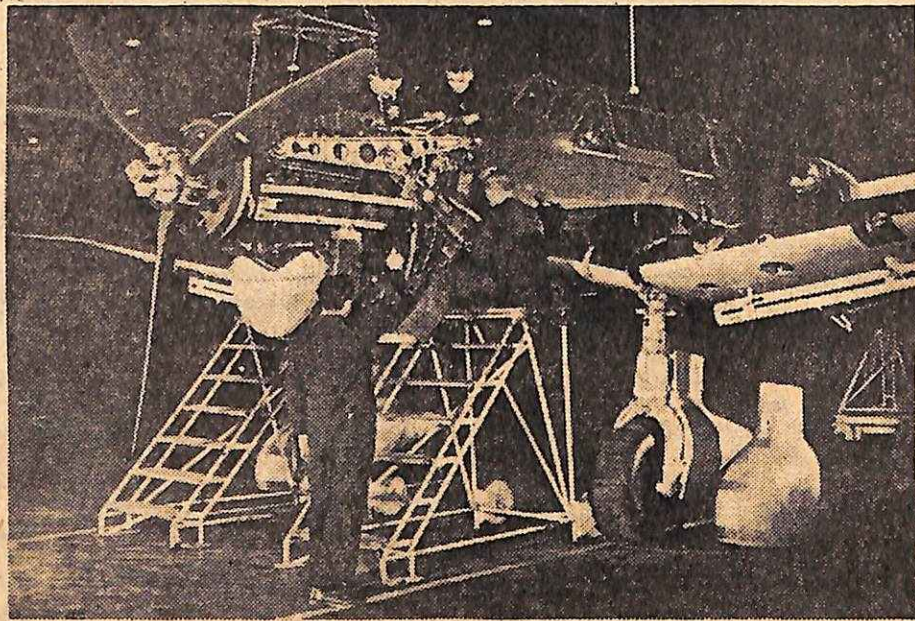
Τί είναι, όμως, τὰ αεροπλάνα αυτά; Ο Άμερικανός δημοσιογράφος Γκρόβερ Μπουίν επέτυχε να του χορηγηθῇ άδεια επισκέψεως των εργοστασίων «Γιούγκερς» όπου παρακολούθησε την συγχρομένην έντατινήν κατασκευήν των Στούκας.

Ίδου πώς περιγράφει την έν λόγω έπισκεψήν του ο Άμερικανός δημοσιογράφος :

«Υπό της διεύθυνσεως του εργοστασίου ετέθη άμέσως εις την διάθεσίν μου ένας εκ των πρώτων μηχανικών των «Γιούγκερς», ο οποίος και ανέλαβε να με κατατοπίσῃ επί του τρόπου κατασκευής και πτήσεως των φοβερών αυτών κολοσσών του άέρος. Βεβαίως δεν μου απέκάλυψε ώρισμένες τεχνικὰς λεπτομερείας, αἱ οποίαι, ως είναι φυσικόν, παραμένουν μυστικάι. Όπως μου είπε όμως ο συνοδός μου, τὰ πρώτα πειράματα πρὸς κατα-

σκευήν βομβαρδιστικῶν αεροπλάνων καθέτου εφορμήσεως ἐγένοντο ἤδη τῷ 1928 ὑπὸ των ἐργοστασίων «Γιούγκερς».

» Η λύσις του προβλήματος πού πα-

Πώς τοποθετείται, ένας κινητήρ 1200 ἵππων ἐπὶ ἐνὸς Στούκα.

ρουσίαζαν δεν ἦτο καθόλου εύκολος, μου λέγει ο Γερμανός μηχανικός. Έπρεπε πρώτον να έξευρεθῇ τρόπος ώστε την ώρα πού τὸ αεροπλάνον επέτα όριζοντίως

πρὸς τὰ εμπρός, να δύναται να αλλάξῃ άστραπιαίως κατεύθυνσιν όταν θα έφθανε άνωθεν τὸ στόχου του και να εφορμῇ καθέτως κατ' αὐτοῦ. Έπρεπε συγχρόνως να έξευρεθῇ τρόπος τοῦ ἐγκαίρου σταματήματος τῆς κατακόρυφου καθόδου και, ἐκτὸς τούτου, έπρεπε να έξετασθῇ εάν και κατά πόσον ἦτο δυνατόν ένας άνθρωπος ν' άνθῆξῃ εις την ισχυροτάτην πίεσιν τοῦ άέρος. Έπρεπε ακόμη να έξευρεθούν τὰ κατάλληλα υλικά και οι κινητήρες πού θα ἦσαν εις θέσιν να λειτουργήσουν κανονικῶς κατά την ἱλιγγιώδη κάθетен εφορμήσιν. Αὐτὰ και πολλά άλλα ζητήματα παρίστατο ανάγκη να λυθούν μέχρις ότου κατορθωθῇ να κατασκευασθῇ τὸ πρώτον πρακτικῶς χρησιμο-

ποιήσιμον αεροπλάνον τοῦ τύπου αὐτοῦ. » Κατόπιν αναριθμήτων και ἐπιμόνων πειραμάτων κατορθώθη να εύρεθῇ ή καλύτερα λύσις. Ἀπὸ τὸ Στούκα απαιτεῖται κυρίως άφ' ἐνὸς μὲν μιὰ μεγάλη ταχύτης εφορμήσεως, και τοῦτο διὰ νὰ διαφύγῃ τὰ ἐχθρικά βλήματα, άφ' ἑτέρου δὲ ή ἐγκαιρος άνακοπή τῆς ἱλιγγιώδους καθέτου πτήσεως και ή ἐπαναφορὰ τοῦ αεροπλάνου εις την όριζοντίαν θέσιν. Ἡ λύσις τοῦ τελευταίου τούτου ζητήματος παρουσίασε τὰς μεγαλύτερας δυσκολίας, ἐπραγματοποιήθη δὲ διὰ τοῦ εφοδιασμοῦ τοῦ Στούκα με ἐιδικὸν μηχανήμα δημιουργίας προσθέτου αντίστασεως οὕτως ώστε όταν τὸ αεροπλάνον πλησιάσῃ εις ώρισμένην απόστασιν ἀπὸ τοῦ στόχου του, ή ταχύτης εφορμήσεως να ἔχῃ ἐλαττωθῇ σημαντικῶς. Τοῦτο ἐξηγεῖ και τὸ περίεργον σχήμα των πτερύγων των Στούκας.

» Ένα σπουδαῖον πλεονέκτημα των Στούκας είναι τὸ ότι δυσκοιλάται ἡμποροῦν να παταρριφθοῦν κατά την στιγμήν τῆς εφορμήσεως ὑπὸ άντιαεροπορικῶν όβίδων. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατά τὰς οποίας τὰ Στούκας διάτρητα σχεδόν ἀπὸ τὰ ἐχθρικά βλήματα, ἐπέστρεψαν και πάλιν σφας εις τὰς βάσεις των.

Στὸ περιδῶριό τῆς ἱστορίας

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟ πειρατικό πλοίο διέσχισε ἡμερα τὰ νερά τῆς Ἰαμαϊκῆς θαλάσσης, ἐνῶ κάποια ταραχὴ σημειωνόταν ἀνάμεσα ἐπὶ πλήρωμα πού ἀγρυπνοῦσε. Οἱ πειραταὶ δὲν μιλοῦσαν ῥωρα γιὰ εφορμήσῃ σὲ ἄλλο πλοίο, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μονομαχία. Ἡ γῆ ἀρχισε νὰ διακρίνεται ἀπὸ μακριά. Καὶ ἡ μονομαχία θὰ γινόταν στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ ἐρημόνησου πού ἤδη διαγραφότανε στὸν ορίζοντα. Πάνω στὸ πειρατικό πλοίο πού τὸ κυβερνοῦσε ὁ Τζὼν Ράσκαμ, κάποιο ἐρωτικό δῶμα ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ ἕνα παράξενο τέλος. Μὰ τί εἶχε συμβῇ τάχα;

Ἡ ἀρχὴ ἐνὸς δράματος

Ένα θράδυ, ἕνας νέος πειρατής, πάνω στὴ γέφυρα, μονάχος και θλιμμένος, κύτταζε μέσα στὸ σκοτάδι, λές και περίμενε μὲς ἀπ' αὐτὸ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ κάποια ὄψασις. Σὲ λιγάκι θ' ἀράζαν στὸ νησάκι τῆς Θείας Προνοίας. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, κατὰ τὸ 1700, οἱ Ἀμερικανοὶ και οἱ Ἰσπανοὶ διεδικιοῦσαν ἀμειλικτα τὴν γῆ τῆς Ἀμερικῆς, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐξωπλισμένα πειρατικά πολυμοῦσαν τὰ ἰσπανικά πλοία, περισσότερο γιὰ τὴ λεῖα και κατὰ δεύτερο λόγο γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ κυβερνήτου Ροῦντες Ρότζερς. Αὐτὸς εἶχε ἐμπιστευθῇ και στὸν πλοίαρχο Ράσκαμ ἕνα πλοίο και τὸν ἐφοδίασε μ' ἕνα ἔγγραφο με τὸ ὁποῖο τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ ἐπιτίθεται και νὰ ἐξολοθρεύῃ ὅλα τὰ πλοία πού δὲν θὰ ἔφεραν φιλικὴ σημαία.

Ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες πού αποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα τοῦ Ράσκαμ διεκρίνετο γιὰ τὸ θάρρος του ἕνας νέος με γυναικειό πρόσωπο, πού δὲν ἔλιγε ποτε νὰ λάβῃ μέρος στα ὅργια πού ἀκολουθοῦσαν ἔπειτα ἀπὸ τὴς σφαγῆς, τὴς πυρπολήσεως και τῆς φρίκης καὶ ἀρπαγῆς ξένου πλοίου. Κι' ἐκεῖνο τὸ θράδυ, ὁ νέος, μόνος και σκεπτικὸς ἀπέφυγε τῶν συντρόφων του. Ἐαφνικά, μιὰ φωνὴ γλυκεῖα σὰν γάδι, τὸν ἔκανε ν' ἀνασκηοτήσῃ. Στὸ πλοίο ὑπῆρχε κι' ἄλλος ἕνας νέος πειρατής, ὁχι λιγώτερο γενναῖος ἀπὸ

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ
τῶν πειρατῶν

αὐτὸν και πού ἐθεωρεῖτο πὺς ἦταν προστατευμένος τοῦ πλοίαρχου. Μὰ ἡ φωνὴ πού μιλοῦσε τώρα στὸ νέο, ἦταν πάρα πολὺ γλυκεῖα.

— Ὁραῖο ἄνθρωπο παλληκάρι, — ἔλεγε — τί δυνερεύεσαι; πλούτη ἢ φιλία;

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; ἀπάντησε ὁ πρῶτος ἐκπληκτός και θυμωμένος πού τὸν ἐνόηλοῦσαν στὴν ἡσυχία του.

— Θὰ σοῦ πῶ κάτι πού θὰ τὸ κλείσῃ μέσα στὴν καρδιά σου, σὰν μέσα σὲ τάφο. Εἶμαι γυναίκα.

Ὁ ἄλλος, ταραγμένος, δὲν ὀρῆκε λέξεις γιὰ νὰ μιλήσῃ. Ἐπειτα συνῆλθε κάπως και φώναξε:

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τοὺς κανόνες τῆς πειρατείας; Δὲν ξέρεις πὺς καμμιά γυναίκα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζῇ ἀνάμεσα στοὺς πειρατές. Ὁ πλοίαρχος...

— Ἀκουσε! Λέγομαι Ἄννα Μποναί. Ἐγὼ γεννηθῆ στὴν Ἱρλανδία, μὰ στὴν Καρολίνα ἄφησα τὸν ἄνδρα μου γιὰ ν' ἀκολουθήσω τὸν Ράσκαμ πού τὸν ἀγάπησα τρελλά. Μὰ τώρα ὁ Ράσκαμ δὲν με ἐλκυει πιά... Κανένας στὸ πλοίο δὲν φαντάσθηκε ποτε πὺς εἶμαι...

— Ἐγὼ ὅμως ἤξερα τὴν ἱστορία σου, Ἄννα. Σὲ ἔχω δὴ μικροῦλα πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου — ἀπάντησε με γλυκά ὁ νέος. Στὴν ἀρχή, ἐθαύμασα τὸ θάρρος σου στὴ μάχη, μὴ ἔχροντας πὺς εἶσαι ἐσύ. Οὔτε σὺ με γνωρίζεις. Ἀλλὰ... Ἀλλὰ... μυστικὴ γιὰ μυστικὸ! Μάθε πὺς κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Μαρία Ρέντ. Πέρασα περιπέτειες μεγαλύτερες ἀπὸ σένα. Ἀγάπησα ἕναν ἄνδρα με τὸν ὁποῖο ἔζησα γιὰ λίγον καιρὸ εὐτυχισμένη. Ἐκεῖνος ὅμως πέθανε και τότε ἐγὼ γίναμ πειρατὴς...

Ἐτσι ἀκριβῶς ἀρχισε τὸ δῶμα.

Θέλεις νὰ σὲ κρεμάσω;

Ὁ πλοίαρχος Ράσκαμ εἶχε

προσέξει τὴ συμπάθεια τῆς γυναίκας του γιὰ τὸν νέο πειρατὴ. Εἶχε προσέξει, ἐπίσης ὅτι σὲ μιὰν ἐπίθεση, αὐτὸς υπεράσπισε τὴν γυναίκα του με τὸ σῶμα του γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ ἕνα φοινικό μαχαίρι.

Ένα θράδυ λοιπὸν, πῆρε τὸν νέο ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν παρέσυρε στὴν χαμπίνα του και τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ σὲ κρεμάσω ἢ νὰ σὲ πετάξω νὰ σὲ φάνε τὰ ψάρια;

— Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, καπετάνιε! Μὴ μὲ παρεξηγῇς! Δὲν ἔχω κακὸ σκοπό. Εἶμαι κι' ἐγὼ γυναίκα. Ὀνομάζομαι Μαρία Ρέντ... Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε τίποτα γι' αὐτὸ. Οὔτε παρεξήσα ταὺς νόμους τῆς πειρατείας, τὴ στιγμή πού ἐπάνω στὸ πλοίο ὑπάρχει ἐν γνώσει σας και μιὰ ἄλλη γυναίκα!

Ὁ Ράσκαμ ἐσώπασε γιὰ λίγες στιγμές. Γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν Ἄννα κοντὰ του ἔπρεπε νὰ ἀνεχθῇ τὴν Μαρία. Ἀλλοιῶς, ἐκείνη δὲν θὰ παρέλειπε νὰ προδώσῃ τὴν παρουσία τῆς ἀγαπημένης του. Ἐκράτησε λοιπὸν τὸ μυστικὸ και δὲν τὴν ἐνώχλησε πιά. Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν τὰ εἶχε πῇ ὅλα, οὔτε στὴν Ἄννα, οὔτε στὸν πλοίαρχο. Δὲν εἶχε πῇ οὔτε μὲσα στοὺς πειρατές εἶχε συναντήσει ἕναν νέο πού τὸν εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, λησμονώντας τὴ χρεῖα της.

Στὸ μεταξύ ὅμως τὸ μυστικὸ των δύο γυναικῶν στὸ πλοίο, δὲν ἔμεινε... μυστικὸ. Κάτι ἀρχισαν νὰ υποπτεύωνται. Καὶ μιὰ μέρα, ἕνας πειρατὴς περισσότερο σκαῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ θεσθαιωθῇ, ἀρπαξε τὴν Μαρία και τὴν ἔσφιξε με δύναμη. Ἡ Μαρία, με ἐτοιμότητα, ἐρράπισε τὸν πειρατὴ και τὸν ἔριξε κάτω. Ἐπειτα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν προσβολή, πῆγε και ἀναφέρθηκε στὸν πλοίαρχο.

— Καπετάν Ράσκαμ, εἶπε, με προσέβαλαν, ἀλλὰ ἐσεῖς μόνος γνωρίζεις ποῖα εἶμαι και γνωρίζεις πὺς ξέρω νὰ

πολεμῶ. Μόλις μπορέσω νὰ εἴσωμε τὴν ἀγκυρά, θὰ μονομαχήσω. Ζητῶ ἱκανοποίησι!

Κι' ἕνα θράδυ, ἐνῶ τὸ πλοίο πλησίαζε με οὐρὸ ἄνεμο στὴν στεριά, ἡ Μαρία συλλογιζόταν τὴν παράξενη περιπέτεια τῆς ζωῆς της. Τὴν ἐπομένη, τὸ πειρατικὸ θὰ ἐρριχνε τὴν ἀγκυρά σ' ἕνα ἐρημόνησο και μιὰ θάρκα θὰ ἐφευρε στὴν ἀκρογιαλιά τοῦς δύο ἀντιπάλους και τοὺς μάρτυρες.

Κάτω ἀπὸ ἕναν θαυμάσιο τροπικὸ οὐρανὸ ἡ μονότονη βοὴ των κυμάτων συνάδευσε τὸν ἤθηρ κρότο τοῦ τιμονίου.

Ὁ πειρατὴς εἶχε βρῇ ἀρεκατὰ ἰσχυρὴ τὴν ἀντίστασιν τοῦ νέου. Μὰ ἂν ἀκόμη αὐτὴ ἦταν γυναίκα, ἦταν ὥστόσο ἐξαιρετικὰ δυνατὴ. Μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸν ἀντίπαλο, φαινόταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ κάτι. Ἡ Μαρία τὸ ἀντελήφθη, γύρισε και τοῦ εἶπε:

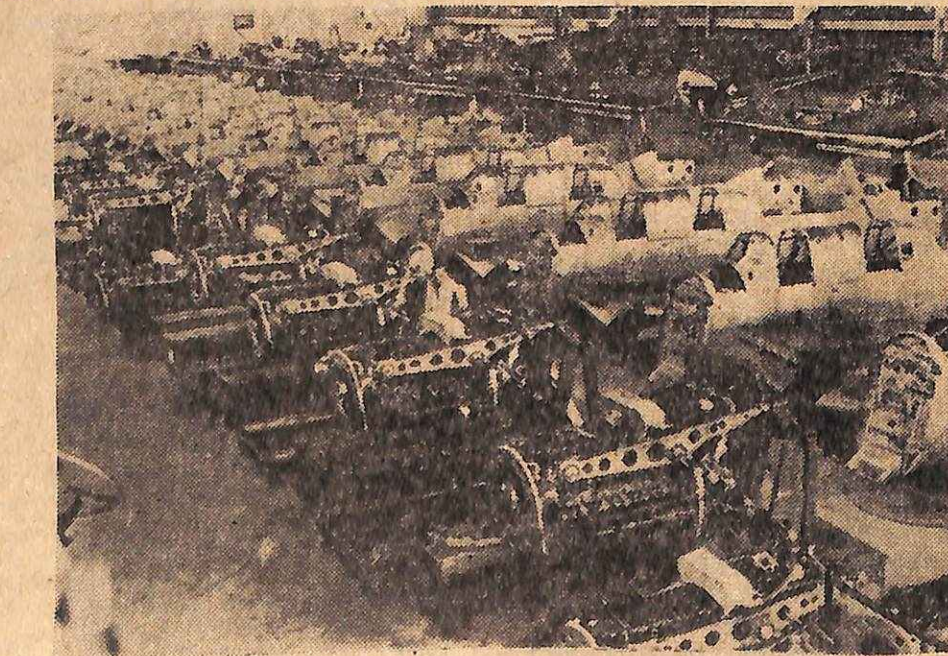
— Εἶμαι, γυναίκα πράγματι. Μὰ ἀπὸ δῶ και πέρα ἄθλις, θὰ σοῦ δώσω ἕνα σπουδαῖο μᾶθημα: Δὲν θὰ ξαναπροσβάλῃς ποτε σου πιά γυναίκα!

Και τοῦ κάρφωσε τὸ πιστόλι στὸν κρόταφο.

Ἡ ἀποκάλυψις

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1720, στὰ νερά τῆς Ἰαμαϊκῆς, τὸ κουρσάριο τοῦ Ράσκαμ προσεβλήθη ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἐξωπλισμένο πλοίο τοῦ κυβερνήτου Ρότζερς πού εἶχε τὴν ἐντολή νὰ συλλάβῃ τὸν Ράσκαμ. Ἡ κατηγορία ἦταν βαρυτατὴ: Εἶχε παραμελήσῃ τὴν ἐφορομὴ των πειρατικῶν νόμων κι' εἶχε ἐπιτρέψει τὴν παρουσία γυναικῶν πάνω στὸ πλοίο του. Ὅταν ἀρχισε ἡ μάχη, πρὶν γενναῖα ἀπὸ ὅλους πολέμησῃ ἡ Ἄννα Μποναί και ἡ Μαρία Ρέντ, σκορπίζοντας τὸ θάρρος στοὺς συντρόφους των. Μὰ οἱ πειραταὶ νικήθηκαν και στὶς 25 Νοεμβρίου ὡδήγηθησαν στὸ Σάν Τζάιμς ντέ λά Βέγκα.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίχης πού ἔγινε στὸ ἐκεῖ στρατοδικεῖο, ἡ Μαρία ἀρρώστησε και πέθανε. Ἡ Ἄννα ὅμως, πού κόντευε μάλιστα νὰ γίνῃ μητέρα, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Τῆς ἐπετράπη, πρὶν ἀνέβῃ στὸ ἱκρίωμα νὰ ξαναδῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Ράσκαμ. Εἰς τὴν τελευταία στιγμή ἔδειξε τὸ ἴδιο θάρρος και τὴν ἴδια ψυχραιμία.

Στὴν πρώτη γραμμῇ μιὰ ἀπέραντη σειρά ἀπὸ κινητήρες ἐτοιμοὺς νὰ τοποθετηθοῦν πάνω στὰ σκάφη αεροπλάνων Στούκας πού βρίσκονται παρατεταγμένα πίσω.

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ

Του Χέρμαν Λάντον

Ποιος ό έκδιαστής

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ Ουτσάνσκου πλησίασε τα φασαμέν της στα μάτια της για να ρωτήσει τον θαλαμηπόλο της:

— Τί άνθρωπος είναι αυτός;

— Είναι ένας παράξενος τύπος. Καλοντυμένος αλλά με μισοκακόμοιρο ύφος.

Ύστερα από πέντε λεπτά, η πριγκίπισσα Ουτσάνσκου έμπαινε στο καπνιστήριο του μεγάρου της κρατώντας στο χέρι της ένα φάκελλο.

— Ένας άγνωστος της κύριος σηκώθηκε από το καθίσμά του και υποκλίθηκε. Ήταν ένας άνδρας ακαθόριστης ηλικίας, ψηλός και μάλλον αδύνατος, με γκριζά μαλλιά και γκριζό κοστούμι, με χονδρά γυαλιά ταρταρούγας, με μία μικρή κρεατοελιά κάτω από το αριστερό αυτί και μισοκακόμοιρο ύφος. Για πρώτη φορά στην ζωή της τον δέλεπε.

— Καθίστε παρακαλώ, τζέντλεμαν. Ήλθατε να μου μιλήσετε σχετικά με την φιλανθρωπική έορτή που δίνω στο μέγαρο;

— Μάλιστα μίς Άννυ Ρότζερς.

— Έι... Πώς;... Γνωρίζετε το οικογενειακό μου όνομα;

— Γνωρίζω το όνομα που φέρατε πριν γίνετε πριγκίπισσα Ουτσάνσκου.

— Προς ποίον έχω την τιμή να όμιλώ;

— Ά!... Ναί!... Δέν συστήθηκα ακόμη. Τί άσυγγώρητη παράλειψη! «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

— Πώς!... Σεις!... Ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

— Στις διαταγές σας, μίς Άννυ Ρότζερς.

— Είμαι η πριγκίπισσα Ουτσάνσκου κύριε!

— Σας ζητώ συγγνώμην αν λησμονήσα τον τίτλο σας. Υποθέτω ωστόσο ότι δέν πρέπει να σας δυσρεστή ή άνάμνηση της πρώτης σας καταστάσεως. Άπερνώντας, πρέπει να σας συγχαίω, γιατί χάρις σ' εκείνην κατορθώσατε να μετέρχεσθε σήμερα τον επάγγελμα της πριγκίπισσας.

— Άς τελειώνωμ κύριε! Πόσα θέλετε;

— Δύο.

— Δύο; Τί δύο;

— Δύο εισιτήρια. Πέντε λίρες δέν είναι τό εισιτήριο;

Και βγάζοντας από την τσέπη του δυό πεντόλια, της τα έτεινε.

— Θέλετε να...;

— Έρδον πορεύεται για φιλανθρωπικό σκοπό! Θα ακούσατε θέβαινα να έγουν δει ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» άποσπριζει του δύστυχους συνανθρώπους του και τ' έδω.

— Άλλά... δέν σ' έπ' αρεσκείναι κα-

με... Τί θέλετε από έμένα;

— Σας είπα ύψηλοτάτη. Δύο εισιτήρια. Έδω τό αντίτιμο.

Αυτή τη φορά της μίλησε με τόση έπιβολή, ώστε εκείνη έδγαλε μηχανικά από τον φάκελλο δυό εισιτήρια και του τα έτεινε. Χαμογελώντας εκείνος τα πήρε από τό χέρι της, έδγαλε από την τσέπη του άλλα δυό και τα ξανάβαλε όλα στην τσέπη του λέγοντάς της:

— Βλέπετε; Και αν δέν μου δίνετε τα δυό εισιτήρια που σας ζήτησα, πάλι θα με είχατε στην φιλανθρωπική έορτή σας;... γιατί μου είχατε κίελας στείλει δυό. Πρόκειται όμως να έλθω με παρέα.

— Σας έστειλα έγώ δυό άλλα;

— Δέν τα είδατε; Μου τα στείλατε ταχυδρομικώς και ταχυδρομικώς έπευσα να σας στείλω τό αντίτιμο. Βεβαίως δέν μου τα στείλατε στο όνομα του «Λωποδύτη-Φάντασμα». Στείλατε σε τóτους και τóτους άριστοκράτες! Άριστοκράτες γίνε-ται, και ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» ήταν δέν έξη να κάνει καμιά καλύτερη δου-λειά. Και τώρα μίς Άννυ Ρότζερς... παρτόν... ύψηλοτάτη, άς μιλήσωμ για άλλα πράγματα.

— Σας ακούω κύριε.

— Είθεε πολύ ύποχρεωτική. Και έγώ. Είδατε άλλωστε ότι ή έορτή σας μου έστοίχησε είκοσι λίρες. Μικρό θέβαινα τό ποσόν όταν πρόκειται για ένα τόσο ιερό σκοπό. Μιά έορτή προς ένίσχυση του τα-μείου των άναξιοπαθόντων ήθροποιών.

Όραία ή ιδέα σας. Συγγνωτήρια. Είνε τόσο άγρίστο τό επάγγελμα του ήθρο-ποιού! Το κοινό τους άποθέωνει και στο τέλος τους αφήνει να πεθάνουν από την πείνα! Θα ήθελα ωστόσο να μου πήςτε, πόσα από τις είκοσι λίρες μου δέν πάρουν οι άναξιοπαθόντες ήθροποιοί. Μιά λίρα;... Δυό;... Ούτε δυό, ούτε μία;... Μερικά σελλίνια;...

— Άλλά κύριε...

— Άρκει, μίς Άννυ Ρότζερς! Είθεε μια άσυνείδητη γυναίκα που ζή έκμεταλ-

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημο-στυείται από μια νέα άυτοτελή και πρω-τότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

λευομένη την ματαιοδοξία των άριστο-κρατών και την δυστυχία των άποχλή-ρων της μοίρας!

— Με βρίεστε κύριε!

— Μάλιστα! Σας βρίεω! Εχω αυτή την εύχαρίστηση! Άλλά δέν ήλθα μόνο για να βρίσω. Ήλθα και για να βάλω μερικά πράγματα στη θέση τους. Πρωτο-

εμφανισθήκατε στο Λονδίνο με ένα μπα-λέττο γκέρις. Μπλέξατε κάποιον ξεμωρα-μένο παίγνηπα όνόματι Ουτσάνσκου, που φημιζόταν ως πολυεκατομμυριούχος και τα καταφέρατε να σας παντρευθή και ί-τσι πήρατε τον τίτλο της πριγκίπισσας. Τρείς μήνες μετά τον γάμο σας ό πριγ-κήψ έφησε τον μάταιο αυτό κόσμο και έ-να καλύτερο, αφήνοντάς σας άντι των δι-σεκατομμυρίων που περιμένατε ένα με-γάλο όνομα και ένα μέγαρο καταχρεωμέ-νο! Από τότε έγινάτε φιλόανθρωπος! Δι-οργανώνετε στο μέγαρο σας φιλανθρωπι-κές έορτές, πλημμυρίζετε τον καλό κό-σμο με πανάκριβα εισιτήρια και ζήτε σαν βασίλισσα χάριν των άποχλήρων της μοί-ρας! Δηλαδή; Έξηγομαι! Στις χίλιες λίρες που μαζεύετε, κρατάτε προμήθεια 25 ο!ο! εν γνώσει του ήλιθίου καλού κόσμου! Για την έορτή παρουσιάζετε στην έπιτροπή λογαριασμό έξόδων ένα 35 ο!ο! Παίρνετε όμως από τους προ-μηθευτάς ένα 50 ο!ο! Ένα 20 ο!ο! δα-πανάτε για διαφημίσεις, για την «κο-σμική κίνηση» εφημερίδων και περιόδι-κων και για την δημοσίευση των όνομά-των των ματαιοδόξων κορόιδων που πα-ρευρίσκονται στην έορτή. Τί μένει για τους άποχλήρους; Κανένα έκαστοδύριο; Καμιά φορά ούτε σελλίνα! Έκανα ένα λογαριασμό, πρόγερρο θέβαινα των έορτών που δώσατε και έμεινα κατάπληκτος! Έ-χετε εισπράξει ως τώρα περί τις 150.000 λίρες και έχετε προσφέρει στα φιλανθρω-πικά ιδρύματα 12.000 λίρες! Δία την ά-κριθείαν, 11.847! Δέν βρίσκετε πως εί-σθε λιγάκι αίχροκερδής; Το αυτοκίνητο σας, σάς τό πώλησαν οι τραμπάκτες πολέμου. Το γιότ σας στον Τάμση, σάς τό πλήρωσαν τα όρφανά πολέμου. Οι άπόμαχοι μουσικοί, τό γηροκομείο κι' οι λεπροί! Άισχος! Μέρους των γερών, του μακαρίτη, για να μη κατασχεθή τό χρε-ωμένο μέγαρο, σάς τό πλήρωσαν τα όρ-φανοτροφέα και τό άσυλο άομμάτων και τέλος, τό περίφημο κολλίε σας από μαρ-γαριτάρια, άξίας 22.000 λιρών, σάς τό πλήρωσαν οι παράλυτοι δδται, οι άνερ-γοι, οι άναξιοπαθόντες καπνεργάτες... και οι λυσσώδειςκοί! Τί πρόκειται τώρα να σας πληρώσουν οι άναξιοπαθόντες ή-θροποιοί;

— Άρκετά σάς άκουσα κύριε! Πηγαί-νε αν δέν θέλετε να φωνάξω την ά-στυνομία!

— Θα έχετε ακούσει θέβαινα, πως ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» δέν συλλαμβά-νεται. Ακούστε λοιπόν και κάτι άλλο! Έννοώ να δο-η ήλόκληρη ή έισπραξη στο ταμείο των άναξιοπαθόντων ήθροποι-ών και επί πλέον να έχετε προσφέρει μέχρι της ημέρας της έορτης... από τις οικονομίες σας δώδεκα χιλιάδες λίρες σε τρία φιλανθρωπικά ιδρύματα και στην «Εταιρία προς προστασία των ζώων».

—Και αν δέν υποκύψω στον έκδιασμό;

— Έκδιασμός! Πφ! Τί συχαερή λέξις! Άλλ' έστω. Άς χαρακτηρίσωμ αν θέλετε και ως έκδιασμό την επένδασή μου στο έργο σας. Άν δέν γίνη ό,τι ζή-τησα, θα γίνη ένα εκ των δύο: Ή θα σας πάρω τό περίφημο κολλίε σας ή δέν θα μπορέσετε να ξαναδώσετε... φιλανθρω-πική έορτή. Πιθανόν να γίνουν και τα δυό Ύψηλοτάτη! Τα σέβη μου...

Και υποκλινόμενος βαθύτατα, έξήλθε κουτσάινοντας έλαφρά από τό άιστερό

του πόδι, ένφ έκείνη τον κύτταζε σαν άπολιθωμένη.

Μία φιλανθρωπική έορτή

Ντυμένη με μία βαρύτιμη θαυμασία τουαλέττα, άπαστράπτουσα από ό-μορφιά και χάρη, ή πριγκίπισσα Ουτσάνσκου πηγαινοερχόταν στο κατά-φωτο σαλόνι της και άλλαζε από λίγες λέξεις με τον κάθε προσκεκλημένο της. Στόν κατάσπρο λαμό της φάνταζε τό περίφημο έκείνο κολλίε από μαργα-ριτάρια, για τό όποιο τóσος γινόταν λό-γος στα σαλόνια. Ωστόσο, ή ώραία και πνευματώδης γυναίκα φαινόταν σαν άνή-συχη. Διαρκώς κύτταζε προς την πόρτα και διαρκώς έκάρφανε τό βλέμμα της σαν άφηρημένη στις φουσιογνωμίες των προσκεκλημένων της, ιδίως έκείνων που είχαν πρώτο άνάστημα.

Για μία στιγμή έλαμψαν τα ώραία της μάτια από ίκανοποίηση, βλέποντας ένα ψηλό και συμπαθητικό, αδύνατο αλλά μ' άθλητικό παράστημα νέο άριστοκράτη, να προχωρή προς αυτήν έχοντας πλάι του ένα παχύσαρκο και ροδοκόκκινο άν-δρα, ακοθόριστης ηλικίας, που φαινόταν ωστόσο εξαρετικά ζωηρός και εύκίνητος παρά την παχυσαρκία του.

— Ό! Ό μίστερ Μάρτεν Ντάλ! Οι έντυπώσεις σας φιλάτε;

— Είναι να ρωτάτε, ύψηλοτάτη; Εί-ναι θαύμα ή έορτή σας. Οι καυμένοι οι άναξιοπαθόντες ήθροποιοί θα σας εύ-γνωμονούν.

— Τό έλπίζω. Θα άνακουφισθούν λί-γο μ' αυτή την έορτή. Ό τζέντλεμαν;

— Δέν γνωρίζετε; Ό φίλος μου ίν-σπέκτωρ Σόμμερ, της Σκότλαντ-Γουάρδ.

— Ό! Χαίρω πολύ τζέντλεμαν! Ό-στε έρχομ και την Σκότλαντ-Γουάρδ στο μέγαρο; Αυτό είναι ευτύχημα.

— Πώς ύψηλοτάτη; Δέν με περιμέ-νατε; ρώτησε ό διάσημος άστυνομικός έ-πιθεωρητής.

— Όμολογώ ίνσπέκτωρ πως δέν πε-ρίμενα αυτή την τιμή.

— Και όμως μου στείλατε ένα είσι-τήριο στο όνομά μου, στην Σκότλαντ-Γουάρδ.

— Έγώ; Δέν έστειλα...

— Πώς! Έδω αυτό!

— Τί περίεργο! Δέν σας τό έστειλα έγώ... Ό φάκελλος άλλωστε δέν είναι δικός μου.

— Πολύ περίεργο! Ποιος μου τό έ-στειλε λοιπόν; Σκέφθηκα μάλιστα να σας τηλεφωνήσω για να μου πήςτε αν έπρό-κειτο περί προσκλήσεως ή αν θα έπρε-πε να τό πληρώσω...

— Να τις αφήσεις, Σόμμερ, αυτές τις παιγκουνιές! Πρόκειται για τóς άναξι-οπαθόντες ήθροποιοίς και θα τό πληρω-ση! Άν πής όχι... θα σε προσβάλω θανάσιμα!... Θα πληρώσω έγώ!

— Αυτού τού είδους τις προσβολές τις δέχομαι, φίλτατε!

— Όπωςδύποτε ίνσπέκτωρ, έπρόθε-σαν άπομακρυνόμενη με χάρη ή ώραία γυναίκα, είτε πληρώσετε τό εισιτήριό σας είτε όχι, είμαι κατενθουσιασμένη με την παρουσία σας.

Ό Μάρτεν Ντάλ πήρε μια ντάμα και άρχισε να χορεύη. Ό Σόμμερ... άπο-τραβήχθηκε στόν μουφέ. Από την στι-γμή έκείνη, ό Σόμμερ είδε πολλές φορές από μακριά τον Μάρτεν Ντάλ να χο-

ρεύη με διάφορες ντάμες. Για μία στι-γμή τον είδε να στροβιλίζεται και με την πριγκίπισσα. Ύστερα από λίγο τον έχασε και του κάκου έψαχνε στις διά-φορες αίθουσες να τον βρή.

— Μήπως είδατε τον μίστερ Μάρτεν Ντάλ; ρώτησε την πριγκίπισσα πλησιά-ζοντάς την και κυττάζοντας τό περίφημο κολλίε στον λαμό της.

— Ό μίστερ Μάρτεν Ντάλ; Έφυγε πρό ενός τετάρτου της ώρας αφού μου ζήτησε συγγνώμην. Κάποιο τηλεφώνημα.

— Ά!... Τί κρίμα!... Άλλον από αυτόν δέν γνωρίζω έδώ μέσα.

— Και θα μάς έκταταλείψετε και σεις;

— Όχι, πριγκίπισσα. Θα μείνω ως τό τέλος.

— Έχουμε ακόμη τóσες άτραξιόν! Σε μία ώρα θα γίνη ή φιλανθρωπική άγορά στην μεγάλη αίθουσα. Τί κρίμα που δέν θα είναι και ό Μάρτεν Ντάλ!

— Ά! Θα έχωμ και φιλανθρωπική άγορά;

— Και θέβαινα! Θα βάλω σε πλειστη-ριασμό μια φωτογραφία μου, μια μικρή τούφα από τα μαλλιά μου και ένα φιλί μου!

— Ό! Τόσος άλτρουϊσμός!

— Πρέπει να ζήσουν και οι καυμένοι οι άναξιοπαθόντες ήθροποιοί...

Άλλά όταν ύστερα από μία ώρα συγ-κεντρώθηκε όλος ό κόσμος στην μεγάλη αίθουσα και άρχισεν ή φιλανθρωπική ά-γορά, έγινε ξαφνικά κάτι τό καταπλη-κτικό: Τα φώτα όλα του μεγάρου έσβου-σαν μονομιάς, άκοούθησαν οι δυό πόρτες της μεγάλης αίθουσας να κλειδώνονται και μια έπιτακτική φωνή που διάτασε:

— Ψηλά τό χέρι! Όλος ό κόσμος!

Κάμετε γρήγορα! Μόλις ξαναβήσαν τα φώτα, αν βρεθή κανείς, με κατεδασμένα τα χέρια θα πεθάνη! Ψηλά τό χέρι!... Θα ξαναβήσαν μόνον αυτής της αίθού-σης τα φώτα! Ψηλά τό χέρι!

Τα φώτα ξαναβήσαν. Δυό προσωπιδο-φόροι, κανονικού άναστήματος, άπειλού-σαν όλο τον κόσμο με τα πιστόλια τους.

Ό ένας στεκόταν κοντά στην Ουτσάν-σκου κρατώντας στο άριστερό του χέρι μια άνοιχτή πέτσινη τσάντα. Ό δούτε-ρος, στεκόταν μπρος στην πόρτα, έχον-τας την κάννη του περιστρόφου στον κορτάφο του Σόμμερ!

— Βγάλε τό πιστόλι σου, ίνσπέκτωρ, προσεκτικά και ρίξτο στα πόδια σου!...

Έτσι, μπράβο!... Και σεις κυρίες μου όλες στην γραμμή! Ή μια πίσω από την άλλη! Όραία! Περνάτε τώρα από τον σύντροφό μου και πατάτε στην τσάντα του τό κοσμήματά σας!

— Είναι φάρσα! Εφώνησαν μερικοί.

— Είναι άτραξιόν! Διόρθωσαν οι άλ-λοι.

— Ούτε φάρσα είναι ούτε άτραξιόν! Κάμετε όπως είπα!... Κάμετε την αρχή ύψηλοτάτη!... Όχι, τό κολλίε σας! Δέν τό θέλωμ γιατί είναι ψεύτικο!... Τό ά-ληθινό τό καταθέσατε χθες στην Τράπε-ζα της Άγγλιας! Τα σχολαρχία σας... τα δακτυλίδια σας... όραία!... Ή άλλη τώρα! Ίνσπέκτωρ Σόμμερ κάτσε φοδόν-μα αν είσαι φορόνμος άνδρας!... Κυρία μου ξεχάσατε τό βραχιόλι σας!... Ρίξτε το κι' αυτό να πάη στο διάβολο!... Ή άλλη!... Όραία!... Ή σειρά σας κυρία μου με τα κόκκινα!... Μή κλαίτε... Ό

σύζυγός σας έχει πολλά...

Ύστερα από πέντε λεπτά όλα είχαν τελειώσει. Τα φώτα ξαναβήσαν μονομιάς και άκούσθηκαν πόρτες που χτυπού-σαν. Όταν ύστερα από δάσανα κατώρ-θωσαν να ξαναβήσαν τα φώτα, οι δυό προσωπιδοφόροι είχαν εξαφανισθή και ή πριγκίπισσα Ουτσάνσκου κοιτόταν λιπό-θυμη στο πάτωμα.

Συνήλθε σε λίγο μέσα στο δωμάτιό της όπου την επήγαν και, τρελλή από την άπαλπισία της, διάταξε να την ά-φήσουν όλομόναχη όπου να συνέλθη.

Άμέσως όμως μόλις την άφησαν μόνην, άνατρίχιασε. Τό μεγάλο της έρωμάρι άνοι-ξε άθρόυδα και βγήκε από αυτό ό «Λω-ποδύτης-Φάντασμα».

— Σό!

— Σιγά μίς Άννυ Ρότζερς αν θέλε-τε να συνεννοηθώμ. Σας προειδοποίη-σα! Ή θα σας πάρω τό κολλίε ή... θα σας καταδικάσω σε άνεργία! Αν δέν έ-πιστραφούν τα κοσμήματα όλων αυτών των κυριών δέν θα μπορέσετε να δώσετε άλλη... φιλανθρωπική έορτή. Τό κολλίε σας είναι στην Τράπεζα. Κρατώ τα κο-σμήματα των άλλων. Έμπρός τώρα. Νι-κηθήκατε! Δώστε μου όλόκληρη την ά-ποψήν εισπραξή! 2245 λίρες. Θα την στείλω έγώ στους άναξιοπαθόντες ήθρο-ποιοίς. Δώστε μου και τις 12.000 λί-ρες. Έχετε μέσα στο χρηματοκιβώτιό σας. Θα τα διανείμω έγώ όλα. Έμπρός! Διαφορετικά φεύγω με τα κοσμήματα! Μή με κάνετε να περιμένω γιατί διά-ζομαι! Αν ύπακούσετε στη στιγμή, θα μπορέσετε σε λίγο σεις ή ίδια να έπι-στρέψετε στις όμορφες έκείνες και άπα-ρηγόρητες για τό πάθημά τους γυναίκες, τα κοσμήματά τους και να τις θεβαιώ-σετε πως ήταν μια ώραία άτραξιόν! Δι-αφορετικά... μή ξανασκεφθήτε να διορ-γανώσετε άλλη φιλανθρωπική έορτή, γιατί δέν θα πατήση ψυχή! Καί... να έν-νοούσθε! Με περισσότερη συνείδηση οι μελλοντικές σας ενέργειες, αν δέν θέλε-τε να λάβω και πάλι μέρος με τίποτε άλ-λες άτραξιόν!

Ύστερα από ένα τέταρτο, ή πριγκί-πισσα Ουτσάνσκου έμπαινε κατάκλιση στην μεγάλη αίθουσα και κρατώντας στο χέρι της τό βαλιτσάκι με τα κοσμήματα.

— Αϊδες και τζέντλεμαν! Είμαι θε-βαία τώρα ότι άθρο τό πρωί όλο τό Λον-δίνο θα μιλάη για την έορτή. Σας φέρω τα κοσμήματα! Έπρόκειτο περί μιάς ά-τραξιόν έκτός προγράμματος.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Α πόδο σεις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευση)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Ή θελα φέρνει στο άνεψάμι της ένα κοινί με μπομπόνια.

— Ποιά μπομπόνια προτιμάς, μπέμμη;

— Έκείνα που έχουν κι' ένα άλλο κολ-λημένο δίπλα τους, θέβισα! Άσπανά ό μπέμμη.

ΜΙΑ ΑΥΣΙΣ

— Ό μπαμπάς μου άτηγόρευσε να θγαίνω μαζί σου.

— Άς παντρευθώμ έσπών.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ

Απαισιοδοξία

Μια αναγνώστρια από τὰς Πάτρας μου γράφει τὰ ἑξῆς: «Εἶμαι ἀπογοητευμένη. Στὴν ἐποχὴ μας δὲν ὑπάρχει χαρὰ, οὔτε ἐλπίδα γιὰ μᾶς τίς νέες. Ἀγαπῶ ἕναν νέο χρόνιο. Ἐπερίμενα νὰ ἀποκατασταθῇ γιὰ νὰ εὐτυχίσωμαι. Ἐπὶ τέλους χάραξε τὴν σταδιοδρομίαν του. Ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῶμε σὲ λίγο. Τώρα ὅμως μὲ τὴν σημερινὴν κατάστασιν φοβῶμαι νὰ παντρευθῶ. Ἐκείνος στενοχωριέται γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξίαν μου καὶ ἀντιβάλλει, γιὰ τὴν ἀνάπνῃ μου. Πέστε μου τί νὰ κάμω;

ορίσαι μου.

Κ Ὑποφέρετε κι' ἐσεῖς, ὅπως τὸς ἄλλοι στὴν ἐποχὴ μας, ἀπὸ τὸν πόλεμον τῶν νεύρων, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ νέοι ὅμως πρέπει νὰ εἶναι θαρραλέοι κι' αἰσιόδοχοι. Ἡ τύχη εὐνοεῖ πάντοτε τοὺς θαρραλέους. Μὴν διστάσετε νὰ βρῆτε τὴν εὐτυχίαν σας. Χαρῆτε τὴν τῶρα πού εἶναι καιρὸς. Γνωρίζω κάποιον ἄλλο νεαρὸ ζευγὸς πού εἶχε τίς ἴδιες ἀμφιβολίες πέρυσι. Ἀνέβησαν μάλιστα τὸ γάμο τους γιὰ λίγες ἐβδομάδες. Ἐπειτα ἀπεφάσισαν νὰ ζήσουν τὴν ζωὴν τους μέσα στὴν ἐποχὴν τους καὶ παντρεύθηκαν. Εἶναι πολὺ εὐτυχισμένοι. Ἐχουν ἐλπίδα στὸ Θεὸ καὶ βλέπουν τὸ μέλλον μὲ θάρρος. Σὲ τί φοβεῖς ἡ ἀπαισιοδοξία; Μήπως ἀλλάζει τὴν κατάστασιν; Τὰ γεγονότα εἶναι πάντοτε ἀνώτερα ἀπὸ μᾶς. Ὡς κανονίσουμε λοιπὸν τὴν ζωὴν μας ὅσον μπορούμε καλύτερα, ἀλλὰ ἂς μὴ ξεχνῶμε πὺς ὅσο καλὰ κι' ἂν τὴν κανονίσουμε, τὰ πάντα μποροῦν νὰ μεταβληθῶν ἂν ἔτσι εἶναι τυχερὸ. Ζήσετε λοιπὸν τῶρα τὴν εὐτυχίαν σας καὶ γιὰ τὸ μέλλον εἶναι ὁ Θεὸς μεγάλος.

ΔΟΡΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

τὸ λεμόνι.

καὶ τὰ προτερήματά του

Τὸ λεμόνι δὲν εἶναι μόνον πολὺ διακοσμητικόν, ἀλλὰ κατατάσσεται ἐπίσης στὴν πρώτη θέση μεταξὺ ὅλων τῶν καρπῶν γιὰ τὰ πολλὰ προτερήματά του. Τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, οἱ καρποὶ τῆς λεμονιάς εἶναι ὅλα εὐχάριστα καὶ ωφέλιμα. Μὲ τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, οἱ καρποὶ τῆς λεμονιάς, μὲ τὸ ἄνθος τῆς λεμονιάς ἢ τῆς πορτοκαλιάς καταπραΰνει, τὰ νεύρα καὶ γιατροῦσιν τὴν ἀϋπνία.

Τὸ λεμόνι χρησιμοποιεῖται ὡς τροφὴ

Τὸ ΚΑΡΝΕ Τῆς ΤΥΝΑΙΚΑΣ

καὶ ὡς φάρμακο. Μὲ τὴν φλούδα του ἀρωματίζουμε τὰ γλυκίσματά μας. Μὲ τὸν χυμὸν τοῦ εἰτοιμάζουμε λεμονάδες ὠρελιμώτατες γιὰ τὴν χώνευση καὶ ὀρεκτικώτατες.

Τὸ λεμόνι ἔχει ἐπίσης θεραπευτικὰς ιδιότητες στὶς παθήσεις τοῦ ἥπατος. Γνωρίζουμε ὅλοι τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασιν τοῦ λεμονίου στὸν πονόλαιμον. Τὸ

Τσέπες

Σήμερα ἡ Ἑλβετία μᾶς παρουσιάζει μιά νοθευτὴ ἀρκετὰ κομψὴ καὶ πρακτικὴ. Τσέπες, καὶ πάλι τσέπες παντοῦ. Τσέπες πού ἐλευθερώνουν τὰ χέρια μας καὶ πού στολίζουν τὰ ρούχα μας. Οἱ τσέπες αὐτὲς δὲν θὰ εἶναι πλέον ραμμένες ἐπάνω στὰ φορέματά μας. Θὰ εἶναι πρόσθετες, ἀνεξάρτητες. Θὰ ἔχουμε τσέπες πανταίσι, τσέπες ἀμπιγιέ, τσέπες σπόρ... Οἱ τσέπες αὐτὲς θὰ εἶναι περαστές σὲ μιά ζώνη καὶ θὰ κομπάζουν ἢ θὰ δένονται στὴν πλάτη.

Σὰς παρουσιάσαμε σήμερα μερικὰ νύστιμα καὶ πρακτικὰ μοντέλλα τοῦ εἶδους.

Τὸ μοντέλλο Α' ἀπὸ βελούδο στολίζεται μὲ ἀνθήκια κεντημένα σὲ διαφόρους χρωματισμούς. Τὸ σχῆμα εἶναι χαριτωμένο. Οἱ σούρες τῆς τσέπης σχηματίζουν μιά πιέτα στὴ μέση

τῆς τσέπης. Τὸ κέντημα συνεχίζεται σὲ μισοκίον μέρους τῆς ζώνης.

Τὸ μοντέλλο Β' γίνεται σὲ λεπτὸ δέμα. Εἶναι πὺς σπόρ παρ' ὅλο τὸ κεντηματάκι στὸ ἐπάνω μέρος.

Τὸ μοντέλλο Γ' γίνεται ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φορέματος καὶ κεντᾶται ἢ γαρνίρεται μὲ χοντὸ γυαλιστερό σουτάς.

Τὸ Δ' πού εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον μοντέλλο, γίνεται ἀπὸ σατέν. Προσέξτε τίς μύτες πού σχηματίζει. Ὑπονοεῖται πὺς γίνεται ἀπὸ τὸ ἴδιο σατέν πού γαρνίρεται, τὸ φόρεμα μὲ τὸ ὁποῖον φορεῖται. Φαντάζομαι πὺς πολλὰς ἀπὸ σὰς θὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς μοναδικῆς αὐτῆς εὐκαιρίας νὰ μεταβάλλουν τὰ παλὰ φορέματά τους μὲ λίγα ἔξοδα. Οἱ πρόσθετες αὐτὲς τσέπες θὰ φορεθοῦν ἐπίσης καὶ μὲ παλὰ, ζακέτες κλπ.

μεταχειρίζεσθε τακτικὰ γιὰ γαρνίρες, καὶ ὡς ἀντισηπτικόν. Τὸ λεμόνι ὡς φελεῖ ἐπίσης στὸ δέμα: τὸ ἀσπρίζει καὶ τὸ καθαρίζει, ἐξαιρετικὰ.

Νεανικὸ κοπελλάκι

Νὰ ἔνα ἀμερικάνικο μοντέλο πού θὰ ἐνθουσιάσῃ ἀσφαλῶς τὰ κοριτσόπουλά μας. Γίνεται ἀπὸ φέτρῃ ἢ ἀπὸ τὸ ὕψοςμα

τοῦ παλτοῦ ἢ τοῦ φορέματος. Ἰσχυρίζεται μὲ μ' ὅς ἢ μὲ φτεράκι σὲ ζωηρότερο χρωματισμό.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπουρεκάκια μὲ κιμῶ

Καθουρίζετε τὸν κιμῶ σας κι' ὅταν εἶναι ἔτοιμος τοῦ προσθέτετε λίγο τυρὶ τριμμένο καὶ περίπου 1 αὐγὸ γιὰ κάθε 100 δράχμια κρέας. Κόβετε τὰ φύλλα κατὰ μῆκος σὲ λουρίδες περίπου 10 πόντων φάρδους καὶ τίς τοποθετεῖτε τὴν μιά πάνω στὴν ἄλλη γιὰ νὰ μὴ στεγνώσουν. Μετὰ παίρνετε μίαν-μιά λουρίδα, τὴν ἀλείφετε μὲ λυωμένο βούτυρο, τοποθετεῖτε ἐπάνω στὸ φύλλο μιά κουταλιά κιμῶ καὶ τυλίγετε τὴν ἄκρη μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ σχηματισθῇ τρίγωνο.

Ἐξακολουθεῖτε ἔτσι μέχρις ὅτου τυλίξετε ὅλη τὴν λουρίδα. Ἀλείφετε τὰ μπουρεκάκια μὲ βούτυρο, τὰ βάζετε σὲ ταψὶ ἀλειμμένο μὲ βούτυρο καὶ τὰ στέλνετε στὸ φούρνο. Τὰ μπουρεκάκια αὐτὰ τερβίρονται ζεστά.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Χλόασμα καὶ πανάδες

4ον

στὸ προηγούμενον σὰς εἶχα γράψει διαφόρες φαρμακευτικὰς συνθέσεις καὶ πρόχειρα μέσα γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ προσώπου ἀπὸ τίς ἐκρινόμενες πανάδες, τοὺς ἐλαφροὺς λεκέδες καὶ τὸ χλόασμα. Σήμερα θὰ σὰς γράψω γιὰ τὰ τεχνικὰ μηχανικὰ μέσα πού διαθέτει ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ προσώπου ἀπὸ τὰ διάφορα ἀντιαισθητικὰ στίγματα καὶ τίς ὑπερχρωμικὰς μεγάλους

κηλίδες (χρόνιοι πανάδες, μόνιμο χλόασμα ὁλοκλήρου τοῦ προσώπου, μαυρίλα τοῦ προσώπου κτλ.) γιὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὁποίων εἰς οὐδὲν συντελεῖ ἡ μακρὰ χρῆσις διαφόρων ἰσχυρῶν φαρμάκων, πλὴν τοῦ προώρου μαρasmus καὶ τῆς ρυτιδώσεως τῆς ἐπιδερμίδος.

Κάθε ἐποχὴ εἶχε τὰ ἰδικὰ της μέσα. Τὰ μέσα αὐτὰ τελειοποιούμενα σὺν τῷ χρόνῳ μᾶς ἔδωσαν σήμερα μηχανήματα ἀποδίδοντα φυσικὰ στοιχεῖα μὲ ζωτικὰς καὶ τροφοτονωτικὰς ἐνεργείας (ὕπεριώδεις, ὑπερυθροὶ ἀκτίνες, θραχέα κύματα, βιμπρατέρ κτλ.) μὲ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων οὐ μόνον ἡ ἐπιδερμὶς καθαρίζεται ὀριστικὰ καὶ σχετικῶς σύντομα ἀπὸ τίς χρόνιες ὑπερχρωμικὰς κηλίδες καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα ἀντιαισθητικὰ στίγματα, ἀλλὰ καὶ τονώνεται αὕτη συνάμα παρυσιαζόντας μιά ἰδεώδη νεανικὴ λάμψη καὶ φυσικὴ ωραιότητα. Ἡ φωτοθεραπεία καὶ ἡ ἀκτινοθεραπεία ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος γίνονται περισσότερο ἀναγκαῖες καὶ ἐπιβεβλημένες γιὰ τὴν θεραπεία τῶν περιδοτέρων χρόνιων δερματικῶν παθήσεων, οἱ ὁποῖες ἔως σήμερα ἐθεωροῦντο ὡς ἀνίατοι. Σήμερα ἔχομε στὴν διάθεσιν μᾶς τὴν λυχνίαν «Μιμ» μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ λεύκανσις τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ διάφορα ἐξανθήματα νευρικής φύσεως ἢ ἀπὸ ἐπίμονον δοθινησίαν (καλογήρους) καθὼς καὶ ἡ θεραπεία διαφόρων ἄλλων χρόνιων ἀσθενειῶν τοῦ δέρματος. Ἰδίως μὲ τὴν χρῆσιν τῆς ἐρυθρᾶς ἀκτινοβολίας τῆς—γιατὶ ἐκπέμπει λευκὰς, ἐρυθρὰς καὶ κυανερὰς ἀκτίνες οἱ ὁποῖες χρησιμοποιοῦνται ἀναλόγως τῆς ἐνδεικνυμένης περιπτώσεως—ἐπιτυγχάνεται ὁ ἀπόλυτος καθαρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ κάθε εἶδους ὑπερχρωσιν ἢ στίγματα, ἀπὸ πρόσφατα σημάδια ἀνεμοσυλογίας, ἀπὸ ὑπερχρωσιν συνεπείᾳ καταχρήσεως ἡλιοθεραπείας. Τὴν λυχνίαν «Μιμ» συμπληρώνει ἕνα ἄλλο ἀποτελεσματικὸν γιὰ τὴν ωραίαν τῆς ἐπιδερμίδος μέσον, τὸ μηχανήμα «Juncho» τὸ ὁποῖον τοῦ ὁποῖου σημαίνει ἀναγέννησις—ξανθάνεισμα. Τυφόντι μετὰ ὀλιγόλεπτον ἐφαρμογὴν τῶν ἀκτίνων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου—3 ἕως 6 λεπτὰ ἀρκοῦν—παράτηρεται ὑπεραιμία τοῦ ἀκτινοβληθέντος μέρους τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ ὁποία διατηρεῖται καὶ ἀφήνει μιά λεῖα καὶ ἀπαλὴ ἐπιδερμίδα. Διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ «Juncho» ἐπιτυγχάνεται ἡ φυσικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ μαρμαρῶδης καὶ κούραση ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου, τοῦ στήθους ἢ ἄλλων μέρους τοῦ σώματος πληροῦται μὲ ἐνεργεῖαν καὶ ζωτικότητα καὶ διατηρεῖ ἕνα ὠραῖο καὶ ῥόδιον χροῖμα. Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἀκτίνων αὐτῶν καταπολεμοῦνται τὰ μύκητια, οἱ λειχήνες, οἱ δερμῖτιδες καὶ διάφορες ἄλλες ἐπιπολῆς παθήσεις τῆς ἐπιδερμίδος. Ἔστε ἐκ τῶν ὀλίγων πού σὰς ἔγραψα, βλέπετε ὅτι παρήλθε ὁ καιρὸς τὸν πορὰ δὸν καὶ τὸν διαφόρων ἄλλων πρακτικῶν μέσων, μὲ τὰ ὁποῖα μόνον καταστροφὴ τῆς φυσικῆς ὁμορφίας καὶ ἀνυθρότητας ἐπετυγχάνετο, καὶ ὅτι σήμερα ὑπάρχουν ἀποτελεσματικὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιτυγχάνεται ἡ ὁνεία καὶ ἡ φυσικὴ ωραιότης τῆς ἐπιδερμίδος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

Ἡ ἀκτινογραφία τῆς ΚΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΜΑΣ ΙΑΤΡΟΥ

★ Χ. Ἡρακλεῖώτην, Ἡράκλειον. Τὰ πολλὰ θάνατα στὰ ὁποῖα ἔχετε ὑποβάλλει: τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς σας καὶ ἰδίως ἡ χρῆσις σαπουνιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐρεθιστικώτατον, σὰς προῦξέναν δερματίτιδα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξανθήματα. Ν' ἀφήσετε πρὸ παντὸς τοὺς ὑπερσιμῶντες καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε μαλακτικὰ μέσα γιὰ νὰ καταπραΰνετε τὸν ἐρεθισμὸ καὶ γιὰ νὰ ἐπιδραμεῖτε τὰ ἐξανθήματα. Γιατὶ ἄλλοιως ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ σὰς πένουν ὅλα τὰ μαλλιά, θὰ γίνῃ τοῦτοπαιον ἀπὸ τὸ πρῆξιμο καμμιὰ ὥρα καὶ τὸ πρόσωπό σας καὶ θὰ γεμίσετε σπυρῖα. Λοιπὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλύσιμο τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα: Κτυπάτε δύο κρόκους αὐγῶν μέσα σὲ μιά λεκάνη, στὴν ὁποίαν ρίχνετε 2 ποτήρια χλιαρὸν νερὸ. Μὲ τὸ ἀφρώδες αὐτὸ μίγμα λούζετε καλὰ τὸ κεφάλι σας κι' ὕστερα νὰ τὸ ξεβγάξετε μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ. Κάθε βράδυ δὲ νὰ πονδράρετε τὸ κεφάλι μὲ σκόνην τάλκ. Τὸ πρῶνι μὲ τὸ σκουπίζετε μὲ πετσέτα καθαρίζετε ἀμέσως. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιήσετε. Ἀμα ἐπυλωθοῦν καλὰ τὰ ἐξανθήματα νὰ ἀραιώσετε τὸ λούσιμο μὲ τὸ αὐτὸ δις τῆς ἐβδομάδος καὶ νὰ κάνετε μίαν ἐλαφρὰ φριξιδὸν τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν κάτωθι λουσίαν:

Τεντούρ ντὲ κινὰ	50 γραμ.
Τεντούρ ντὲ ζαμποράντι	30 »
Τεντούρ ντὲ παναμά	10 »

Δὲν ὑπάρχει καταστροφικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ θαλάσσιο νερὸ γιὰ τὰ μαλλιά.

Κόρη τῶν Πατρῶν. Ἄν εἰσθε τακτικὴ ἀναγνώστριά μας θὰ ξέρατε τὰς ἀντιλήψεις μας γιὰ τὸ σαπούνισμα τοῦ προσώπου. Εἶναι καταστροφικὸν γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ τακτικὴ σας εἶναι καλὴ. Τὸ καλοκαίρι, ὅμως, νὰ πλένεσθε μὲ κρύον νερὸ. Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ σώματος σας ἀρίστη. Γιὰ τὸν λατὸν χρειάζεται ἰδιαίτερα περιποίησης. Νὰ τὸν ἀλείφετε, καὶ καθημερινῶς ἂν μπορῆτε, μὲ μιά οἰαδήποτε πολὺ λιπαρὴ κρέμα. καὶ μετὰ δίωρο ἀφροῦ τὸν ραντίζετε μὲ δροσερὸ νερὸ, νὰ τὸν σκουπίζετε μὲ μιά χνουδωτὴ πετσέτα ἢ μ' ἕνα κομμάτι βαμβάκι.

★ Ἀραπίαν Κόρινθον. Κάθε βράδυ μ' ἐλαχίστην ἀπ' τὴν κάτωθι ποσότητα νὰ ἐπιτίθεσθε ἐλαφρῶς τὰ πάσχοντα μέρη τοῦ προσώπου σας. Θὰ καθαρίσουν σιγὰ-σιγὰ.

Βαζελίνη	60 γραμ.
Ρεζορσίνη	10 »
Λανολίνη	20 »
Πρὸ τῆς πούδας νὰ χρησιμοποιήτε μ' ἕνα βαμβάκι τὴν ἑξῆς λουσίαν:	
Ροδόκερο φυσικόν	200 γραμ.
Γλυκερίνη νερὸ	25 »
Βόραξ	10 »

Γιὰ τίς βλεφαρίδας λάδι τῆς βαζελίνης καὶ ὅχι σαπουνιῶν γιατί ἐρεθίζονται καὶ κοκκινίζουν τὰ μάτια. Τίς ἀκτινοθεραπείας στανατήσετε. Στὴν ἀρχὴ ἔστιν κοινὸν. Νὰ κάνετε μεγαλύτερα διαστήματα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν των.

διαβάσει τα λόγια αυτά. "Υστερα έσχιζε το γράμμα σε μικρά κομματάκια και σπρωχόταν από την θέση της, αποφασισμένη να ξεράσει τον δρόμο του άδισδού και να πάρει τον δρόμο της καινούργιας της ευτυχίας.

Το ίδιο απόγευμα περίμενε ανυπόμονα τον Ραούλ που είχε πάει για λίγο στο κοντινό χωριό για να παραλάβει από το ταχυδρομείο την αλληλογραφία. Και καθώς τον είδε να διασχίζει το πάρκο του ξενοδοχείου, έτρεξε να τον προσηγάγη και έπασε ευτυχισμένη στην αγκαλιά του. Μια άπιστευτη μεταβολή είχε συντελεσθεί μέσα της ξαφνικά.

Κάθισε στην βεράντα του ξενοδοχείου, δίπλα στον Ραούλ, και τον παρακολουθούσε καθώς έριχνε γρήγορες ματιές στους τίτλους των εφημερίδων.

— Τίποτα το σπουδαίο. Ένα σοβαρό αυτοκινητιστικό δυστύχημα που ίσως θά σ' ενδιέφερε. Κάποιος μηχανικός του εργοστασίου στο οποίο εργαζόσουν.

Ο Ραούλ άρχισε να διαβάζει:

«Φοβερόν δυστύχημα συνέβη χθες εις την δημοσίαν οδόν Αϊξ-Αδινόν. Αυτόκίνητον, οδηγούμενον από τον μηχανιστή των εργοστασίων Σ. Α. Φ. κύριον Γουπέρ Άλτενμπαχ άνετράπη από άνεξήγητον μέχρι τούδε αίτιον. Η κυρία Άλτενμπαχ, η οποία συνόδευε τον σύζυγόν της, έφρονεύθη. Ο μηχανικός ούδέν έπαθε...»

Ο Ραούλ γύρισε και κύτταξε την γυναίκα του. Ήταν κατάγλωμη και είχε καρφωμένα επάνω του τα μάτια της.

— Τι έπαθες; την ρώτησε.

— Έλεθερος! Ο Ρομπέρ είναι ελεύθερος!

Υστερα ανάλυθηκε σε δυνατούς λυγμούς...

ΑΝΝΑ Η ΚΟΜΝΗΝΗ

(Συνέχεια από την σελίδα 13)

ρόλο. "Αδिका ή Άννα με λόγια φλογερά προσπαθούσε να ζυγνήσει μέσα του τη φιλοδοξία, να τον εξάψει, να τον γαλαξίνισι. Εκείνος ψυχρός και αδιάφορος προτιμούσε την ανέυθυνη αφάνεια απ' τις εύθύνες του θρόνου.

Βλέποντας έτσι να διαψεύδονται οι προσδοκίες της και να γκρεμίζονται τα όνειρα που την νανούρισαν από βρέφος ή καισάρισσα έγινε έξω φρενών.

— Δέν φταίς εσύ, αλλά ή φύσις που έκανε κατά λάθος εσένα άντρα και εμένα γυναίκα! φώναζε με θυμό.

Το παιγνίδι είχε χαθεί!... Ο Βρυέννιος άνεγνώρισε εκ των πρώτων τον γυναικαδέλφου του ως αυτοκράτορα και πικραμένη ή Άννα πέρασε τη ζωή της γράφοντας.

Το Βυζάντιο είχε χάσει μια Αύγουστα αλλά είχε κερδίσει μιάν ιστορικό — την καλύτερη ιστορικό που άπείκτησε στα χιλιά χρόνια του άνεξαρτήτου βίου του.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Την έγγραφε αλ-
λοτε. 2) Συμπλεκτικός
σύνδεσμος (άρχ.) — δε-
γανα αισθητήρια — άρ-
θρον. 3) Πολύ — την
χρησιμοποιοούν οι γλύ-
πται — όρος της Γραφής.
5) κάμνει το σιτάρι ά-
λευρι — εκτελεί αυτό που
λέγει. 7) Παράλιος πόλις
της Ελλάδος. 9) Αφανέ-
ρωτα — πολύτιμον κατοί-
κίδιον (πληθ.). 11) Το
ισχυρότερον αίσθημα —
τον κινηγούμε γιατί είναι νο-
στιμώτατος — φοβερό έρπε-
τόν. 12) Μέτρον επιφανείας —
καταφακίδον — γράμμα (όλο-
γράφως). 13) Ο πολλοπλά-
σιασμός (συνήθως επί έμφύ-
λων).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ακάθαρτος (ήθικως —
θηλ.). 2) Ερωτηματική άν-
τωνυμία — αιγυπτιακή θεότης.
3) Νήσος των Κυκλάδων — πό-
λις του Βελγίου — χρονική
υποδιαίρεσις. 5) Μόριον — όχι
ευχαρίστως — ό.τι και ό δεύ-
τερος χαρακτηρισμός του 1

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Μπορείτε ν' ανακαλύψετε
τις κατωτέρω άναγραμματι-
σμένες λέξεις:

ΑΕΛΝΞΟΟΡΣΤΥ = Παιγνί-
δι.

ΑΓΕΙΜΝΟΡΣΣΤΤΩ = Γεω-
μετρική πράξις.

ΑΑΒΑΗΗΚΛΣ =

Άρχαίος Άθη-
ναίος.

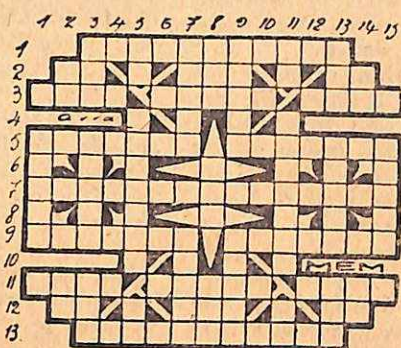
ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Τό θέρος να με-
ταβληθί σε άε-
το ύς δια τριών
διαδοχικών μετα-
βολών. Είς κάθε
μεταβολήν δέον να
μεταβάλλεται ένα
μόνον γράμμα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Πώς μπορείτε ά-
πό τό ΕΝΑ να ά-
φαιρέσετε 5 και να
μείνουν 5;

Σταυρόλεξον

καθέτως. 1) Ο εις εκ των Ι-
δρυτών της Ρώμης — Τουρκι-
κή πόλις. 8) Χρονικόν επίρ-
ρημα (άρχ.) — σύνδεσμος —
(άρχ.). 9) Απαραίτητος για
τά παράθυρα — κυκλοφορούν
στην θάλασσα. 11) Αποκρου-
στικόν κατοικίδιον — μπρο-
στά (παρουσία). 13) Έκλε-
κτό όλογο — τό φορούμε τον
χειμώνα (πληθ.) — άρνητικόν
της καθομιλουμένης (άναφ.).
14) Τό ύπάρχον — άρθρον.
15) Τό ξεύρουν οι μπικερήδες.

Άποστολεύς
Μ. Σ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Άγία Παρασκευή)

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

του προηγούμενου
φύλλου

ΑΙ λύσεις του προηγούμενου
φύλλου μας θά δημοσιευθύν
εις τό προσεχές μαζί με τας
λύσεις του παρόντος.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' όλα τα γούστα, δι' όλα τα σπόρ. Χωρίς ΜΠΑΝΕΛ-
ΔΕΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ
των ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν
άρτιον εις την διάθεσίν σας, εις τό ιδιαίτερον τμήμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙ ΤΙΔΑ, ΚΑΛΤΣΕΣ έλαστι-
κές νέας παραλαβής έντελώς άδιόρατες και επίδεσμους
έλαστικούς IDEAL VELPEAU κ.τ.λ.

Κάθε έλέγτωμα που σάς παρουσιάζεται στο βάψιμο των
λευκών υποδημάτων σας θά τό διορθώση μεταχειριζόμενοι
λευκών ρευστών ARIZONA. Ζητήσατέ το παντού. Με μίαν
φιάλην θά περάσετε όλο τό κίλοκαίρι.

ΕΝΑ ΝΕΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΦΙΛΜ

Τόν χειμώνα οι
Άθηναίοι θά έχουν
την ευκαιρία να
κρίνουν — και να
χειροκροτήσουν, ά-
σφαλώς — μιάν νέ-
αν ελληνικήν κινη-
ματογραφικήν προ-
σπάθειαν. Θά είνε
τό φιλμ «Σιωπηλή
σύραξις» που γυ-
ρίζεται, τώρα στο
στούντιο «Ηρώ
φιλμ» στο Καλα-
μάκι, με ελληνικά
μέσα, ελληνικά κε-
φάλαια και Έλ-
ληνας καλλιτέχνες.
Δέν πρόκειται για
περί κομωδίας ή ά-
πλου αισθηματικού
έργου, αλλά περί
ταινίας με δραμα-
τικωτάτην υπόθε-
σιν, κατασκοπεύς
κλπ. έμπνευσμένην
από την σημερινήν
ανάστασιν.

Τό σενάριο και
ή μουσική του έ-
χουν γραφή από
τους συνεργάτες
μας κ. κ. Δ. Χρο-
νόπουλον και Χ.
Κ. Χαϊρόπουλον.

Πρωταγωνιστεί ή
έκλεκτή πρωταγω-
νίστρια του μουσι-
κού μας θεάτρου
κ. Ηρώ Χαντά με
συμπαραστάτας τον
πολύμορφον καλλι-
τέχνην κ. Κ. Μπέ-
ζον, την κ. Νανά
Σκιαδά κ. ά.

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Ένα γράμμα

Ένα γράμμα περιμένω να μου στείλη
κάποια φίλη.
Κάποια φίλη που δέν ξεύρω τ' όνομά της,
τη θωριά της.
μα ραντάζομαι πως θάναν πολύ νέα
και ώραία.

Ένα γράμμα φλογερό και μυρωμένο
περιμένο.

Ένα γράμμα που θά 'ρθή για να γλυκάνη
και να γιάνη
τη φτωχή μου την καρδιά την πονεμένη,
τη θλιμμένη.

(Άθηναι)

ΙΒΥΚΟΣ

Χάρισέ μου ένα χρυσό μπουκλάκι!

Άπ' αυτά τα όλόχρυσα μαλλιά, που
λάμπουν στις άνταγιες του φεγγαριού.
Ήσουν στ' άκρογαλάι, μπρος στ' άφρό-
πλαστα κύματα που σχημάτιζαν λευκά πο-
λύμορφα κρίνα.

Σέ είδα να κυττάς, και κατόπιν να
βουτάς, στο γαλάζιο, στο σμαράγδινο
ύγρό.

Πόσα όνειρα!... Πόσα όνειρα μ' έκα-
νες να πλάσω!...

Κι' άργόπερτε τό σκοτάδι, έξω και μέ-
σα στη ψυχή. Και τό φεγγάρι θγαίνον-
τας χρύσωνε τις άκρογαλιές, κι' έκανε
να λάμπουν τα νερά και τα μαλλιά σου...

Μοδρε νάρθη κοντά σου να γονατίσω,
και να σου ζητήσω μια τρίχα, μια μαγε-
μένη τριχούλα απ' τα μαλλιά σου που
τόσο λαχταρώ. Μά δέιλιασαι!...

Φυσούσε ή αύρα στο λαγγεμένο άκρο-
θαλάσσι και παιγνίδιζαν τα μπουκλάκια
σου.

Θεά! Ό θεά του γιαιλού!... χάρισέ
μου ένα χρυσό μπουκλάκι, απ' τάφθονα
λυτά μαλλιά σου. Χάρισέ μου μια άνα-
μνηση των πόνων μου. Χάρισέ μου μια
ματιά, μια τριχούλα. Ένα μπουκλάκι χρυ-
σό... Δώσε μια άχτίνα, όπως ό ήλιος
στούς φτωχούς... Χάρισέ μου λίγα μαλ-
λάκια να τα πάρω μαζί μου στον τάφο
μου, κάτω απ' τό προσκεφάλι μου μέσα
στην κρύα κι' άχαρη φωλιά του Θανά-
του, για μόνη συντροφιά, για μόνη παρη-
γοριά μου. Μη μ' άρνιέσαι για τούς τό-
σους πόνους, τα τόσα δάκρυά μου. Μη
είσαι τόσο σκληρή. Μια τρίχα δέν έχει
καμμιά αξία.

Θεέ μου κλείσε μου τα μάτια να μη
βλέπω! Φεγγάρι κρύφου πίσω απ' τό
βουνό!... Μά σ' ένα άψυχη άγαπημένη
μου πιδ πολύ σ' έγνίζει ό Μήδας, και σ' ό
λινκίζοντας τό σώμα σου, νοιώθεις άκα-
τανίκητη τη γλάνη του νερού... Τό σώμα
σου, γλυστρά νωχελικά στο σμαράγδινο
κύμα. Στην πλέρια θάλασσα ξανοίγεται.
Ένας μισαντυμένος μέσα στην νύχτα σ'

Θεέ μου κλείσε μου τα μάτια να μη
βλέπω! Φεγγάρι κρύφου πίσω απ' τό
βουνό!... Μά σ' ένα άψυχη άγαπημένη
μου πιδ πολύ σ' έγνίζει ό Μήδας, και σ' ό
λινκίζοντας τό σώμα σου, νοιώθεις άκα-
τανίκητη τη γλάνη του νερού... Τό σώμα
σου, γλυστρά νωχελικά στο σμαράγδινο
κύμα. Στην πλέρια θάλασσα ξανοίγεται.
Ένας μισαντυμένος μέσα στην νύχτα σ'

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Άγίων Άναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. : 20 - 528

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ίπποκράτους 176)

Διαχειριστής :

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντής τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΣΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρχ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτήσια έξωτερ. Α. Άγγλ. 1 Σελ. 10

» Άμερικης Δολ. 7

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Μόνιμος άνταποκριτής μας τυγχάνει ό
κ. Άναστάσιος Άναντασάκος, έξου-
σιοδοτημένος δια την είσπραξιν των
έν ένεργεία συνδρομών μας και την
έγγραφην νέων συνδρομητών.
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ζωή χωρίς έσένα

Αυτές οι τρεις λέξεις χορεύουν πάν-
τα μπρος στα μάτια μου, χωρίς να μ' ά-
φήνουν ούτε μιās στιγμής ήσυχία.

— Είνε δυνατόν να ύπάρξη μια τέτοια
ζωή;

Αυτά τα λόγια άπευθύνω κάθε τόσο
στην πληγωμένη βαρεία καρδιά μου και
να τί μου άπαντά:

— Όχι, μια τέτοια ζωή, φτωχέ μου
φίλε, δέν είναι ζωή, είναι κόλασις, είναι
μαρτύριο άνείπωτο. Δέν βλέπεις την κα-
τάντια σου; Δέν βλέπεις πως άπόμεινες
ή σκιά του έαυτού σου; Όταν όνειρεύε-
σαι την λατρευτή εικόνα της και βλέπεις
τά γαλανά της μάτια να σε κυτάνε έρω-
τιάριμα κι' άκούς την μελωδική φωνή
της να σε νανούριζι κι' αιδάνασαι τά
ήδονικά της χείλη να σε φιλούν με τό
τόσο γνωστό σου πάθος τους, πές μου δέ
σουχεται να βάλης τέρμα σ' όλ' αυτά
σου τα μαρτύρια;

Μέσ' στις όνειροπολήσεις μου, φαντά-
σθηκα πολλές φορές «έναν ώραίο κηπο
χωρίς σ' όν ένα κόμπο νερό, φαντάσθηκα
την άνοιξη χωρίς κρίνους και τριαντά-
φυλλα, μια έαστεριά χωρίς άστρα, ένα
βουνό χωρίς άνήφορο, μια σπηλιά χωρίς
κουφάλα», αλλά ποτέ δέν φαντάσθηκα
μια ζωή χωρίς έσένα. Άχ, γιατί να μου
τό κάμης αυτό μικρή μου αγαπούλα;
Γιατί να με ποτίζεις με τόσα δάκρυα και
φαρμάκια; Τί σουφταιξα ό καθόποιος;
Γιατί να μ' αγαπήσης κι' έπειτα να μου
φύγης; Ποιά κακιά μοίρα σε πήρε μα-
κριά;

Ό έπρεπε για νάχη τελειώση αυτό τό
φρικτό μου μαρτύριο. Μά όχι, δέν θά
πεθάνω, γιατί κατι μου λέει, ότι θά ξα-
νανούρισης. Και θά σε περιμένω, θά σε
περιμένω πάντα.

Κι' όταν πιά γυρίσης κοντά μου, θά μ'
εύρης έτομο να σ' άκολουθήσω — όπως
ένας πιστός σκύλος άκολουθεί τον κύριό
του — όπου κι' άν πές, όπου κι' άν θε-
λήσης.
Δ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Σ' αγαπώ

Σ' αγαπώ κι' άς μη μούχης ποτέ σου μι-
(λήσει,
κι' άς μη μέχης κυττάξει, άς μη σ' έχω
(φιλήσει.

όταν θγαίνουν τ' άστρα μονάχα για σένα
της θωριάς όμορφιάς σου την πανάγνη

όταν θγαίνουνε τ' άστρα μονάχα για σένα
(Νάνα! τάχα ή ματιά σου που τάχει σδυ-
(σμένα);

κι' όταν έρχεται κι' ό ήλιος και βέλη να
(σβύση

των ματιών σου τη λάμψη, ζηλιάρης,
(πριν δύση

κι' όταν όλα γελούνε και λάμπουν κι' άν-
(θύνε για σένα,

νά! τα χείλη μου πάντα να λένε άρχι-
(νούνε
με τό νέο τό ρυθμό μου, τό νέο, τό γλυ-
(κό μου τραγουδι:

Σ' αγαπώ κι' άς μη μούχης ποτέ σου μι-
(λήσει
κι' άς μη μ' έχης κυττάξει, άς μη σ' έχω
(φιλήσει.

Κι' όταν πάλι σκυμμένος περνά από κον-
(τά σου

κι' άλλου ρίχνεις τό βλέμμα, την πλάνα
(ματιά σου

και πολλά άλλοι σου λένε για μένα με
(ζήλεια

κι' εφρονεία όλο σταλάζουν για μέ όλα τα
(χείλια

(Μην άκούς για τό στίχο μου ό κόσμος
(τί λέει,
Δέν άκούς την καρδιά σου που ό στίχος
(την κάνει και κλαίει;)

Την ψυχή σου, τό νοιώθω, να σκίξη δρε-
(πάνι

και τα μάτια, τα χείλη να λένε άρχινούνε,
κι' άς μη βλέπω, τό νοιώθω, τό νέο γλυ-
(κό μου τραγουδι :

Σ' αγαπώ κι' άς μη μούχης ποτέ σου μι-
(λήσει,

κι' άς μη μ' έχης κυττάξει, άς μη σ' έχω
(φιλήσει.

Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ! Θά βρεθούμε κι'
(άντάμα

Πότε; Πού; Ποιός τό ξέρει; Σάν θά γί-
(νη ένα θάμα;

ΣΤΕΛΙΟΣ ΛΥΡΙΤΗΣ

άκολουθεί. Και προτού κατορθώση να σ'
άγγιξη χάνεσαι στην άπέρανη άγκαλιά
του ύγρου τάφου. Κάτω απ' τα πόδια
σου που κλατσούν τό νερό άμέριμνα, κά-
τω απ' τό σώμα σου που σκίξει τη θά-
λασσα σαν δελφίνι.

Ν. ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
TISANOL No 222

προϊόν του οίκου Άρω-
ματοποιίας MICEKO
εκτός της θαυμασίας σιλ-
πνώσεως των τριχών, έ-
χει την ιδιότητα να δια-
τηρή αυτές πολύ μαλα-
κάς και στρωτάς. Μονα-
δική διά μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά και από
περμανέντ.

Άντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
TISANOL No 222

προϊόν του οίκου Άρω-
ματοποιίας MICEKO
εκτός της θαυμασίας σιλ-
πνώσεως των τριχών, έ-
χει την ιδιότητα να δια-
τηρή αυτές πολύ μαλα-
κάς και στρωτάς. Μονα-
δική διά μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά και από
περμανέντ.

Άντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΤΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ",
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
ΣΑΣ ΜΕ
«ΚΟΛΥΝΟΣ»

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΤΙΣΤΑΘΗ

Τίποτε άλλο δέν μπορεί νά κατα-
στήση τὸ χαμόγελο σαγηνευτικόν,
παρὰ μόνον τὰ λευκά δροσερά καὶ
ἀπαστράπτοντα δόντια - Στὸ χέ-
ρι σας εἶναι ν' ἀποκτήσετε καὶ
σεῖς τέτοιο χαμόγελο - Φθάνει νὰ
μεταχειρίζεσθε καθημερινῶς τὸ
ἐπιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ - ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» - Το-

ποθετήσατε ἐν ἑκατοστομόμετρον
ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψύκτρας
καὶ καθαρίσατε τὸ στόμα σας.
Ὡς διὰ μαγείας θ' ἀποκτήσετε
λευκά ὡραῖα δόντια καὶ σαγηνευ-
τικὸ χαμόγελο - Χρησιμοποιήσατε
ἀπὸ σήμερον τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ»
θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένοι. —

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ